DE STAM VAN DE STEKENDE SCHORPIOENEN

DOOR
J. J. GROENEWEG

Pol Dom

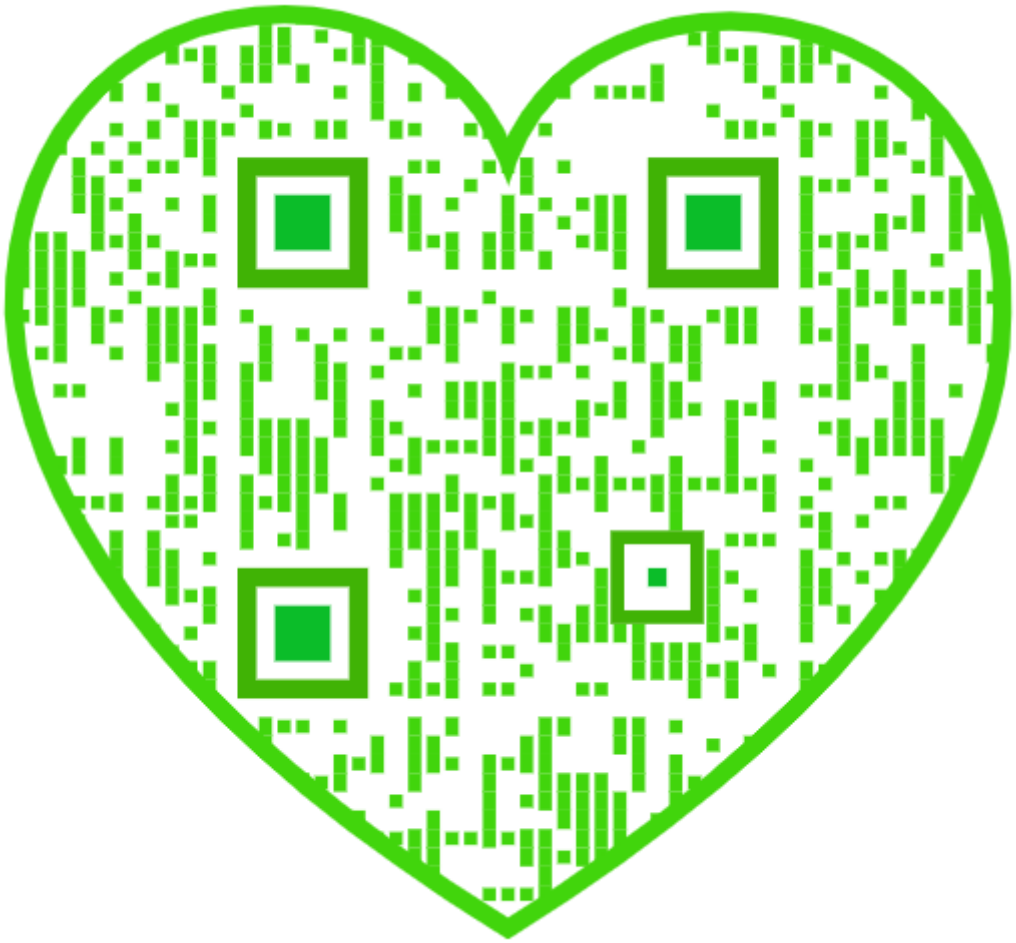

"NA DE SCHOOL"
Nº 4

DE STAM VAN DE STEKENDE SCHORPIOENEN

12 jaar e.o.

„Rampzalige zoon van Cham! Wat heb je nou weer uitgevoerd?"

[blz. 22.

J. J. GROENEWEG

DE STAM VAN DE STEKENDE SCHORPIOENEN

SCHRIJVER VAN: ONDER HET ZUIDERKRUIS, WAAR DE DOORNBOOMEN FLUISTEREN, DE GELUKKIGE EILANDEN, MANITOU, HET GEHEIM VAN IBRAHIM BEN MOUNA, DE WRAAK VAN DEN TOEAREG, DE GEHEIMZINNIGE SCHADUW, BLAUW BLOED

MET PLATEN EN BANDTEEKENING VAN POL DOM

DEN HAAG - G. B. VAN GOOR ZONEN's UITGEVERSMAATSCHAPPIJ N.V.

PERSONEN.

Am Kwol, ...	hoofdman van de stam der Stekende Schorpioenen.
Araja, ...	zijn vrouw.
Garab, ...	zijn zoon.
Mwauri Bé, ...	zijn vriend.
Ronga, ...	de tooverdokter.
Bete Kwa, ...	een olifantsjager.
Dr. Hans Grünewald, . . .	insectoloog.
Friedrich Münster, ...	zendeling.
Dick Jefferson	commissaris te Tonga.
Ahmed, ...	Arabische detective.

HOOFDSTUK I

„Neen, mannetje, of je hoog of laag springt, er in moèt je! Je ziet er uit als een beest! Je heele lijf zit vol zand en modder! Dat komt van dat eeuwige spelen tusschen die hooge rieten!"

„Och, moedertje, je weet toch, dat ik er zoo'n hekel aan heb om in dat koude water te plassen, en ik ben doodsbang voor die gladde steenen. Straks glij ik nog uit en verdrink ik!"

„Nonsens. Je verdrinkt zoo gauw niet. En ik ben er zelf bij. Maar er in moèt je, zeg ik je. Ik schaam me voor mijn eigen kind, zoo morsig als je er uit ziet!"

En de groote, sterke moeder duwt haar tegenstribbelend zoontje zachtjes over de zandige oever naar de rivier toe.

De kleine keert zich telkens om en kijkt zijn moeder met smeekende blikken aan.

„Neen, mannetje, er helpt geen moedertjelieve aan. Je hoeft me niet zoo smeekend aan te kijken. Er in moèt je!"

Opnieuw krijgt hij een duw en komt aan de waterzoom.

Hij waagt nog een laatste poging om zijn moeder te vermurwen:

„Een krokodil, moeder! Zie je hem daar niet onder water voortschuiven!"

„Wat krokodil! Ik zie niets. En als er een is, zal ik hem een rotsblok op zijn kop gooien dat hij ligt te apegapen! Voor een krokodil hoef je niet bang te wezen. Neen, ventje, dat is maar een uitvlucht van je. Ik wou, dat je een beetje opschoot; het wordt laat en ik heb honger!"

Het zoontje ziet wel, dat al zijn tegenstribbelen hem niets zal baten.

Zuchtend zet hij de eerste stap in het koele water. Maar verder komt hij ook niet. Rillend keert hij zich half om.

De verstandige moeder laat zich echter niet vermurwen.

„Dat spelletje begint me te vervelen, versta je! Begrijp je dan nog niet, dat het voor je eigen bestwil is? Hoe kan je gezond blijven als je lichaam vol modderig zand zit! Kopje-onder zàl je!"

„Kopje-onder? Verschrikkelijk!"

„Vooruit nou. Een beetje gauw asjeblief!"

Voetje voor voetje, onwillig en langzaam, stapt het weerbarstige zoontje traag een beetje verder het water in, voorzichtig tastend of de gladde rotsblokken op de bodem wel vast liggen en niet zullen wankelen.

De moeder volgt hem en staat ook in het water.

„Nog een eindje verder, kereltje. Het is hier nog veel te ondiep!"

„Ik durf niet verder, moeder. Kan je me hier asjeblief niet afwasschen?"

„Ben je mal! Hier staat nog geen voet water. Vooruit, of moet ik je met geweld onderdompelen?"

Zoontje, bevreesd voor een al te haastig bad, schuift een halve voet verder het water in.

Dit getreuzel begint de moeder nu toch werkelijk te vervelen. Ze grijpt haar spruit in de hals, duwt hem drie, vier voeten verder in het water en drukt hem kopje-onder.

Blazend en proestend komt hij na een halve minuut weer boven, maar nauwelijks is hij er zich van bewust, dat hij nog leeft, of daar daalt een stortregen op hem neer.

De moederolifant drijft met kracht het water uit de volgezogen slurf over hals, schouders en rug van haar morsig zoontje.

Deze weet van toeten noch blazen. Het neerstortende water dringt hem in de kleine oogen en belet hem het zien. Tot overmaat van smart glijden zijn vier pooten uit op de glibberige rotsblokken en opnieuw duikt hij kopje-onder.

Nu krijgt de groote moeder toch medelijden met haar spartelend kleintje. Ze ligt hem met haar slurf op en laat hem een oogenblikje met de kop boven water staan, om hem wat bij te laten komen.

Bibberend steekt zoontje zijn slurf omhoog en draait zijn kop links en rechts. Ja, zijn moeder staat nog vlak bij hem en dat stelt hem gerust.

Moeder is echter onder de invloed van het koele water gekomen; ze laat haar kind staan en wentelt zich met zwaar geplons op haar zij. Heerlijk stroomt het frissche nat haar over pooten en hals. Behaaglijk blijft ze zoo, met de slurf in het water spelend, een poosje liggen. Dan keert ze zich om en de zware beweging van het zware lichaam drijft golven stroomend water over de jonge olifant, die dit spelletje echter niet onaangenaam schijnt te vinden. Daar zal wel niet veel gevaar zijn als zijn moeder zoo gerust hier in het water kan spelen!

Hij verlaat dan ook zijn staanplekje en plompt voorzichtig naar haar toe.

Dartel grijpt ze hem bij een poot, wat hem zijn evenwicht doet verliezen. Weer dompelt hij onder, maar nu is hij niet bevreesd meer. Speelsch grabbelt hij naar zijn moeders slurf en slaat de zijne er om heen. Nu hij zoo'n steuntje heeft kan hij zich omhoog trekken en een droog plekje vinden op zijn moeders kop.

Maar dat is geheel tegen de bedoeling van zijn mama. Ze staat op en begint er een hemelsch genoegen in te scheppen om zichzelf druipnat te spuiten. Telkens opnieuw zuigt ze haar slurf vol en blaast een waterval over haar rug en kop. Zoontje krijgt er ruim zijn deel van. Doch hij geeft er niet meer om; zijn watervrees is verdwenen en aan krokodillen denkt hij niet meer.

Traag kruipt het water van de Bahr el Arab, nu het geen regentijd is, over zijn rotsbodem. Zwakke golfjes lekken aan het meterhooge oeverriet, dat op verscheidene plaatsen uit het vruchtbare slib omhoog schiet.

Hier en daar zijn er open plekken, waar wilde dieren gewoon zijn hun dorst te komen lesschen.

Zoo'n open plek is de geliefde bakoven van luie krokodillen. In dozijnen liggen ze daar hun onooglijke, geschubde ruggen te roosteren in de felle zon, die de zuidelijke Soedan blaakt en bladdert. Nadert er gevaar, dan glijden de valsche, bleekgroenoogige monsters geluidloos in het water weg en beloeren van op de bodem af hun prooi, waar ze weergaloos snel op toeschieten.

Doch de olifant is hun te machtig.

Eén snelle beweging van de lenige slurf, één vaste grijpkronkel om nek of poot, en de Afrikaansche koning slingert zijn verachte vijand uit het water en slaat hem op de harde rotsen te morsel.

Achter de hooge rietbosschen klimmen de oevers statig aan omhoog en dragen donkere wouden, waar zwarte schaduwen plekken.

Daar is het goed te rusten. Dat weten de olifanten wel. Dat ze staande slapen, geleund tegen de ruwe schors van een reusachtige boabab, is een praatje. De diepe indrukken van hun looden lichamen op de zachte boschbodem bewijzen dit.

En over het hooge, ruischende riet, over de kabbelende golfjes van de Bahr el Arab, over de donkere bosschen en ongenadige rotspartijen welft zich een witgloeiende hemel, waarin een vuurbol onmeedoogend zengt en brandt.

Alleen in de morgen- en avonduren en in de nacht is het hier draaglijk; overdag is de hitte moordend en mensch en dier zoekt een beschuttende plek schaduw.

Al is de avond levenwekkend, legioenen muskieten, kevers, torren, motten en vleermuizen treiteren den blanken, ongewapenden reiziger. Ongewapend in dien zin, dat zijn lastdier geen muskietenraam en opvouwbaar rubberbad draagt en dat kininepillen, middelen tegen slangebeet en schorpioensteek in zijn medicijnkastje ontbreken. Doch zonder deze voorbehoeden geneesmiddelen zal zich ook geen blanke in de wildernissen van de Soedan wagen.

Spelend met haar kind is de moederolifant onbewust van dreigend gevaar en kan ook niet zien, dat er uit het donker der bosschen zwarte gedaanten treden, die, in het scherpe morgenlicht gekomen, stilhouden en wachten, tot de laatste van hen het bosch verlaten heeft.

Het zijn negers.

Hun ongewone lichaamslengte, — de kleinste is zeker nog wel een handbreedte langer dan twee M. —, valt aanstonds in het oog.

Wat een slanke prachtmenschen, al zijn ze zoo zwart als ebbenhout!

Hun kleeding is uiterst primitief en bestaat slechts uit een gordel van geitevel, die ze om hun lendenen hebben gespannen, uit kralen kettingen om hun hals en koperen ringen om polsen en enkels. Twee van hen hebben bovendien ivoren banden om de linkerbovenarm, het bewijs, dat ze alleen een olifant hebben gedood. Geen van hen draagt een of ander zonderling hoofdtooisel, dat hun schedel zou beschutten tegen de scherpe zonnestralen: zoo'n muts zou ook geheel overbodig zijn, want hun wonderlijk dikke haardossen zijn op zichzelf bij velen al beschermmiddel genoeg.

Allen klemmen in de vuist een werpspies, waarvan het gepolijste stalen blad met lange, scherpe punt schittert in de zon.

Daar staan ze in een kring aan de uiterste boschrand, elk van hen met de rechtervoet op de linkerknie steunend en leunend op hun jachtspeer. Ze luisteren naar wat één van hen, een man met dubbele ivoren banden, zegt. Zijn stem is fluisterend, maar kort en beslist.

Nu splitsen ze zich in twee groepen. De eene gaat omzichtig links, de ander rechts naar het groote rietbosch, waarachter moeder en zoon zoo van het koele water genieten.

Onhoorbaar, als katten voortsluipend, bereiken ze het riet en verdwijnen er in. Af en toe verraadt een schelle schittering in het wuivende groen de plaats, waar een zwarte jager zijn prooi beloert. Al meer en meer naderen ze de oeverrand.

Zoo, van twee zijden bestookt, zal het de arme reuzin in het water niet mogelijk zijn te ontkomen, temeer, daar de twee groepen dichter bijeen komen.

Ziet, of hoort, of ruikt de olifant zijn belagers dan niet?

Het gezichtsvermogen van het geweldige dier is maar zwak; zoo ook zijn gehoor. Alleen zijn reuk is bijzonder scherp, maar de wind waait naar het rietbosch toe, wat de jagers goed weten en waar ze rekening mee gehouden hebben.

Enkele zwarten zijn al uit het rietbosch getreden en geven elkaar zekere teekenen en nog heeft het spelende dier geen erg in het dreigende gevaar. Het heeft twee plekken, waar het doodelijk getroffen kan worden: de slapen en het weeke gedeelte tusschen bovenvoorpoot en schouderblad.

Lukt het den jager zijn jachtspeer met geweld in één van

die kwetsbare plaatsen te drijven, dan is het stomme dier reddeloos verloren. Lukt het hem niet, dan loopt zijn leven gevaar. De gewonde olifant, schreiend van woede, tracht hem te vermorzelen of met de slurf te grijpen en in het laatste geval bekoopt de jager zijn jachtlust met een smartelijke dood. In het eerste kan hij misschien nog ontkomen.

De Sjilloeks op de oever zijn gereed tot de aanval.

Dat de jagers tot één van de machtige stammen der Sjilloeks behooren is buiten twijfel. Geen andere zwarte zou zich jagend in hun gebied wagen. Geen Dinka aan de overzijde van de Bahr el Arab krijgt het in zijn hoofd zijn jagersgeluk te gaan beproeven in het gebied van de Sjilloeks, dat zich langs de geheele linkeroever van de Bahr el Arab el Jebel en van de Witte Nijl uitstrekt.

De moederolifant speelt nog steeds met haar kind.

Dichter sluipen de Sjilloeks naar de waterzijde toe, zwijgend, maar scherp toekijkend wanneer het dier zich bloot zal geven.

Zoo als het nu in het water ligt, is het onmogelijk haar een doodende steek toe te brengen, maar mocht het zich omwentelen en de kop naar de landzijde wenden, dan zullen tien glinsterende speren gelijktijdig de lucht doorklieven en tien zwarte jagers gelijktijdig opspringen om hun slachtoffer verder af te maken.

Ademloos wachten ze op het gunstige oogenblik.

Daar schiet aan de overzijde een rosse vuurstraal over de rotsen. Een wit rookkolommetje kringelt omhoog. Een geweerschot knettert over de rimpelende golfjes van de rivier en vlak voor de kop van de gelukkige moeder slaat een kogel met scherpe klap in het water.

Een troep logge Nijlganzen vlucht kwetterend uit de rietbosschen weg.

Ongelooflijk snel richt de olifant zich op, onmiddellijk ten volle bewust van een dreigend gevaar, dreigend voor haar en voor haar kind.

Met één zwaai van haar slurf tilt ze haar kind het water uit en klemt het tegen haar borst. Een geweldige luchtstroom perst zich uit haar longen naar buiten. De groote oorkleppen

staan wijd uit en woest werpt ze zich naar voren en rent, tusschen de beide groepen Sjilloeks door, het rietbosch in, vóór nog één der zwarte jagers er over denkt zijn speer naar het doodelijk verschrikte dier te slingeren.

De jagers hebben het schot gehoord, hebben de bliksemsnelle beweging van de olifant gezien en hun verrassing is zóó groot, dat ze pas tot bezinning komen als de kolossus met haar zoon veilig in het bosch is verdwenen.

Nu schreeuwen ze en maken een helsch spektakel en roepen elkaar allerlei dingen toe. Ze wijzen naar de overzijde, naar de plaats, vanwaar het geweerschot werd gelost.

Plotseling bedaart al hun lawaai.

Daar, aan de overzijde, staat een blanke jager hoog boven op een plat rotsblok en naast hem een beladen ezel.

De omtrekken van mensch en dier teekenen zich in het heldere licht scherp af tegen de zachte morgenlucht.

„Mwauri Bé!" zegt één der jagers.

„Mwauri Bé!" klinkt het uit alle monden tegelijk.

De jager aan de overzijde brengt beide handen als een spreekbuis aan de mond en duidelijk klinkt het over de wateren:

„Zouden jullie me niet een handje komen helpen?"

De zwarten begrijpen, dat Mwauri Bé en zijn pakezel de rivier over willen komen.

Niet ver van het rietbosch af ligt één der vele doorwaadbare plaatsen en in een ommezientje plassen de Sjilloeks, de één achter de ander door het frissche water, dat hun tot de heupen reikt. Gezien de buitengewone lengte van de beenen van een Sjilloek is de rivier dus niet zoo ondiep en zal de ezel zeker moeten zwemmen om er over te komen. Als de blanke jager zonder hulp de overtocht wil maken, dan zal hij stuk voor stuk zijn bagage over moeten brengen en ten laatste zijn ezel moeten halen, alles bij elkaar een tijdroovend werkje en bovendien nog een gevaarlijk karweitje op de koop toe. Eén man alleen in het water is een verleidelijk gezicht voor de hongerige krokodillen, die in de diepe gaten in de rivierbedding liggen te loeren op een prooi.

De door het water plassende Sjilloeks zijn echter op hun hoede. Ze stappen achter elkaar en klemmen de speer in de

vuist, gereed, om bij het eerste sein van onraad gezamenlijk de gemeenschappelijke vijanden te bestoken en te verdrijven.

Zonder ongelukken of verdere avonturen bereiken ze de overzijde, waar Mwauri Bé op hen wacht. In hun schilderachtige en unieke wijze van rusten gaan de Sjifloeks voor den blanken jager staan.

„Onze graanvoorraad is uitgeput, en als het ons niet gelukt veel vleesch machtig te worden, zullen onze vrouwen en kinderen spoedig gebrek lijden," klinkt de verwijtende stem van den jager met de dubbele ivoren armbanden.

„Je meent, Bete Kwa, dat ik jullie had moeten laten begaan," zegt Mwauri Bé.

De aangesprokene jager knikt zwijgend.

„Nooit heb ik op mijn tochten een moeder en kind geschoten, en nooit zal ik toelaten, dat een ander dit doet, als ik het kan beletten, Bete Kwa," zegt de blanke jager rustig en ernstig.

Bete Kwa geeft hierop geen antwoord.

Mwauri Bé vervolgt: „Doch ik beloof jullie, dat je je olifant zal hebben. Maar dan een sterk mannetje. Help me nou maar de bagage overdragen."

Deze is gauw losgegespt en wordt stuk voor stuk onder de dragers verdeeld.

Met hun vrachtjes op het hoofd dalen ze een voor een achter elkander de rivierbedding af.

Mwauri Bé strijkt zijn ezeltje over de zachte neus.

„Dat is naar je zin, hè!" zegt hij tegen langoor. „Niets te dragen en een frisch bad. Maar je hebt het verdiend, grauwtje."

De ezel verstaat, wat zijn meester zegt. Zijn bijna haarlooze staart begint heen en weer te zwaaien en zijn lange ooren, die altijd zoo gelaten neerhangen, gaan horizontaal staan. Hij volgt zijn meester naar de oever en bereikt zwemmend de overkant, waar de dragers met de bagage staan te wachten.

„We zullen onder de boomen wat rusten en ik zal eens zien, hoeveel fourage er nog voor jullie in de zak zit," zegt de blanke jager tegen de mannen.

In het vroolijk vooruitzicht hun magen, die de laatste tijd allesbehalve verwend zijn, met iets goeds te mogen vullen, stappen de dragers opgewekt door het riet naar het bosch.

Mwauri Bé zit met de rug tegen een boom, de knieën opgetrokken, op een bed van dorre bladeren.

Zijn helmhoed ligt naast hem.

Hij is bezig zijn zwartdoorgerookte houten pijp te vullen met tabak uit een zakje van luipaardsvel.

De jager is een gezonde, sterke man, zeker niet ouder dan vijf en dertig jaar. Zijn khakihemd is aan de borst open, de mouwen zijn opgestroopt tot boven de ellebogen. De korte broek, uit dezelfde stof vervaardigd, maakt het mogelijk de sterke, gespierde onderbeenen te zien. Zijn voeten steken in stevige jachtschoenen met dubbele zolen en zware hakken. Om zijn middel draagt hij een leeren gordel met stalen sluithaken. Aan die gordel hangt een hardlederen schede, waaruit het plompe heft van een jachtmes steekt, en zijn tabakszak. De riem met patronen, anders om zijn schouder geslagen, ligt nu naast hem op de bladeren.

Zijn haar is dik, korenblond en hangt met een weerbarstige lok over het gewelfde voorhoofd. De glans in de staalblauwe, eerlijke oogen verraadt een helder verstand. Zijn mond, iets te groot, maar welgevormd, verbergt een sterk, gezond gebit. De vierkante kin is een kenmerk van wilskracht.

Ofschoon altijd in de wilde wildernis schijnt Mwauri Bé de gewoonte behouden te hebben om zich te scheren, want wangen, lippen en kin zijn glad, al zal dit altijd wel niet het geval zijn.

Als de eerste rookwolkjes met voldoening uitgeblazen worden, wendt de jager zich tot Bete Kwa.

De negers, die zich aan de harde beschuiten en het gerookte vleesch uit de fouragezak te goed hebben gedaan, en die in lange tijd niet zoo'n versterkend maal hebben mogen genieten, liggen lui bij elkander op de zachte bodem en schijnen goed gemutst, want af en toe schiet er een in een luide lach. Een van hen vertelt zeker een of ander grappig verhaal. Daar houden ze van. Ze zijn natuurkinderen en kinderen van de zon; ze beminnen de vroolijkheid van het leven en nemen graag de goede dingen des levens aan. Ze zijn dol op zingen en dansen, op eten en drinken, op jagen en vechten. En luieren is juist iets van hun gading.

Bete Kwa staat op, nu Mwauri Bé hem roept.

Hij buigt zijn rechterbeen en steunt met de voet op de linkerknie. Zóó, leunende op zijn speer, gaat hij vóór den blanken jager staan.

„Wanneer hebben jullie het dorp verlaten?" vraagt de jager.

„Gisteravond na zonsondergang, Mwauri Bé."

„Heb je Am Kwol nog gezien?"

„De hoofdman stond met den medicijnman te praten onder de regenboom," antwoordt Bete Kwa.

„Is mijn bloedsbroeder Am Kwol nog gezond?"

„Ja, Mwauri Bé. En zijn vrouw Araja is ook wel."

„Heb je veel sporen van olifanten gezien?"

„Ja, Mwauri Bé. Er is een heele kudde in dit bosch. We hoopten er een aan de drinkplaats te verrassen en volgden zijn spoor."

„We zullen ze weer vinden, Bete Kwa. Hoe staat het met de voorraad koorn?"

„Het graanhuis is bijna leeg. Over een week is er in het heele dorp geen voedsel meer."

„We zullen zorgen, dat er weer gauw een goede voorraad is, Bete Kwa."

„Ja, dat weten we. De menschen in het dorp zullen blij zijn u te zien, Mwauri Bé."

„Zijn er goede regens gevallen?"

„We hebben slechts twee onweersstormen gehad. Genoeg om te ploegen, maar niet om te zaaien. We wachten op nieuwe regens, als de maan afgevreten is. Nu is ze vol en vet."

Even plooit een zwakke glimlach zich om de mond van den jager. Hij kent het naieve geloof van de zwarte aan luchtspoken en booze geesten in bosch en rivier.

„Stuur twee mannen uit om op te sporen, waar de kudde vannacht zal zijn, Bete Kwa, en zeg, dat ze vóór zonsondergang hier terug moeten zijn. We zullen op hen wachten. Geef ze uit de zak een voldoende voorraad padkost mee."

Bete Kwa gaat zich van zijn opdracht kwijten en spoedig verdwijnen twee slanke, jonge zwarten achter het zware geboomte.

HOOFDSTUK II

Het zwijgend heelal wentelt onmerkbaar naar het westen.

De donkerblauwe nachthemel is bezaaid met sterren, en midden in die groote, stille hemel glanst de volle, zilvergouden maan.

De Bahr en Arab ademt vrede en rust.

Geruischloos rimpelt zich haar oppervlakte en ineenvloeiende zilverkronkelingen spelen stil haar wisselend kleurenspel met de blokjes bevende weerkaatsingen van het oeverriet, welks bladeren zacht omlijnd glinsteren in de teere tropennacht.

Onzekere omtrekken van donkere boschsilhouetten vervagen in het diepe uitspansel en de schepping ontvouwt heel haar harmonisch geheel van gedempte kleuren.

In het oeverriet rijst langzaam en bedeesd een klein kopje omhoog. Het maanlicht vonkt even in de smaragden oogjes en een teer tweepuntig tongetje lilt in een open bekje. Zachtklokkend klinkt zijn roepstem: „koeloek koeloek!!" en een tweede slangetje kronkelt langs het zilveren grensje van water en zand en schuift naar de verlangende.

Als het gerochel van een stervende kolossus onweert in de verte een dorstige leeuw, en de lucht draagt de laatste trillingen van het gerommel in de donkerte van het sombere bosch weg.

Een schichtige jakhals met zijn schaduw schuift schuw naar het water. De korte voorpootjes staan in het levende zilver en telkens met een ruk wendt hij het spitse kopje met de groote, rechtopstaande ooren links en rechts om er zich van te verzekeren, dat er geen levensgevaar dreigt, terwijl hij met driftige teugjes het koele water indrinkt.

Even behoedzaam als hij kwam verdwijnt hij weer in de schaduwen.

Met gekromd vorkstaartje, waarvan de twee rose vinnetjes trillen van inspanning, werpt zich een turkooisen visch uit zijn

element omhoog in de lichtsluier van de vredige maan, beschrijft een boog, en plompt met doffe klap terug, even de stilte van de nacht brekend. Waar hij terugviel spelen de zilverkronkelingen plotseling driftig verwarrend, maar langzaam verglijdend in wijde kringen keeren ze tot hun stille vervloeiingen terug.

Het ritselt in het oeverriet.

De statige halmen zwenken links en rechts; een waterbok treedt onhoorbaar, met opgeheven kop, in het maanlicht. Even staat hij roerloos en luistert. Vloeiend zilver druipt langs rug en hals. Dan buigt hij de kop naar omlaag en drinkt. Na elke teug richt de slanke hals zich op en een zachte tong lekt de waterdruppels weg, die aan de fluweelen lippen hangen. De groote, donkere oogen trachten de geheimenissen te lezen van de waterdiepten.

Rustig schuift hij achterwaarts. De riethalmen sluiten zich weder.

Voorbij het rietbosch is de oever rotsachtig en onbegroeid. De uitloopende golfjes spoelen daar over laagliggende gladde rotsen.

Een geheimzinnig gedreun en gesnuif klinkt daar bij die lage wal. Donkere, hooge schaduwen naderen de oever. Het maanlicht valt op de plompe ruggen en geknoerste koppen van een kudde olifanten.

Zij aan zij staande steken ze de slurf in het water, zuigen ze vol en drukken het water in de open bek. Zonder drukte, zonder haast, zeker in het gevoel van hun geweldige kracht lesschen ze langzaam hun dorst.

Wel voldaan keeren ze een voor een terug.

Een troepje kleine steltloopers haast zich naar de plaats, waar de reuzen het water in beroering brachten. Ongeduldig en driftig pikken ze met hun lange, scherpe snaveltjes naar wormen en slakken en helder klinkt hun geroep: „ik weet! ik weet!"

Verzadigd keeren ze naar de verlaten nestjes terug om de onderbroken slaap te hervatten.

De maan vervolgt haar reispad en is al ver van haar hoogtepunt. De blonde, oneindig ver uitgestrekte heuvels aan de overzijde pralen in haar luister.

Aan de oosterkim gloort een schemerig, waterig licht. De verre randen der heuvelkammen teekenen zich scherper af tegen de lichtere lucht.

Het begint te dagen.

Nauwelijks kleurt het morgenrood de toppen der boomen of Mwauri Bé ontwaakt en wrijft zich de oogen uit.

In het halfschemer ziet hij, hoe de Sjilloeks slapende rondom het houtvuur liggen, waarbij een zwarte eenzaam de wacht houdt. De pakezel ligt tusschen hen in, dicht bij het vuur, dat lastige insecten verdrijft en roofdieren op een afstand houdt.

De blanke jager koos de avond tevoren een open plek aan de boschrand uit om daar te kampeeren. Hijzelf sloeg er zijn tentje op en hing er zijn muskietengordijn voor de opening. Bete Kwa regelde de wachtbeurten.

Deze slaapt nog als een os. Eerst na verscheidene pogingen gelukt het hem wakker te krijgen, maar, eenmaal wakker, springt hij als een veertje omhoog, grijpt werktuigelijk naar zijn speer en gaat onmiddellijk in de echte Sjilloekhouding staan.

„Hebben je mannetjes het spoor van de olifanten gevonden?" vraagt de blanke jager.

„Ja, Mwauri Bé. Ze zijn niet ver van hier en trekken langzaam verder."

„Dan is het tijd om op te staan. Ik verwacht een groote voorraad vleesch en er moeten dragers uit het dorp komen. Stuur twee mannen uit om ze te halen. Eén kan er hier blijven om op de ezel en de bagage te letten tot we van de jacht terugkomen. Jij en de zes anderen gaan mee, zoodra we gegeten hebben."

Bete Kwa begint aanstonds zijn makkers wakker te schoppen.

Eén der zwarten sjouwt met de koffieketel door het bosch naar de waterkant.

Als hij terugkomt vlamt het vuur hoog op. Mwauri Bé heeft er een drievoet van harde takken overheen geplaatst.

Spoedig kookt het water en is de koffie gezet. Om beurten moeten de zwartjes uit een en dezelfde ijzeren kroes hun dampende koffie slurpen, waar ze dol op zijn. De andere kroes gebruikt Mwauri Bé, die naast zijn pakezel zit en zijn ontbijt alleen geniet.

Lang duurt de maaltijd niet.

Nadat Mwauri Bé de achterblijvende Sjilloek bevolen heeft de ezel te laten drinken, vertrekken de jagers.

In het begin is het dichte bosch een warnet van lianen, die telkens een gemakkelijke doortocht beletten. Maar na een half uur worstelen komen ze in een gedeelte, waar het geboomte dunner is.

Gebroken takken, platgetrapt gras en hoopen mest verraden, dat de kudde hier huisgehouden heeft.

Op deze plek houdt Mwauri Bé halt. Hij steekt een pijp op en bestudeert de omhoog kringelende rookwolkjes. Op deze manier tracht hij de windrichting te weten te komen.

Bete Kwa gaat met het oor op de grond liggen.

„Ze zijn nog ver, ik hoor niets," zegt hij tot de jager.

„We trekken tegen de wind in, dat is goed," hoort hij deze zeggen. De tocht wordt voortgezet.

Al dunner en dunner wordt het geboomte; ten laatste staan ze op een grasvlakte, waar slechts hier en daar een groepje boomen groeit. Boven de verdorde, hooge grashalmen steken groote klompen basalt en graniet uit.

Hier houden de jagers weer stil en onderzoekt Mwauri Bé opnieuw van welke kant de luchtstroom komt. Bete Kwa luistert of hij ook het gerommel van de ingewanden van de olifanten kan hooren. Olifanten zijn geweldige planteneters en de vertering van de ontzaglijke hoeveelheden gras en bladeren in hun maag en ingewanden heeft een sterke gasontwikkeling ten gevolge, die een gerommel veroorzaakt, dat op tamelijk verre afstand gehoord kan worden.

Hoewel hij nog niets hoort verraden de sporen, dat de kudde kort geleden hier voorbij is getrokken.

Mwauri Bé schaart de zwarte jagers om zich heen.

„Jongens," zegt hij, „we zijn in de nabijheid van de kudde. We blijven niet bij elkander. Sluip nu van rotsblok naar rotsblok en zoodra je een olifant ziet geef je Bete Kwa een teeken. Doe dan, wat Bete Kwa wil. En denk eraan.... alleen een mannetje. Ik wil niet, dat je een vrouwtje doodt. Ikzelf zal ook probeeren of ik er een machtig kan worden. Als dat gelukt zijn jullie uit de nood. En nu, vooruit!"

De jagers verspreiden zich.

Mwauri Bé gaat naar rechts en kruipt van boschje naar boschje, van rotsblok naar rotsblok.

Achter een reusachtig zwerfblok gekomen, hurkt hij daar neer en tuurt van terzijde naar voren.

Zijn oor heeft het bekende gerommel vernomen.

Dáár, vóór hem, schijnt het of de rotsklompen zich bewegen. Het zijn echter geen steenklompen, maar olifantsruggen, die boven het hooge, vergeelde gras uitsteken.

Het is nu zaak om voorzichtig te zijn. De morgenwind kan mogelijk gedraaid zijn, dat gebeurt meer. Maar dat dat nu niet het geval is, dat ruikt hij.

Uiterst behoedzaam sluipt hij voorwaarts en tracht gindsch boschje te bereiken. Het dorre gras ritselt, maar dat is niets: olifanten hebben een slecht gehoor. Als maar geen afgedwaalde olifant hem ziet. Doch dit is ook niet het geval. De kudde blijft daarginds voortgrazen.

De zon is opgekomen.

Mwauri Bé bereikt het boschje en ziet nu duidelijk, hoe een sterke mannetjesolifant ginds bezig is om een boom te ontwortelen. Het geweldige dier steekt zijn graaftanden diep onder de wortels en rukt en trekt. Mwauri Bé hoort de wortels kraken. Telkens als een van die taaie vezels barst springt er een zandwolk op in de lucht.

Vanuit het boschje is de zwoegende kolossus onder schot.

De jager laadt zijn geweer en legt het op een boomtak in rust.

Waarom trekt hij niet af?

Beter zal hij hem nooit onder schot krijgen.

Waarom aarzelt hij?

„Het is toch wreed," mompelt hij. „Maar doe ik het niet, dan lijden mijn vrienden, de Sjilloeks, gebrek. En de opbrengst van de twee slagtanden, plus het kapitaaltje, dat ik bezit, zullen mij in staat stellen mijn katoenlanden terug te koopen. Dit is een plicht van me. Maar wat een ellendige noodzaak! Wat is die strijd om het bestaan toch eigenlijk verschrikkelijk hard."

Hij mag niet langer weifelen.

Het schot ratelt over de dorre graslanden en echo's herhalen zwakker en zwakker het geknetter.

De olifant zinkt knielend op de voorpooten neer. Zijn slurf zwaait nog drie-, vier keer en hangt dan machteloos neer. De hooge achterschoft blijft nog boven het gras uitsteken.

Mwauri Bé zet zijn geweer naast zich tegen de boom. Met ernstig gelaat slaat hij de beweging van zijn ongelukkige prooi gade.

Daar begint de achterschoft te waggelen en zakt. Een dof geluid dringt tot het boschje door. Een donkere massa steekt nog onbeweeglijk boven het gras uit.

„Nooit meer een!" roept de jager hardop.

Ver weg beginnen de Sjilloeks te gillen en te schreeuwen. „Waarschijnlijk is het hun ook gelukt een buit te bemachtigen," denkt de jager, „als dat zoo is is hun dorp voor de droge tijd gered. Het vleesch, gekookt, en in aarden potten bewaard onder een laag vet, waarop een laag natte koemest ligt, die nat gehouden moet worden, blijft weken lang goed."

Hij neemt zijn geweer onder de arm.

De kudde is bij tooverslag verdwenen.

Hij stapt naar den gevallen reus toe, maar waagt het niet dadelijk in zijn onmiddellijke nabijheid te komen, want bij ervaring weet hij, hoe onvoorzichtig dit kan zijn. Hij wacht, en als hij ziet dat de flanken onbeweeglijk zijn en het dier dus niet meer ademt, stapt hij nader en beziet de zware slagtanden.

Daarna wendt hij zich om en begeeft zich naar de plaats, waar de Sjilloeks zoo'n lawaai maken.

Ze zijn luidruchtig en zenuwachtig opgewonden. Het is hun gelukt een volwassen mannetje te dooden. Bijna kostte dit het leven van een hunner. Bij een onverwachte zwenking van het gewonde en woedende dier raakte hij onder de voet en kwam er, wonder boven wonder, goed af. Alleen zijn rechterarm is gebroken en uit het lid. Nu loopt hij rustig rond, terwijl die arm krachteloos langs zijn lichaam slingert. Geen spier op zijn gelaat, die de hevige pijn verraadt, die hij moet lijden. Waarlijk, wat zelfbedwang betreft, hierin doet hij niet onder voor een roodhuid.

Een der zwarte jagers is bezig om de gedoode olifant water af te tappen. Uit een snede in de zij stroomt een straaltje van het heldere vocht, dat opgevangen wordt in een leege hoorn.

Hoe zonderling het ook moge klinken, het is niettemin waar, dat dit water helder is en vrij van onaangename smaak en geur.

Op verzoek van Mwauri Bé begeven zich Bete Kwa en twee andere mannen naar de geschoten dikhuid, om de tanden uit te zagen.

De geheele morgen gaat heen met het afslachten van de beide dieren.

In de middag arriveert zoowat de geheele mannelijke bevolking van het Sjilloekdorp, zeker wel zestig man.

„Jullie komen vroeger dan ik dacht," zegt de jager tot een der aangekomenen.

„We zijn in onze kano's gekomen," antwoordt deze.

„Dan zal de terugweg heel wat zwaarder zijn dan de heenreis, want nu moet je stroom-op," merkt Mwauri Bé op.

Hij brengt een beetje kalmte en orde in de opgewonden menigte. Ieder krijgt zijn werk; de een moet takken hakken, een ander de takken aanpunten, een derde groote brokken vleesch aanrijgen. Doch voor de zon ondergaat zijn allen op weg naar de kano's. De volgeladen vaartuigen worden met kracht tegen de stroom in, voortgedreven. De roeiers weten van geen vermoeienis. Over weinige uren zullen ze in het dorp aankomen en de heele nacht genieten.

Ook de olifantstanden, die aan Mwauri Bé behooren, zijn ingeladen.

Hijzelf gaat niet mede, maar zoekt zijn ezel en den wachter op.

HOOFDSTUK III

„Rampzalige zoon van Cham! Wat heb je nou voor de drommel uitgevoerd? Is het nog niet genoeg, dat we een schroefblad gebroken hebben en moet jij nou nog de boot laten kapseizen ook! Had je niet uit kunnen kijken! Je weet toch, dat er hier onderaardsche.... ik meen onderwatersche rotsen zijn! Alle wereld! De helft van de rommel ligt in het water! Wat een geluk, dat ik mijn kinderen in een luchtdichte doos bewaar! Sta daar nou niet te kijken of je van Lotje getikt ben! Steek liever een handje uit om het ding vlot te krijgen!"

De man, die deze redeneering zoo vlot voor de vuist uitspreekt, staat tot over de knieën in het water en is bezig een doornatte zak uit de Bahr el Arab op te diepen.

Op de wal staat een neger, die met alle macht aan een touw trekt om een omgekanteld motorbootje hooger op de wal te krijgen, maar het ding gaat geen streep vooruit.

„Dat krijg je zoo nooit gedaan, Wilhelm! Kom hier en schep de boot eerst leeg!" roept de man, die zeker de eigenaar van het onfortuinlijke vaartuigje is, en die, begrijpend dat de neger geen Hoogduitsch verstaat, hem op een leeg benzineblik wijst en met zijn eene hand een scheppende beweging maakt, terwijl de andere de zak vasthoudt.

Het groote kind van Afrika begrijpt goed, wat zijn meester wil. „Ja, baas," zegt hij en laat het touw vallen.

Dadelijk begint hij het water uit te hoozen. Blik na blik stort overboord.

De Duitscher sleept intusschen de natte zak uit het water en legt hem naast een paar blikken bussen, een nat geweer, een vlindernet en een druipende helmhoed, en het zaakje kan nu opdrogen.

Met zijn zakdoek veegt hij het kletsnatte voorhoofd af en staat te kijken hoe Wilhelm opschiet.

„Dat is me een mooie boel! Hoe krijg ik dat zaakje in orde? Daar zitten we nu met onze gebakken peren! Piet! — en hier begint onze schipbreukeling op een toon te spreken, waarop moeder de vrouw den loopjongen een boodschap opdraagt — Loop eens even naar den smid hiernaast en vraag of hij niet eventjes naar de schroef wil komen kijken!"

Hij schiet in de lach om zijn eigen geestigheid.

Een smid hiernaast! In deze wijde, onbegrensde wereld, waar misschien één mensch op de vierkante km woont.

Zienderoogen vermindert het water in de boot. Wilhelm krijgt ze recht in het water en het kost hem nu niet veel moeite ze op de kant te krijgen. Zonder eenig bevel af te wachten bergt hij de bagage er weer in en kijkt onschuldig zijn meester aan, die bedaard op een rotsblok zijn pijp zit te rooken.

„En wat nou? We kunnen hier niet blijven zitten blauwbekken.... ik bedoel, smelten van de hitte. Er schiet niets anders op dan naar Tonga te marcheeren, daar een bootje zien te krijgen, en mijn fregat op sleeptouw te nemen. Twee dagen loopen!"

De zwarte luistert geduldig naar zijn heer.

„Hier, vang! De kat verdient ook een graatje!" roept deze, en Wilhelm, de handen tot vangen uitgespreid, aanvaardt heel handig het nog voor een kwart volle tabaksbusje, waaruit zijn heer zooeven zijn pijp vulde.

Vlug diept hij een stompje pijp uit zijn geweldige haardos op en vergenoegd stopt hij het en steekt het aan met een tondeldoosje, dat uit dezelfde onuitputtelijke voorraadschuur te voorschijn komt.

„Dankie, baas," zegt hij hartelijk, en wil het busje teruggeven.

„Hou het maar!"

Dit begrijpt de nakomeling van Cham ook.

„Dankie, baas, dankie," en het ding verdwijnt in het donkere pakhuis.

Meester en knecht rooken hun pijpje. De eerste zit te prakkezeeren, wat hij zal gaan doen. De tweede rookt, en denkt niet. Hij is volmaakt gelukkig, er kome, wat komen wil.

Op de achtergrond verschijnt Mwauri Bé met zijn pakezel.

De jager hoorde vreemde stemmen en ving eenige woorden op en is op dat geluid afgekomen, omdat hij een Europeaan meent aan te treffen.

De Duitscher hoort iets of voelt bij intuïtie, dat er iemand achter hem staat. Hij keert het hoofd om en springt aanstonds van zijn zitplaats op. Zijn levendig Zuid-Duitsch bloed drijft hem naar de onbekende toe.

„Mag ik mij aan u voorstellen? Dr. Hans Grünewald, insectoloog, professor aan de Universiteit te Heidelberg. Momenteel op jacht naar de grijze, biddende hotnotsgod. Zooals u ziet, schipbreuk geleden aan de oevers van de Nijl."

Hij zegt dit in het Engelsch; wel een bewijs van scherpe opmerkingsgave en combinatievermogen.

Mwauri Bé licht de zonnehelm op en zegt kalm:

„John Douglas, katoenplanter."

„Ha, u is een Engelschman, ik heb dus goed geraden!" roept Dr. Hans met zelfvoldoening uit en drukt op het woordje „is".

„Mis, Doc. Ik ben een Schot," hoort hij zeggen.

„Maar een Schot is toch een Engelschman," beweert de zoeker naar de grijze, biddende hotnotsgod.

„Een Schot is een Schot, en geen Engelschman, als ik u mag terechtwijzen," zegt Mwauri Bé, en in zijn stem klinkt de onafhankelijkheidsliefde van den Hooglander.

„Maar u is dan toch een jager!"

„Weer mis, Doc. Ik ben dat geweest. Nu ben ik katoenplanter."

„Neem me niet kwalijk, Mijnheer Douglas, maar ik ben dolblij u hier aan te treffen. Ik heb mijn schroef gebroken en zit met de handen in de haren."

John Douglas moet even lachen. Dr. Hans' schedel glimt als een biljartbal.

„Hoe ver ben ik hier van Tonga?" vervolgt hij onverstoorbaar.

„Wat wilt u daar gaan doen?"

„Een bootje huren en het mijne op sleeptouw nemen."

„Daar is dichterbij wel hulp te krijgen, Doc," klinkt het laconiek.

„Dichterbij? Waar? U zult me hoogst verplichten," roept de beleefde Duitscher.

„In het dorp van de Stekende Schorpioenen, Doc."

„Wat, wat zegt u, Stekende Schorpioenen!"

„De verschillende stammen van de Sjilloeks dragen verschillende namen: de Stekende Schorpioenen, de Spuwende Adders, de Roode Vleermuizen, enz. enz. Iedere stam heeft zijn kenteeken. De Stekende Schorpioenen hebben boven hun neus twee wratjes. Op vijftienjarige leeftijd, als de jonge man in het stamverbond wordt opgenomen, ondergaan ze de vuurdoop. De medicijnman prikt ze twee keer in het voorhoofd, vandaar die dingetjes."

„Goeie hemel wat een land!" roept de doctor uit.

„Ik heb wel eens gehoord, dat ze in Duitschland nog altijd meesters in het bekkensnijden zijn," merkt Douglas droog op.

„Dat is geheel iets anders!" haast Dr. Hans zich te zeggen.

„Dat kan zijn, maar als uw schroef gebroken is, kunnen ze dat in het dorp wel repareeren."

„Waar ligt het dorp, als ik u vragen mag?"

„Ik ga er met mijn ezeltje naar toe. Een marsch van eenige uren, Doc."

„Dan ga ik mee. Wacht, ik zal de schroefstang er uit halen en het ding meenemen."

„Ik zou maar niet zoo haastig zijn, Doctor. U kunt het bootje daar niet zoo laten liggen."

„Hier zal toch wel niemand het stelen?"

„Dat niet, maar hier komen olifanten drinken."

„Alle wereld, dat is waar ook! Wat nu gedaan?"

„Leg het in de rieten vast, daar ligt het veilig. Maar neem voor alle securiteit de bagage mee."

„Wilhelm!".... en met gebaren maakt Dr. Hans den neger duidelijk, wat deze doen moet. Zelf is hij al bezig om de schroefstang met de gebroken schroef los te maken. Behalve een vierkante blikken bus maakt Wilhelm van de verschillende deelen van de bagage één groot pak en zet dit op zijn hoofd, na eerst zijn eigendommetjes een andere plek in zijn haren pakhuis te hebben gegeven.

John Douglas en de doctor vormen de voorhoede; daarachter stapt langoor, en Wilhelm sluit de rij.

„Mijn kinderen vertrouw ik hem niet toe," zegt Dr. Hans

Grünewald en strijkt de hand liefkoozend over de blikken bus, die aan een leeren riem aan zijn zijde hangt.

„Zeker uw insecten?"

„Ja. Vóór insecten leef ik en dóór insecten leef ik ook," lacht de vroolijke geleerde. „En als ik nu nog een exemplaar van de grijze, biddende hotnotsgod kan bemachtigen, dan is er geen gelukkiger man op aarde."

„Wat is dat toch voor een ding?" vraagt John Douglas, die die wonderlijke naam al een paar malen uit de mond van den professor gehoord heeft en natuurlijk wel beseft, dat het een of ander insect moet zijn.

„Een ding!" roept Dr. Hans met schijnbare verontwaardiging uit, „u noemt hem een ding! De biddende hotnotsgod is een zegen voor de menschheid! Vleermuizen en zwaluwen verdelgen de muskieten bij duizenden, maar hun werk is niets vergeleken bij dat van mijn hotnotsgod. O, die stomme Egyptenaren! Ze hadden allang een „Nationale hotnotsgodkweekerij" moeten oprichten. Geef elken boer duizend eitjes per jaar en weg is de plaag! En ook geen enkele lastige vlieg meer op je neus! Hebt u ooit gezien hoeveel vliegen en muskieten een enkele hotnotsgod in vier en twintig uren kan verdelgen? Mijnheer Douglas, zelf heb ik tweehonderd vliegen en tweehonderd muskieten in een fleschje opgesloten, waarin één hotnotsgod zat. En 's morgens? Alle dood, behalve mijn beestje. Met zijn voorhandjes saamgevouwen zat hij te bidden, dat hij elke dag zoo'n heerlijk maal mocht krijgen. Groene en gele exemplaren zijn er genoeg te vinden. Maar de grijze! London heeft er een, maar Heidelberg nog niet. Dat kan ik niet verkroppen! Ik zal niet rusten, vóór ik er een heb!"

„Als dat beestje zoo nuttig is, zou ik hem maar stilletjes laten leven," merkt Douglas zoo langs zijn neus op.

Deze nuchtere en rake opmerking slaat Dr. Hans toch even uit het veld. Hij kucht een paar malen. Dat geeft hem tijd om even na te denken.

„De wetenschap tracht het leven van de mensch te sparen, te verlengen en aangenaam te maken. Dat is wel een offer waard en daarom verlang ik slechts één exemplaar. Dan kan iedereen kennis maken met zoo'n uiterst nuttig diertje en zal

ze later, als hij ze ziet, in het leven sparen," betoogt de doctor.

Nu is het de beurt van Douglas om even te zwijgen, want waarlijk, dat laatste argument heeft Dr. Hans knap gevonden.

Een poosje later gaat het gesprek over slangen, valken en gieren en welk nut al deze dieren hebben.

Tegen twaalf uur houden ze halt. Ze zijn nog niet aan het dorp van de Sjilloeks gekomen.

Wilhelm steekt een vuurtje van droge takken aan en spoedig hangt daar de ketel boven te koken.

John Douglas is de gastheer, want de voedselvoorraad van Dr. Hans is grootendeels bedorven door het Nijlwater.

Na een uurtje rust wordt de tocht voortgezet en nog vóór het allerheetste van de dag zien onze reizigers het dorp van de Sjilloeks voor zich liggen.

Onregelmatig over een zachtglooiende heuvelhelling verspreid liggen daar voor hen de toekoels van de Stekende Schorpioenen.

Op de voorgrond steken twee puntige, ronde rieten daken boven een dikke kleimuur uit en deze kleine vesting schuilt weg in de schaduw van een paar zware regenboomen. De opening in de wal is duidelijk te zien.

John Douglas maakt zijn metgezel op deze woning attent en zegt: „Het huis van Am Kwol, het opperhoofd. De flinkste kerel mijlen ver in de omtrek."

Geheel rechts aan de zoom van een bosch staat nog zoo'n toekoel binnen een beschermende muur. De Schot vertelt, dat daar Ronga woont, de medicijnman, de tweede man van invloed in het dorp. Hij voegt er niets bij omtrent het karakter van den man.

Opmerkelijk eenzaam ligt het huis van den tooverdokter daar op zoo'n aanmerkelijke afstand van al die verspreide, ronde negerhutten.

„Ziet u, dat er bij al die hutten een of meer hooge boomen staan," zegt Douglas. „Dat zijn goede bliksemafleiders. Want onweeren kan het hier. Maar de Schorpioenen zijn zoo wijs niet onder die boomen te bouwen."

Links, hoog op de helling, prijkt een gebouw, dat in vorm geheel afwijkt van de huisjes der inlanders. Het is eigenlijk

geen huis, maar een uitgerekt, langwerpig dak op palen. Het maakt de indruk van een droogschuur te zijn, die de tabaksplanters gebruiken om er de vochtige bundels bladeren in op te hangen, maar het is dat niet.

„De ambachtsschool van de kleine Schorpioentjes," wijst Douglas. „De twee toekoels daarnaast met die witte muren, daar woont zendeling Münster met zijn vrouw en kind."

„Het komt me voor dat die Schorpioenen nog al vooruitstrevend zijn," merkt Dr. Hans op.

„Am Kwol zeker," antwoordt Douglas.

„En zijn mannetjes?" vraagt de doctor.

„Er zullen met het repareeren van uw schroef wel een paar dagen heengaan en ik twijfel er niet aan of u zult in die tijd zelf wel gezien hebben hoe die mannetjes zijn, doctor," zegt Douglas.

„Münster? De zendeling is zeker een Duitscher?" vraagt Dr. Hans.

„Ja, doctor. Hij komt van Kodok, waar de groote scholen en werkplaatsen van het Rijnsche zendingsgenootschap zijn."

„Daar ben ik geweest, Douglas. Je moet voor die zendelingen je hoedje afnemen, dat is zeker."

John Douglas, even als de meeste Schotten puriteinsch opgevoed, knikt toestemmend.

„Ze zijn Kruisdragers in dubbele mate, Dr. Hans; velen betalen hun geloofsijver en opofferende menschenliefde met hun gezondheid, soms met hun leven," zegt hij ernstig.

Al pratende dalen de nieuwe vrienden omlaag en richten hun schreden naar de woning van Am Kwol.

Deze heeft hen al zien aankomen.

Hij staat zijn bloedsbroeder en den vreemdeling al in de opening van de kleimuur af te wachten.

Am Kwol is een man van hooge gestalte.

Zooals hij daar in de ingang van zijn toekoel staat is hij een merkwaardige verschijning.

Hij is blootshoofds en gehuld in een lang, wit overkleed, dat borst en linkerschouder openlaat.

De hoofdman is geen zwarte; zijn huidskleur is bruin, eer licht- dan donkerbruin, waaruit spreekt, dat hij onder zijn

voorouders Arabieren of Egyptenaren moet tellen. Dit kan men ook afleiden uit zijn gelaat.

Zijn donkere oogen, onder fijne wenkbrauwen, zijn eenigszins gekromde, smalle neus met beweeglijke vleugels, zijn saamgeknepen, welgevormde lippen, waarvan de onderste echter te veel naar binnen valt, de kleine ooren en een welverzorgde, korte, donkere baard en kleine snor zijn zoovele afwijkingen van het ras der negers, dat het geen wonder is, dat Soedankenners beweren, dat vele stamhoofden afstammen van Egyptische priesters en krijgsoversten.

Dat die onderlip zoo ingevallen is heeft een oorzaak. Zoodra een Sjilloek twaalf jaar oud is, komt de medicijnman en rukt met een scherpe stalen vischhaak zijn slachtoffer de vier onderste snijtanden uit.

Zoo is dit vandaag en zoo was het al eeuwen geleden.

Men heeft naar een oorzaak voor deze wonderlijke stamgewoonte gezocht. Sommigen beweren, dat de taal van de Sjilloeks, die grootendeels bestaat uit sissen en klappen met tong, lippen, wangen en gehemelte, veel gemakkelijker gesproken kan worden als de onderste snijtanden verwijderd zijn.

Anderen deelen ons mede, dat er veel tetanus, klem in de kaken, onder de Sjilloeks heerscht. Bevreesd voor deze doodelijke ziekte, durven ze onder het eten de mond niet wijd te openen. Nu kan hij zijn balletje koornpap en brokjes vleesch in de opening schuiven, zonder dat het noodig is de kaken ver van elkaar te verwijderen.

De laatste verklaring lijkt wel aannemelijk, aangezien zelfbehoud de mensch voorzichtig maakt.

Am Kwol mist de sierlijke haardos van de dorpelingen. Hij draagt het haar kort van achteren en met een golvende kuif van voren.

Zijn overkleed laat de linkerschouder geheel vrij, waardoor een breede kraag van witte kralen zichtbaar wordt.

Het donkere, welgevormde hoofd boven die witte kraag en het overkleed, dat als een Romeinsche toga op de rechterschouder is vastgeknoopt, schenken Am Kwol een aristocratisch voorkomen.

En aristocraat is hij. Een lange reeks van voorvaderen, allen stamhoofden als hij, bewijst dat.

Maar hij is ook een autocraat.

In het dorp is zijn wil wet.

Als er geen misdaden gepleegd en de belastingen op tijd betaald worden, zal niemand aan zijn gezag tornen, integendeel, de regeering van de Soedan zal het hoog houden. Maar wordt er geroofd en gemoord, dan nadert er uit Tonga een snel motorbootje, waarin de Engelsche Commissaris en een paar gewapende inlandsche politiemannen zitten. In naam van den machtigen witten koning uit het groote land van de regens stelt hij een onderzoek in, vindt den overtreder en straft hem.

Dat weten vooral de Dinka's aan de overzijde van de Bahr el Arab. Toen zij het vorige jaar een Franschen onderzoeker beroofd en vermoord hadden, kwam Dick Jefferson, de Commissaris uit Tonga, wondersnel op het terrein. Door zijn energiek optreden werden de schuldigen spoedig ontdekt en.... gestraft. Drie werden er aan een dikke tak van een regenboom geknoopt, twee kregen een geduchte afranseling en één kon drie koeienhuiden als boete betalen.

Streng en snel recht, daar zijn de stammen gevoelig voor.

Am Kwol treedt op zijn bezoekers toe.

Hij knijpt de dunne lippen opeen, zuigt een hoeveelheid speeksel saam en spuit dit op de borst van Mwauri Bé, die niet het minste blijk van afkeer toont, dezelfde beweging herhaalt en Am Kwol mildelijk besproeit op de plaats, waar het overkleed open hangt.

Dr. Hans Grünewald spert de oogen open bij wat hij ziet. Maar wijselijk verbergt hij zijn afkeer, alhoewel hij een voorgevoel hoort fluisteren: „jouw beurt komt ook."

„Een verdwaalde reiziger," zoo stelt Mwauri Bé hem aan het opperhoofd voor.

„Welkom," zegt Am Kwol en onmiddellijk daarop voelt Dr. Hans een stroompje bekend chemisch vocht op zijn borstbeentje en langzaam omlaag glijden.

Als een roodhuid zoo bedwingt hij zijn aandoeningen en zonder blikken of blozen betaalt hij met gelijke munt.

Am Kwol gaat zijn gasten voor.

Ze komen in de koelte van de toekoel, terwijl Dr. Hans even tersluiks met zijn vuist over zijn khakihemd moet wrijven.

„Het symbool van milde regens," voegt Douglas hem zacht toe. „Lach er niet om, er schuilt een diepe beteekenis in. Zonder regen zijn deze zwarten overgeleverd aan hongersnood en het is dus geen wonder dat ze hun wensch op allerlei manieren uitdrukken."

Dr. Hans gaat een licht op.

Daarbinnen is het waarlijk niet ongezellig.

De muren van de groote, ronde kamer zijn grijswit en van boven en onder versierd met een doorloopende rand, waarvan het motief ongetwijfeld oud-Egyptisch is.

In de muren zijn twee moderne raampjes met glasruiten en de deur is ook uit een Engelsche fabriek afkomstig.

De vloer van geperste en gepolijste koemest glimt als een spiegel en is spekglad. Gelukkig liggen er tal van alleraardigste rieten matjes op.

Onder een der ramen staat een stevige, eikenhouten tafel. Stoelen zijn er niet, wel eenige hooge, eenpersoons houten bankjes. Het rieten dak en de binten verhoogen het zolderlooze vertrek en houden het koel.

Vriendelijk schuift de hoofdman twee bankjes nader en noodigt zijn bezoekers met een handbeweging uit om plaats te nemen.

Een achterdeur gaat open en een inlandsche vrouw treedt binnen.

Op het hooren van een zacht geritsel keert Mwauri Bé het hoofd om en hartelijk roept hij: „Araja! Het verheugt me je gezond en vroolijk te zien."

De vrouw glimlacht, waardoor een heerlijk stel allerprachtigste tanden zichtbaar wordt.

„Welkom, Mwauri Bé," klinkt het zacht.

„Een vriend van mij," zegt Mwauri Bé en wijst op Dr. Hans.

„De vriend is ook welkom in de toekoel van Araja," klinkt het.

Dr. Hans kan niet nalaten even bescheiden zijn blik over de vrouw van Am Kwol te laten glijden. Die vrouw mag waarlijk wel gezien worden.

Een paarse hoofddoek, die met twee punten in de nek af-

hangt, vormt met het regelmatige bruine gelaat een passend geheel. Om de hals prijken een half dozijn veelkleurige kralen banden en over haar schouders hangt een bruin wollen doek met dunne, roode streepjes, die tot over de knieën reikt.

Loopen de vrouwen en meisjes van de Sjilloeks altijd op bloote voeten, Araja draagt roodleeren muiltjes en om haar enkels rinkelen zacht vele van koperdraad gevlochten ringen.

Mooie armbanden, waarschijnlijk wel gouden, versieren haar polsen.

Ze draagt in de eene hand een poreuze pot van gebakken klei, in de ander drie kleine, geoorde schaaltjes, ook aardewerk, roodbruin met witte en zwarte randjes.

Ze loopt achter de twee Europeanen om en zet de voorwerpen op de tafel.

Als ze dit gedaan heeft leunt ze even met de linkerhand op Am Kwols schouder en fluistert haar man iets in het oor. Daarna verlaat ze glimlachend de toekoel.

Dr. Hans meent op te merken, en zijn opmerking is heel juist, dat de verhouding tusschen deze twee menschen minstens even goed is als die tusschen de beste blanke man en vrouw en dat Am Kwol wel niet de gewoonte zal volgen van zijn Schorpioenen om bij elke voorkomende gelegenheid de vrouwen te slaan.

Am Kwol zal dat ook nooit doen; hij is een beschaafd man en beschaafde mannen slaan geen vrouwen en meisjes.

„Araja vroeg me u te zeggen, dat Garab over drie dagen voorgoed thuis komt," zegt de hoofdman tegen Mwauri Bé.

„Wat! Is die jongen al vijftien jaar! Wat vliegt de tijd!" roept Douglas uit.

„Sneller dan het zand in de onweersstorm," antwoordt Am Kwol, en meer prozaïscher voegt hij er bij:

„Araja bracht zure geitemelk. Willen mijn broeder en zijn vriend zich verfrisschen?"

John Douglas knikt en Dr. Hans durft niet te weigeren, hoewel hij voor de hem onbekende versnapering wel een beetje benauwd is.

Maar dat verdwijnt direct nadat hij de dikke, witte pap heeft

geproefd. Zuurachtig, met de geur van rijpe granaatappels, smaakt ze heerlijk frisch.

„Hoofdman," zegt Dr. Hans tot Am Kwol, „er toeft een stamgenoot van mij in uw dorp. Ik verlang er naar om kennis met hem te maken en ik hoop, dat het niet onbeleefd is als ik u en uw broeder alleen laat."

„Ik zal iemand roepen om u de weg te wijzen," roept Am Kwol en maakt aanstalten om het vertrek te verlaten.

„Niet noodig, hoofdman. Ik weet zijn toekoel te staan!"

Dr. Hans verlaat het vertrek.

Buiten, onder de regenboom, slaapt langoor en Wilhelm rookt rustig zijn neuswarmertje.

„Blijf jij maar hier, maar geef me de schroef," roept de doctor.

De zwarte begrijpt wat zijn meester moet hebben, en zoekt het gevraagde voorwerp op.

Met het zware ding in de hand stapt hij naar de ambachtsschool boven aan de heuvelhelling.

Mwauri Bé rookt zijn pijp en luistert met aandacht naar hetgeen Am Kwol hem meedeelt.

HOOFDSTUK IV

„Mwauri Bé? Wat die naam beteekent? Gifzuiger. Zoo noemen de Sjilloeks hem."

„Gifzuiger? Waarom hebben ze hem zoo'n wonderlijke naam gegeven? Daar moet een reden voor zijn," roept Dr. Hans uit.

„Daar is ook een reden voor. John Douglas heeft zijn leven gewaagd met het uitzuigen van een wonde, door de beet van een cobra toegebracht. Dat is weer zoo'n onverklaarbaar iets geweest, zooals er hier in dit dorp zoo af en toe voorvalt. Ik zal je de geschiedenis vertellen."

„Een paar jaar voor ik mij hier kwam vestigen troffen jagers, waar ook Am Kwol bij was, mijlen ver van hier in een onbezocht deel van het oerwoud, een zieken blanke aan. Op last van Am Kwol werd hij naar diens toekoel gebracht. Je hebt gezien, dat er naast zijn toekoel nog twee kleinere binnen de kleimuur staan? Dat zijn slaapvertrekken. Een er van is voor Garab, de zoon van Am Kwol, die op de zendingsschool in Kodok is en eerstdaags terug komt. Daar werd John Douglas binnengebracht. Uit alles, wat ik later hoorde, maakte ik op, dat hij een ernstige aanval van malaria had.

Dadelijk werd Ronga, de medicijnman geroepen. Ken je hem? Neen? Nu, hij is een geheimzinnige kerel. Ik vertrouw hem voor geen duit. Maar tot zijn eer moet ik zeggen, dat hij met poeiertjes en kruiden en drankjes en tooverformulieren menigen doodzieken Schorpioen er bovenop gehaald heeft.

Ik heb met mijn eigen oogen gezien hoe hij zoo'n malarialijder behandelt. Haast had ik gezegd mishandelt.

Ik vernam eens, dat er in het dorp een Schorpioen zwaar ziek was en ik stapte naar zijn hut. Juist arriveerde Ronga met twee helpers.

Van mij nam hij niet de minste notitie.

Uit een onooglijk zakje van dierevel diepte hij een grijs

poedertje op, dat hij naast den patient op de vloer strooide. De zieke was half bewusteloos en lag met hooge koorts op zijn matje.

Ronga nam een stuk gloeiende houtskool, dat een meisje binnenbracht, en stak er het poeder mee aan.

Blauwe vlammetjes krinkelden langs de vloer en een scherpe reuk verspreidde zich in het vertrek. Natuurlijk was dit weer een ceremonie om booze geesten te verjagen.

De helpers trokken toen de armen van den zieke zoo ver ze konden omhoog en hielden ze vast.

Ronga bestrooide het geheele naakte lichaam met een ander poeiertje en daarna begon hij, onder het zingen van wonderlijke woorden, waar ik geen jota van verstond, het zieke lijf te masseeren. Hoe de stumperd het heeft kunnen verdragen is mij vandaag nog een raadsel. Geweldig werd spier voor spier opgetrokken, gedrukt, gekneed, geknepen en gehamerd, zeker wel een uur lang. Af en toe hoorde je den bewustelooze kreunen. Ronga zelf was na afloop kletsnat.

Na de massage mengde de toovenaar verschillende kruiden in een aardewerkschaaltje en goot er warm water op. Een van de helpers zette een mes tusschen de opeengeklemde kaken van de zieke, de ander beurde het hoofd omhoog en Ronga kneep met de rechterhand de neus van de patient dicht. Met de linker goot hij de medicijn naar binnen. Dat de arme kerel niet stikte is een wonder.

Vóór hij wegging slingerde de toovenaar zijn lange armen nog boven den zieke heen en weer, onder het mompelen van onverstaanbare woorden. Vijf minuten lang bleef hij den lijder strak aanstaren, en toen vertrok hij, gevolgd door zijn helpers. Ik dacht, dat de zieke dood was en omdat ik de volgende morgen niets hoorde, ging ik eens kijken.

Wat denk je, dat ik zag?

De kerel zat recht overeind op zijn matje en stopte met een paar smerige vingers stijve balletjes kafferkoorn naar binnen.

Dat ze geneesmiddelen bezitten, die wij niet kennen, dat is zeker. Het geheim ervan zal Ronga mij nooit vertellen. Ik heb al eens geprobeerd hem uit te hooren, maar de kerel is zoo dicht als een pot.

Maar om op ons verhaal terug te komen.

Ronga genas John Douglas volkomen.

Am Kwol zocht zijn herstellenden gast nog al eens op. Je hebt zeker wel gehoord, dat de hoofdman goed Engelsch spreekt. Dat heeft hij op de zendingsschool geleerd, een twintig jaar geleden. Nu is zijn zoon daar. De regeering moedigt dat, en terecht, aan.

Op zekere morgen had Ronga juist zijn patient verlaten, toen Am Kwol binnenkwam en plaats nam op een bankje naast Douglas, die op een bed van huiden lag.

Hij zat er zeker nog geen vijf minuten, toen hij plotseling met een kreet van afgrijzen opsprong en een groote cobra van zich afschudde. Het ondier had zich om zijn voet gekronkeld en hem geducht gebeten.

Am Kwol greep een bankje en vermorzelde de slang.

John Douglas, zoo zwak als hij nog was, holde naar Araja en kwam met een scherp mes terug.

Geen blanke jager hier in de wildernis vergeet ooit zijn busje met permanganaat van potasch, het universeele middel tegen slangebeet. Ook John Douglas niet, maar het was bij zijn bagage en hij wist niet, waar die geborgen was. Tijd om te zoeken was er niet.

Met het mes maakte hij een diepe kruissnede in de wonde, die hevig begon te bloeden. Toen begon hij ze uit te zuigen.

Dat is een gevaarlijk werkje. Heb je zelf een wondje in de mond, een zieke tand of kies, dan loop je gevaar vergiftigd te worden.

John Douglas was echter voorzichtig.

Araja, die bij hen stond met een schaal vol water, liet hem telkens drinken en de mond uitspoelen.

Am Kwol kwam er met een gezwollen been en een paar dagen koorts af. John Douglas ondervond geen slechte gevolgen van zijn gevaarlijke, maar menschlievende taak.

Sedert dat voorval zijn Am Kwol en Douglas gezworen vrienden, ja, bloedvrienden, want de hoofdman heeft in een vergadering zichzelf en Douglas in de arm geprikt en smeerde het bloed uit zijn arm op die van Douglas, die evenzoo handelde. Er gaat geen jaar voorbij of Mwauri Bé komt hier één- of

tweemaal een bezoek afleggen en meestal als er voedselgebrek heerscht. Dan gaat hij er met de mannen op uit en dagen later keeren ze met korven vol vleesch terug. Hij is hier bijzonder populair. Ik heb het ook aan hem te danken, dat ik mij hier kon vestigen.

„Wat is Am Kwol voor een man, Münster," vraagt Dr. Hans, die met groote aandacht het verhaal van den zendeling gevolgd heeft.

Deze wacht een oogenblik voor hij een antwoord op deze vraag geeft en kijkt peinzend voor zich uit.

„Dat is niet zoo gauw in een paar woorden te zeggen. Wat Am Kwol voor een man is? Ik geloof, dat iemand lang en intiem met den hoofdman omgegaan moet hebben, voor hij dat kan zeggen. John Douglas zou je beter kunnen inlichten, want als ik het wel heb, hebben die twee geen geheimen voor elkaar. Maar John is net zoo zwijgzaam als zijn vriend. Zoo oppervlakkig beschouwd is Am Kwol een soort van wijsgeer. Je moet weten, dat ik hier een ambachtsschooltje en een Zondagsschool voor jongens en meisjes opgericht heb. „Geef mij het kind, en ik heb de toekomst," heeft Bismarck dit niet eens gezegd? Die gedachte heb ik ook gehad en er uitvoering aan gegeven. Op mijn Zondagsschool had ik in het begin al dadelijk een groot aantal van die beweeglijke zwartjes. Maar al gauw werd dit getal al kleiner en kleiner. Waardoor? Precies weet ik het niet, maar ik voelde, dat daar een onbekende macht was, die mij in mijn plannen dwarsboomde. Ik heb wel eens gedacht, dat het Ronga was, maar aan de andere kant moet ik eerlijk erkennen, dat de medicijnman belangstelling in mijn werk toont. Van tijd tot tijd komt hij luisteren. Maar hoe dit nu ook is, ik nam Am Kwol in de arm en verzocht hem het Zondagsschoolbezoek verplichtend te stellen. Hij luisterde geduldig naar mijn klachten en toen ik uitgepraat was zei hij zacht: „het kunstige spinneweb begon met één draadje."

„Die man is een Salomo!" merkt Dr. Hans op.

„Dat is hij. Je moet hem in de vergaderingen van de Stekende Schorpioenen zien. Nooit zegt hij een woord te veel of te weinig. Hij weegt ze op een goudschaaltje. Nu zijn de Schorpioenen niet de lastigste Sjilloeks. Maar is er een dansje

gehouden, waarbij altijd te veel merissa gedronken wordt, dan gebeuren er meestal minder prettige dingen. Een tijd geleden hebben ze een Schorpioen zoo afgeranseld, dat de kerel in geen maand een slag heeft kunnen uitvoeren. Am Kwol stelde een onderzoek in en vond de vier schuldigen. Wat was hun straf? Met hun vieren moesten ze het werk van hun slachtoffer onderling onder zich verdeelen en zorgen, dat de twee vrouwen en zes kinderen behoorlijk te eten kregen, tot de eigen man en vader weer in staat was om te werken en te jagen.

Toen dit laatste weer het geval was, knoopte deze vader er nog een paar weekjes aan vast en de schuldigen durfden zich niet bij Am Kwol beklagen. Gewerkt dat ze hebben! Am Kwol bracht elke week een bezoek aan het korenveld van het slachtoffer en aan zijn toekoel, om te zien, of alles in orde was.

Bij andere stammen zou de straf heel anders uitgevallen zijn. Daar zouden ze elken schuldige met de hals in het gevorkte uiteinde van een zware boomtak vastgebonden en een tweede zware tak aan de polsen bevestigd hebben. Zoo bezwaard mogen ze dan een dag of acht rondloopen. Slapen kunnen ze bijna niet en er wordt goed op gelet, dat niemand hen tijdelijk van hun vrachtje verlost. Hun land bewerken kunnen ze niet, op jacht gaan ook niet. Vrouwen en kinderen lijden dus mede. Je ziet, Am Kwol is wijs en op zijn manier een hervormer."

„Je zei zooeven, dat er hier onverklaarbare dingen gebeuren. Wat bedoel je daarmee, Münster? Ik hoop, dat je het me niet kwalijk neemt, dat ik zoo nieuwsgierig ben, maar alles interesseert me hier."

„Ik neem het je volstrekt niet kwalijk. Ik kan me best begrijpen dat jij, die altijd in de rietbosschen snuffelt en van het leven van de inlanders weinig merkt, alles hier interessant vindt.

De vader van Am Kwol stierf aan de gevolgen van een slangebeet.

Het scheelde maar een haartje of Am Kwol zelf was ook het slachtoffer geworden van een cobra, zoo'n spuwende adder. Is dit niet opmerkelijk, te meer, daar cobra's hier nooit voorkwamen? Aan de overzijde, in het land van de Dinka's, daar zijn die monsters niet onbekend. Eén der stammen daar is die

van de Spuwende Adders. Maar nooit komt er een Dinka hier. Waar kwam dus het venijnige reptiel vandaan?

Verleden jaar, midden in de nacht, brandde de ambachtsschool af. Geonweerd had het niet en zelf had ik de vuren gedoofd nadat de jongens naar huis gegaan waren.

Vroeg in de morgen kwam Am Kwol kijken en zag mijn verslagenheid.

„Als de jakhals ziet, dat een olifant zijn hol heeft ingetrapt, graaft hij een nieuw," gaf hij me tot troost.

Hij zette dadelijk vier Koesie Mwans aan het kappen van palen en ze vlochten ook een nieuw rietdak, zoodat er binnen een week een nieuwe school verrezen was, maar nu kwamen verscheidene jongens niet meer opdagen. Ik deed onderzoek. Fluisterend werd mij meegedeeld, dat de gele vuurgeest 's nachts ronddwaalde en dat de ouders bevreesd waren voor hun toekoel als de jongens weer naar de betooverde school teruggingen.

Ook dit deelde ik den hoofdman mede.

„De mier, die honing ruikt, weet het nest wel te vinden," kreeg ik ten antwoord.

En dit was waar. Zoo langzamerhand kwam de een na den ander terug. Die jongens zijn dol op handenarbeid. Het is een lieve lust te zien met hoeveel energie ze hun werk aanpakken. Ze zijn nu bezig aan het smeden van ploegijzers. Tot heden toe ploegt de Schorpioen met een ploeg, waarvan elk onderdeel van hout is. Ik denk, dat mijn nieuwe-oude uitvinding een heele ommekeer zal teweeg brengen.

's Middags mogen de jongens doen, wat ze willen.

De vuurwerkers zijn dan altijd bezig nieuwe speerpunten te smeden. Daar kan ik ze niet van af brengen. De timmermansjongens zagen, hameren en beitelen er lustig op los. Het zal niet zoo heel lang meer duren of elke toekoel zal zijn eigen tafel en bankjes hebben.

Dit is zeker, de jongens hebben aanleg voor al dit soort van werk.

Mijn vrouw heeft de meisjes het gebruik van de draaischijf geleerd, om potten en vazen mooier rond te maken. Je weet zeker wel, dat de vrouwen die voorwerpen altijd uit de hand vormden. Ook zijn de versieringen smaakvoller. Ze heeft daar-

mee succes gehad. Am Kwol heeft een halve kano vol met dat aardewerk naar Omdoerman laten brengen, de groote inboorlingenstad tegenover Khartoum, en ze daar op de markt laten verkoopen. Het nieuwe artikel ging vlot van de hand en bracht een aardig stuivertje op. Nu komen er zelfs moeders om de nieuwe kunst te leeren, want geld heeft een magische kracht. Je koopt er nieuwe, veelkleurige hoofddoeken, omslagdoeken, ringen, oorbellen en wat al niet meer voor. Toch heeft ze dit jaar drie van haar beste werksters verloren, allen moeders, die het verlies van een kind te betreuren hadden. Die kinderen bezweken alle drie aan dezelfde onbekende ziekte: stuipen, gepaard met verstijving van armen en beenen. Waarom die vrouwen niet meer terug wilden komen, dat wenschten ze niet te zeggen. Het is net, zooals ik het zooeven zei, daar werkt een vijandelijke macht mij in het duister tegen. Trots al onze teleurstellingen zie ik echter, dat we vooruitgaan. Mijn vrouw en ik voelen ons gesterkt door een Hoogere Macht, die ook onze Zondagsschool zal zegenen. Ik hoop het te beleven, dat ik hier een kerkje mag bouwen, waarin ik als nederige dienaar van Jezus het Evangelie mag verkondigen aan eenvoudigen van harte, die hun heidensch bijgeloof afgezworen hebben."

Ernstig en zacht klinken zijn laatste woorden en geruime tijd zitten beide mannen in gepeins verzonken.

In stilte bewondert Dr. Hans Grünewald den man, die daar tegenover hem zit. Geen opofferingen, geen teleurstellingen, geen gevaren, die dezen zendeling zullen terugschrikken in zijn streven om zijn heerlijk levensideaal te naderen. Wat een zegenvolle arbeid ligt daar vóór dien man! Woeste, onbeschaafde, ruwe heidenen te vormen tot geloovige, eenvoudige, werkzame menschen, gehoorzaam aan Gods wetten en aan die der Overheid.

Münster is de eerste, die het stilzwijgen breekt.

„Je blijft zeker die paar dagen bij ons logeeren? Mijn vrouw en ik zullen dit aangenaam vinden. We ontvangen graag een gast, jammer maar, dat er zoo zelden een komt. Meestal zien we hier alleen den Engelschen Commissaris uit Tonga, Mijnheer Jefferson, als hij belastingen komt innen of Am Kwol over een of andere regeeringszaak komt spreken. De schroef kan

hier niet gerepareerd worden, je moet er een uit Khartoum laten komen, zooals ik zei. Het beste is, dat Bete Kwa naar Tonga gaat en daar de postboot naar Khartoum neemt. Geef hem je order en het geld mee. Je kunt hem vertrouwen."

„Graag maak ik van je vriendelijke uitnoodiging gebruik, Münster. De dagen, die ik wachten moet, hoop ik nuttig te gebruiken."

„Dat kan je zeker. Voor iemand, die kersversch uit de beschaving komt, is hier wel wat te zien. Waar is je bagage, want die heb je zeker toch niet in je bootje laten liggen?"

„Die is bij Wilhelm, mijn knecht. Hij wacht er mee onder de regenboom bij de toekoel van Am Kwol."

„Ik zal ze laten halen. Die jongen kan hier in de ambachtsschool slapen. En laten we nu eens gaan kijken, wat moeder de vrouw bezighoudt."

Dr. Hans volgt zijn gastheer naar de kleine toekoel, die achter het woonvertrek staat.

Mevrouw Münster is met haar meisje druk bezig aan de toebereidselen voor het avondmaal.

HOOFDSTUK V

De terugkomst van den jongen zoon van het opperhoofd, van Garab, brengt het heele dorp van de Stekende Schorpioenen in beweging.

Maar niemand, die het drukker heeft, dan de dorpsbarbier.

Garab is vijftien jaar geworden en volgens oeroude stamgewoonte moet hij nu als lid der gemeenschap aangenomen worden, iets, wat gepaard gaat met groote plechtigheden en met veel ceremoniën.

Na afloop van zijn initiatie zal er gedanst, gegeten en gedronken worden en de jonge Schorpioenen verbeiden met ongeduld het uur, waarop hun feestvreugde zal aanvangen. De geniale haarkunstenaar, de dorpsbarbier, zal hen zoo onder handen nemen dat er geen twijfel aan is of met de toovertooi van zijn haardos zal de Schorpioen het hart van een jeugdige schoone veroveren, die van haar kant door een bevallig en sierlijk uiterlijk den jongen reus zal trachten te behagen.

In de toekoels halen de moeders de fraaiste lapjes zijde en gekleurd katoen voor de dag. Er wordt gewasschen en gestreken, gerekt, geplooid, gestopt, gevouwen en gepoetst, dat er geen minuut overschiet om een praatje met een buurvrouw of buurmeisje te maken.

De oudere mannen olieën hun speren en polijsten de punten. Armbanden, oorringen, halskragen krijgen een geduchte beurt. De pot met roode klei, gemengd met palmolie staat klaar en straks gaan ze met de inhoud hun geheele lichaam insmeren en uitwrijven.

Vroeg in de morgen staat er al een groepje jonge Schorpioenen te wachten op de komst van de haarartist, die zijn werkplaats onder de regenboom heeft. Hij plaatst de verschillende ingrediënten, die hij voor de uitoefening van zijn vak onmisbaar acht, achter de boom, behalve één aarden vat, dat hij vóór de

boom neerzet. Hij wenkt een viertal wachtende klanten en deze gaan in een kring rondom het vat zitten.

Welke vloeistof bevat die aarden pot?

Beter het maar niet te zeggen. Genoeg, dat ze geleverd werd door de heilige koeien van den medicijnman.

De barbier schept er een pannetje vol van uit en giet het kwalijk riekende vocht met een fijn straaltje op de haarbos van no. 1. Als het laatste druppeltje de rand van het pannetje loslaat vangt de barbier in de letterlijke beteekenis van het woord zijn handwerk aan, want met beide handen begint hij het weelderige hoofdtooisel van zijn klant te kneden, te rollen, uit te trekken, in te drukken en te wrijven, dat de geduldige schoonheidszoeker, dien hij onder handen heeft, beide oogen dichtknijpt, want het welriekende haarwater stroomt hem langs voorhoofd en nek en sleept met zich mede een heerleger van langzame insectjes, die noodgedwongen hun veilige en vruchtbare schuilplaats moeten verlaten. Traag kruipen ze, doodsbenauwd en half bewusteloos, in legioenen langs nek, rug, ooren, slapen, neus, kin en keel omlaag.

Ziezoo, no. 1 is voorloopig geholpen en kan zijn natte kop laten drogen. No. 2 onderwerpt zich aan dezelfde kunstbewerking en achtereenvolgens no. 3 en 4.

John Douglas en Dr. Hans komen een kijkje nemen, maar de laatste heeft er al heel gauw genoeg van. Hij houdt het hoofd achterover en steekt de neus in de wind, om er het beetje frissche lucht, als dat er nog is, op te snuiven.

„Deze atmosfeer is hoogst onwelriekend. Alle wereld, ze is doodelijk, laten we asjeblieft weggaan," hijgt hij tot zijn metgezel.

„Kom, kom, doctor. Je bent nu in de gelegenheid om kennis op te doen van landen en volken. En iemand zooals u, die dol is op insecten, vindt hier een vruchtbaar terrein van onderzoek," plaagt Douglas ondeugend.

„Ik kan het niet langer uithouden! Waar smeert die kerel zijn klanten toch mee in!!" klaagt Dr. Hans.

„Vraag dat de koeien," lacht Douglas.

„Je meent.. je meent.. Alle wereld, wat een vies zoodje!"

De barbier is klaar met de champooing van no. 4 en bergt

het reukwater van Arabië achter de regenboom, opdat toch niemand en hijzelf ook niet het kostbare vat zal omtrappen en daardoor de dure inhoud zal verspillen. Hij keert met een ander pottebakkerswerk terug, gevuld met een mengsel van palmolie en roode klei.

„Nu kun je nog gerust een poosje blijven," raadt John Douglas aan.

De vier klanten gaan weer op hun hurken zitten.

Waren de handen van den haarkunstenaar in de eerste phase van zijn edele arbeid al ijverig in de weer, nu werken ze als de schroefbladen van een vliegmachine.

Achtereenvolgens knikken, knakken, zwenken en draaien de koppen van de vier jonge Schorpioenen om beurten en het wordt hun geel en groen voor de oogen. Ze zien zoo scheel als parkieten.

Maar aan al die perikelen komt ook een einde en de verwarde haarbossen beginnen dofrood te glanzen.

Nu grijpt de artist naar de kam.

„Alle wereld," roept Dr. Hans uit, „het is meer een verroeste hark dan een kam!"

De barbier graaft de tanden van zijn nuttig werktuig diep in het hoofdtooisel van no. 1. De schrik slaat de anderen om het hart bij het zien van het geruk, gepluk en getrek.

Telkens verwijdert de barbier een bos haren van de tanden der kam. Eindelijk hangen de haren glad naast elkaar. Zien kan de patient niet, want het donkere, dichte haargordijn hangt over neus, mond en kin.

Met een gracieuse beweging klemt de kunstenaar een dotje van het haar tusschen duim en wijsvinger, plooit het, strijkt het glad, trekt en rekt het in de lengte uit en rolt het om zijn vinger.

Een tweede, een derde pluk volgt, tot een ongelooflijk groot aantal zwarte rolletjes omlaag hangen.

Daar grijpt de man van kunst en smaak naar de poederdoos, vol met de lichtgrijze asch van verbrande, droge koemest. Elke haarlok wordt bepoederd en staat zoo stijf als een stok. Alle wijzen op het middelpunt van de bol, die zijn voltooiing nadert. De figaro lijmt met een zeer kleverige substantie de lokken aan

elkaar en met teere handen drukt hij vol kunstliefde de gansche berg naar boven, drukt links en rechts, en ziedaar, een trotsche hanekam buigt sierlijk van het midden van het voorhoofd over de schedel tot diepin de nek.

De kunstlievende barbier kijkt met oogen vol aanbidding naar de meesterwerken, die hij schiep.

Lang slachtoffer no. 1 rekt zich nog een beetje langer uit. Hij is stijf geworden van het hurken. Een zalige glimlach van geluk glanst op zijn zwart gelaat en hij voelt zich tevreden over zijn heldenmoed. Vanavond hoopt hij de zoete vruchten te plukken van zijn geduld en inspanning.

De nu gesoigneerde klant brengt den meester een jonge geit en elke volgende handelt evenzoo. De zoontjes van het genie drijven de kleine kudde naar de omheinde ruimte achter de toekoel en koesteren de vurige begeerte om eenmaal in de voetstappen van hun vader te mogen treden.

Dr. Hans en Douglas wandelen naar het zendelingshuis terug.

„Elke jonge Schorpioen heeft een eigengemaakt houten raampje op pootjes. Daar rust hij met de nek op als hij een dutje gaat doen," leeraart de Schot.

„Hou nu asjeblieft op met die haargeschiedenis. Ik gril er van. Alle wereld, hoe zal ik die stinkende lucht uit mijn neusgaten krijgen! Douglas, mijn maag maakt peristaltische bewegingen!"

En bevreesd dat Douglas, die van plagen schijnt te houden, op het haarthema zal voortborduren, geeft hij het gesprek een andere wending:

„Ik heb al zoo dikwijls willen vragen, waarom ze die boomen — en hij wijst op een dikken reus — regenboomen noemen."

„Ze zijn hol en staan in de regentijd vol water. De Sjilloeks slaan er houten staafjes in, waarlangs zij naar boven klimmen om water te putten, als 't noodig is. Dit dorp ligt dicht bij de rivier en hier heeft men dat water niet zoo hoognoodig, doch elders wel."

„Nu begrijp ik het," zegt Dr. Hans voldaan.

Vermoeid en warm komen ze in de koele toekoel van den zendeling terug, waar deze en een geurig kopje koffie hen wachten.

Mijnheer Münster is heden vrij, want alle kleine Schorpioentjes werken aan de toiletten van broers en zusters.

„Die drukkende warmte is een voorteeken van weersverandering. De regentijd zal zoo zoetjes aan aanbreken," meent Münster.

„Er zit onweer in de lucht," vult John Douglas aan.

„Als het nu vandaag nog maar droog blijft, anders is het met de pret van de jongelui gedaan," wenscht Dr. Hans, die zich veel van de aanstaande plechtigheid voorstelt, en al geïnformeerd heeft of hij er bij tegenwoordig kan zijn. John Douglas gaat ook, mijnheer Münster niet, wat begrijpelijk is.

Een bescheiden klopje op de deur onderbreekt even het gesprek over weer en feest.

Münster staat op om te zien, wie daar is.

„Garab, jij! Treed binnen, jongen. Ik ben werkelijk blij om je te zien. Je bent gegroeid!" hooren de twee vrienden hem zeggen.

„Garab, de zoon van Am Kwol," zoo stelt de zendeling den jongen Schorpioen aan Dr. Hans voor.

John Douglas schudt hem op Europeesche wijze de hand. Deze twee zijn al oude vrienden.

Garab is het sprekend, maar natuurlijk verjeugdigd evenbeeld van zijn vader. Was het niet voor zijn bruine huidskleur, men zou hem een knappe jongen kunnen noemen. Evenals zijn vader draagt hij het haar kort en gekuifd. Het losse overkleed geeft hem het aanzien van een jongen Romein. De breede, hagelwitte kralen halsband en de fijne, dunne gouden ringen om zijn polsen wijzen er op, dat hij een Schorpioen van aanzien is. Daar hij officiëel nog geen lid van de stam is, draagt hij nog geen speer en dat hij kennis gemaakt heeft met de beschaving van het blanke ras, blijkt, want hij gaat op de hem aangeboden stoel zitten.

„Wanneer ben je gearriveerd, Garab?" vraagt John.

„Vanmorgen vroeg, Mwauri Bé. Vannacht sliep ik in de toekoel van den Commissaris van Tonga," luidt het antwoord, in de Engelsche taal gegeven.

Hoewel Garab goed Engelsch spreekt is het gemis van zijn voorste snijtanden een beletsel om het geheel zuiver te spreken.

„En hoe gaat het met Mijnheer Jefferson?"

„Goed, Mwauri Bé. U en mijnheer Münster moeten de groeten van hem hebben."

„Ik ook?" vraagt Mwauri Bé.

„Ja, u ook. De Commissaris scheen te weten, dat u in het dorp is."

„Er ontgaat dien man niet veel," merkt Münster op.

„Hoe is het in Kodok, Garab?" vraagt hij den jongen man.

„Best, mijnheer. Allen gezond."

„Heb je gezien, dat we een nieuwe ambachtsschool hebben?"

„Die zag ik zooeven. Morgen kom ik een kijkje nemen."

„Mooi. Misschien voel je lust om er te komen werken?"

„Graag. Ik zal u dan ook laten zien, wat ik in Kodok gemaakt heb, mijnheer Münster."

„En vanavond word je ingewijd?"

„Ja, mijnheer Münster."

„Zal je blij zijn, als alles achter de rug is, Garab?"

„Het moet geschieden," is het gelaten antwoord. De toon, waarop de jonge Schorpioen dit zegt, zegt genoeg.

Dr. Hans zit naar dit gesprek te luisteren.

Nu mengt hij er zich ook in.

„Garab, heb je soms hier in de omgeving wel eens een grijze, biddende hotnotsgod gezien?" klinkt de gretige vraag.

„Een hotnotsgod? Ik weet niet, wat dat is."

„Hij is de groote vijand, neen, de grootste vijand van de vliegen en muskieten! Lange pooten, mager, dun, lang lijf met een klein knopje van een kopje op een sprietje van een halsje. Zit hij op zijn achterpooten dan vouwt hij de voorhandjes altijd biddend samen," legt Dr. Hans vermakelijk uit.

„U bedoelt een mwaka?"

„Ik weet niet of dat dezelfde is. Welke kleur heeft een mwaka?"

„Groen, soms ook geel," zegt Garab.

„Met dunne, doorzichtige gazen vleugeltjes?"

„Ja, mijnheer."

„En zit hij te bidden?"

„Als hij geen muggen vangt en stil zit, ja, dan bidt hij."

„Dan is jou mwaka en mijn hotnotsgod dezelfde. Heb je wel

eens een grijze mwaka gezien?" vraagt Dr. Hans. Van ontroering durft hij dit haast niet te vragen.

„Een enkele keer zag ik wel eens een groote grijze ook," zegt Garab rustig.

Dr. Hans kan niet langer blijven zitten. Hij springt als een veer omhoog en gaat vlak voor Garab staan.

Deze kijkt den zonderlingen ondervrager een beetje wantrouwend aan, alsof hij meent, dat er iets verkeerds onder het schedeldak van den insectoloog schuilt.

„Mijnheer Grünewald is een beroemde verzamelaar van insecten," licht John Douglas den Schorpioen in.

„Waar, waar heb je hem gezien?" klinkt de ontroerde vraag van Dr. Hans, die drie-, viermaal slikt en angstig het antwoord afwacht.

„Voor zoover ik het me herinneren kan, in het moeras van het eilandje in het meer."

„Welk eilandje? Welk moeras? Welk meer?" gilt Dr. Hans.

Verlegen kijkt Garab Mwauri Bé aan. Welk antwoord moet hij geven? Hij weet niet, dat het eilandje een naam draagt en nog minder, dat het meer er ook een heeft.

„Daar is maar één eiland, en dat is in het meer No," verklaart John Douglas.

„Mijnheer Douglas," en hier wordt Dr. Hans werkelijk deftig officieel, „wil de goedheid hebben mij mede te deelen, waar ik dit eiland kan aantreffen."

Minder vormelijk zegt Douglas:

„Je bent er voorbij gekomen, Hans. Met je motorbootje, toen je de Bahr el Jebel verliet."

„Ik kan het me niet herinneren," zucht de insectoloog.

„Wacht, ik zal het je duidelijk maken," zegt Douglas, en hij diept uit zijn khakivest een potloodje op. De zendeling schuift een velletje papier naar hem toe.

„Kijk eens hier. Je bent van Khartoum gekomen, niet waar? Toen ben je tegen de stroom van de Witte Nijl op gevaren, regelrecht naar het zuiden, tot waar de Sobat in de Witte Nijl valt. Daarna draaide je zuiver west. Je was toen in de Bahr el Jebel. Waar deze van het zuiden komt, komt het verlengde van de Bahr el Arab, die ook wel Bahr el Gazal heet, van het

westen. Nu, op de plaats waar deze twee rivieren, de Bahr el Gazal en de Bahr el Jebel samenvloeien, daar vormen ze eerst het meer No en in dat meer ligt, zooals de Dinka's het noemen, het eiland van de Lachende Vuurgeesten."

„Alle wereld! Wat zeg je, John. Het eiland van de Lachende Vuurgeesten!"

„Ja, en het is er allesbehalve veilig, Dr. Hans."

„Al waren er honderdduizend booze duivels, ik ga er naar toe!" verzekert Dr. Grünewald, en zich tot Garab wendende vraagt hij: „Hoe kwam je daar?"

„Ik heb er met Bete Kwa naar begraven olifantstanden gezocht."

„Al lagen er honderd, die laten mij zoo koud als een steen. De grijze, biddende hotnotsgod, hem zoek ik en hem zal en moet ik vinden. Heb je er daar veel gezien, Garab?"

„Ik heb daar wel eens zoo'n grijze gezien. Ik zag er ook, die geheel grijs waren, op hun kop en hals na. Die waren groen."

„Alle wereld! Een vierde variëteit. Ik moet naar dat eiland! Ik zal geen uur meer rustig slapen vóór ik mijn nieuwe schroef heb!" schreeuwt Dr. Hans.

„Misschien gaan Garab en ik met je mee," zegt Douglas.

„Prachtig, prachtig! O die ellendige schroef!" kermt de insectoloog.

„Nog 'n paar dagen, doctor, dan is Bete Kwa terug," zoo troost de zendeling hem.

Garab is opgestaan.

„Je wil zeker mijn vrouw gaan groeten, Garab? Je weet de weg, jongen."

De jonge Schorpioen neemt afscheid van de drie mannen en stapt door de achterdeur naar buiten.

Dr. Hans veegt zich het voorhoofd af. Zal hij werkelijk aan het einde van al zijn moeilijkheden zijn? Zal hij zijn levensdoel dan eindelijk bereiken?

„Kom," zegt Douglas, „ik ga ook opstappen. Kom je me vanavond halen, Dr. Hans?"

„Hoe laat?"

„Tegen zonsondergang."

HOOFDSTUK VI

Hoewel de zon al naar het westen daalt, steken haar stralen nog als gloeiende naalden.

Menig fraai uitgedoste Schorpioen slaat met bezorgdheid de hemel gade.

De witgloeiende lucht is grijs geworden en boven de verre heuvels van het land der Dinka's, aan de overzijde van de Bahr el Arab, pakken donkere wolkenmassa's samen.

Zou er onweer komen?

Het gebeurt wel meer in het begin van de regentijd, dat de lucht 's avonds betrekt, en hoe de Sjilloeks dan ook verlangen naar de levenwekkende droppelen, dikwijls gaat de nacht rustig voorbij en is de morgenlucht koel en rein.

Nu is er niemand onder de Stekende Schorpioenen, die naar regen verlangt. Bovendien, het is voor het rechte regengetijde nog wel wat vroeg. Daaruit putten de Schorpioenen en Schorpioenschen troost, en nauwelijks is de zon onder of de eersten trekken in groepen naar het bosch.

De laatsten hebben reeds uren tevoren zware kleipotten, gevuld met merissa, op haar hoofden naar de groote, open plek in het bosch gedragen, naar de plaats, waar alle vijftienjarige Schorpioenen de vuurdoop moeten doorstaan om opgenomen te kunnen worden in het stamverband. Niet alleen groote hoeveelheden van de bedwelmende drank werden aangevoerd, ook manden vol gekookt en gedroogd vleesch en honderden trossen rijpe bananen.

Ronga, de medicijnman, heeft alles in lange rijen aan één zijde van de open boschtempel laten plaatsen.

Vrouwen en volwassen meisjes kalken zich het gelaat wit, van boven de oogen tot de onderlip. Haar schoonheid wordt er niet door verhoogd, maar geen booze geest, die op het zien

van deze doodsgezichten, niet onmiddellijk rechtsomkeert maakt en zich rillend terugtrekt in de verste en diepste aardkloven of in de somberste schuilhoeken van het zwijgende, donkere oerwoud.

Zij mogen bij de opname van Garab niet aanwezig zijn. Alleen mannen beslissen of een jonge Schorpioen waardig is om in de stam opgenomen te worden.

Ze moeten wachten tot de tom-tom tot in verre schuilhoeken de tijding brengt, dat Garab een man is geworden, gerechtigd tot het voeren van de speer.

Ze weten het: drie snelle, doffe slagen, dan een korte pauze, waarop een harde slag volgt, en dit driemaal herhaald, dat is het met ongeduld verwachte teeken.

De zon is al onder en nog even schemert het.

Am Kwol, vergezeld van Mwauri Bé en Dr. Hans, verlaten de toekoel en begeven zich rustig naar het woud.

De hoofdman bestudeert even het uitspansel.

„Zal er onweer komen?" vraagt Mwauri Bé.

„Mogelijk wel," zegt Am Kwol voorzichtig en na eenige oogenblikken voegt hij er aan toe: „mogelijk ook niet."

Dr. Hans moet even glimlachen om de voorzichtige wijsheid van het opperhoofd. „Op die manier heeft een weervoorspeller het altijd bij het rechte eind," denkt hij.

Garab, de zoon van Am Kwol, is reeds vroeger van huis gegaan. Ronga kwam hem halen.

Een eind weg in het woud slaan oranje lichtplekken op de donkere stammen. Ze spelen een dartel spel.

Nu eens kleurt zich een dikke tak voor een halve seconde roodgeel om onmiddellijk onzichtbaar te worden, dan weer haasten zich honderd kleine vuurplekjes dwarrelend omhoog door twijgen en bladeren, kussen even het uiterste boomkruintje en verdwijnen plotseling in het niet.

Aan het verste einde van de open plek brandt een houtvuur.

Verschillende Schorpioenen haasten zich om de plaats der ceremonieën te bereiken en passeeren in het donker hun opperhoofd en diens metgezellen. Af en toe vlamt een snel, rood flikkerlicht langs de punten hunner speren.

Het is aardedonker geworden.

Am Kwol kent echter de weg en de oneffenheden van het pad. Hij loopt vóór en stevent regelrecht op het vuur aan. Achter hem loopt Mwauri Bé en daarachter Dr. Hans, die even haast de nek breekt, omdat hij een schitterend vuurvliegje wilde nastaren. Onze insectoloog zwaait met zijn armen en danst op zijn beenen, alsof hij over gloeiende kolen loopt, om zijn evenwicht te bewaren en uit een heel leelijk Duitsch woord, dat gelukkig niemand verstaat.

De zware, rechte boomstammen teekenen zich inktzwart af tegen de gloed van het vuur.

De drie mannen treden uit de duisternis en komen op de open plek.

Tientallen Stekende Schorpioenen wachten in hun unieke houding op de dingen, die komen zullen.

Bij de nadering van Am Kwol trommelen ze met het ondereinde van hun speren op de schilden, die aan hun linkervoorarm hangen.

De hoofdman en de beide Europeanen kiezen een staanplek rechts van het vuur.

Eén Schorpioen draagt telkens nieuwe voorraad brandstof aan. Zijn naakte, donkere gedaante steekt spookachtig af tegen het licht der vlammen.

In de toppen der woudreuzen begint de nachtwind te suizen, maar hij brengt geen verkoeling aan.

Het is broeiend heet.

Daar verschijnt de jonge Garab.

Hij treedt langzaam in het licht en gaat onbeweeglijk, een eindje er van af, vóór het vuur staan.

De Schorpioenen verlaten nu hun donkere plaatsen onder de boomen en sluiten zich aan in een lange rij.

Gesproken wordt er niet.

Plotseling schiet een duivelachtige gedaante uit de donkerte in het licht. Ronga, de toovenaar, nadert, voorovergebogen, met vooruitgestoken armen, met lange schreden het vuur en richt zich snel op.

Daar staat hij, de toovenaar, de regenmaker, de medicijnman, de wichelaar en de dolosgooier.

Zijn strakke blikken staren op de zwijgende mannen. Lang-

zaam heft hij zijn armen omhoog, wat zeker een welkomstgroet moet beteekenen, want de Schorpioenen roffelen met hun speren op de schilden, en als dit gerommel wegsterft, dreunen de slagen van de telegraaf der wildernis, van de tom-tom. De echo's weerkaatsen wijd en zijd, dat de ceremonie begonnen is, en de zenuwachtig wachtende vrouwen en meisjes in het dorp slaken een zucht van verlichting.

De medicijnman laat de armen weer zakken.

Zooals hij daar voor het vuur en in het licht staat, kan men zien, hoe zonderling hij gekleed is.

Aan elke voet, rondom de enkel, wappert de staart van een jakhals, die bij elke voetstap op en neer wipt en met de punt de bodem aanraakt. Om de knieën wapperen korte sluiers van leeuwenmanen. Rondom zijn lendenen draagt de toovenaar 'n rokje van beestevel en een gordel, waaraan onooglijke zakjes en verscheidene bamboezen kokertjes hangen.

Het bovenlijf is naakt, alleen een driedubbele ketting van leeuwennagels, kralen en schelpen hangt om zijn hals. De bovenste helft van zijn gelaat is gewitkalkt en op het hoofd prijkt een hooge, breede bontmuts, aan de rand versierd met een tiental kleine vossestaartjes, die heen en weer bengelen.

De tom-tom begint zacht te kloppen. De trommelslager laat zijn stokjes en vuisten licht en vlug op het strak gespannen kalfsvel huppelen.

Eerst vlug en onregelmatig worden de tonen nu langzaam en geregelder.

Op de maat van de eentonige muziek stapt Ronga in een wijde kring statig rond om den eenzamen Garab. Hij beweegt de uitgestrekte armen in geheimzinnig rhythme op en neer en voor- en achterwaarts.

Als de tom-tom zwijgt staat de toovenaar stil, het gelaat naar de uit ebbenhout gesneden beelden gekeerd.

Het is stil in het bosch. Alleen kraakt er af en toe een brandende tak.

In de wijde verte bromt een zacht gerommel.

Drie harde slagen op de tom-tom verbreken opeens de stilte.

De Schorpioenen treden naar voren en vormen een dubbele rij in een nauwere, halve kring om den toovenaar.

Deze knoopt het zakje van muishondevel van zijn gordel los en werpt het vóór zich op de grond. Hij hurkt er bij neer, zwaait zijn armen over het zakje heen alsof hij het zegent, en begint onverstaanbare woorden te mompelen.

Even zwijgt hij en trekt het zakje open.

Met een ruk stort hij de inhoud vóór zich op de grond uit: beendertjes, schelpjes, nagels en zonderling gevormde stukjes hout vol gebrande figuurtjes.

De dolosgooier gaat een blik in de toekomst werpen. Dat weten de Schorpioenen en ze buigen de hoofden voorover om zijn woorden op te vangen.

Ronga betast een middenvoetsbeentje van een geit en streelt het met zijn lange, lenige vingers.

Hij werpt het ding omhoog, vangt het op en plaatst het naast een leeuwennagel.

Zoo, stuk voor stuk, geeft hij elk magisch voorwerp een plaats.

Nu wijst hij met de uitgestrekte wijsvinger op het geitebeentje.

„Gevaar! Gevaar!" schreeuwt hij. „De gele boschgeest zwerft rond in het dorp! Gevaar, Garab! Gevaar! De boschgeesten waarschuwen. De gele geest blaast het verderf in de neusgaten van de kinderen der afvalligen. Hij waarschuwt: „wijk niet af van de gewoonten der voorvaderen!" M'wazilo, de geest van den grooten Schorpioen zit in de regenboom en waarschuwt. Hij roept: „waarom smeden mijn kinderen vreemde dingen en vervaardigen ze nieuwe meubelen in de toekoel? Waarom zingen zoovele kleine Schorpioenen andere woorden dan hun moeders en vaders in hun jeugd zongen? Wat fluistert Kim'wano, de boschduivel, Ronga in het oor? Hij zal vergif in de oogen strooien van de jonge mannen, die hun haren afsnijden! Blind zullen ze over de paden kruipen. Kim'wano lacht! Hij verheugt er zich over, dat de geesten van de afgestorvenen hun oude dorp niet meer kunnen vinden. Hoor ze zuchten in de nacht in de rietbosschen aan de oever! Hoor ze klagen: „er zijn Schorpioenen die ons, geesten, ongelukkig maken. De gele boschgeest zal ze dooden en Kim'wano zal ze verschroeien!"

De stem van den toovenaar daalt.

Hij begint onverstaanbare en onsamenhangende woorden te

Wilder slaat de tom-tom en op de woeste maat van de primitieve muziek begint Ronga om Garab te dansen. [blz. 56

mompelen, terwijl hij werktuiglijk zijn dolossen opbergt in het zakje van muishondevel.

Somber starend naar de voor hem staande Schorpioenen gaat hij staan.

De mannen wagen het niet een stap voor- of achterwaarts te doen. Schuw slaan ze een zijdelingsche blik op hun hoofdman, op Am Kwol, die zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken rustig tusschen John Douglas en Dr. Hans staat.

De tom-tom begint zacht te roffelen.

De Schorpioenen schuiven achteruit en vergrooten daarmede weder de open ruimte vóór het vuur.

Garab staat nog steeds onbeweeglijk op zijn oude plaats.

Wilder slaat de tom-tom en op de woeste maat van de primitieve muziek begint Ronga om Garab heen te dansen. Krankzinnig zijn zijn bewegingen. De vossestaarten wippen, de leeuwemanen wuiven.

Eén harde bons. De toovenaar staat stil.

Hij haakt twee bamboezen kokertjes van zijn gordel los en bestrijkt ze liefkoozend.

Hij draait de doppen er af en.... uit de kokers kruipen twee monsterachtig groote schorpioenen op zijn open handpalmen.

Eén prik met een van hun hoornachtige staartpunten, en het vergif kookt in het bloed. Het gewonde lichaamsdeel zwelt op en veroorzaakt een ondraaglijke jeuk en een duldelooze pijn, die onder hooge koortsen dagen en dagen verdragen moeten worden, als tenminste de dood geen einde aan het lijden maakt.

Met beide handen vooruitgestoken sluipt de toovenaar langzaam op Garab toe en houdt de ellendige monsters vlak voor de oogen van den jongen Schorpioen.

Maar deze knipt zelfs niet met de oogleden. Onbeweeglijk blijft hij op zijn plaats staan, het hoofd fier opgericht.

Dit bewijs van moed en doodsverachting wordt gewaardeerd, dat bewijst een goedkeurend gemompel links en rechts.

De toovenaar treedt achteruit en slaakt twee, drie duivelachtige gillen. Hij wringt zijn lichaam in allerlei bochten, doch op zijn uitgestoken handen wringen zich steeds de venijnige serpenten.

Daar springt hij op Garab toe, blijft plotseling doodstil voor

den jongen man staan, springt weer achteruit, weer vooruit, en, onder het krijschen van een snerpende gil.... werpt hij de schorpioenen in Garabs nek.

De ondieren kruipen over de halskraag, schuiven met de doodelijke staart omhoog achteruit, maar de zoon van den hoofdman kijkt strak, met opeengeklemde kaken, naar zijn vader.

Ronga danst weer om den jongen man heen en grijpt een, twee, drie de beide dieren en bergt ze in de kokers.

Nu klinkt luide de goedkeuring van de aanwezige mannen van de stam: ze stampen op hun schilden.

Inmiddels is de toovenaar weer op Garab toegetreden, nu met een vlijmscherp, puntig mes in de vuist.

Wild springt hij op den Schorpioen toe en zijn mes haakt Garabs huid, maar deze maakt geen enkele beschermende beweging. Hij staat alsof hij in de grond vastgegroeid is.

Ronga komt vlak vóór hem en drijft tweemaal de scherpe punt van het mes diep in Garabs voorhoofd, juist boven de neus.

Twee straaltjes bloed sijpelen omlaag.

Garab blijft rustig zijn vader aankijken.

De toovenaar grijpt iets uit een ander zakje en strooit dat in de ontstane wonden.

Het bloeden houdt op, maar de ouderen weten, hoe ontzettend dit poeder steekt en brandt. De jonge man weet echter de pijn waardig te verdragen en opnieuw ervaren de Schorpioenen, dat de zoon van hun hoofdman koelbloedig, met doodsverachting, alle lichamelijke kwellingen weet te dragen.

De toovenaar is achteruit geweken.

Garab staat weder alleen voor het vuur.

Ronga keert zich tot de Stekende Schorpioenen en schreeuwt:

„Is Garab een man?"

„Kan ik hem de speer toereiken?"

Als goedkeurend antwoord klinkt het gebons van de speren op de schilden.

Een der Schorpioenen biedt den toovenaar zijn speer aan en Ronga keert zich om. Maar in plaats van om naar den jongen man toe te gaan, blijft hij plotseling staan, alsof hij verlamd van schrik is.

De Schorpioenen steken de hoofden naar voren en loeren naar het vreeselijke schouwspel, dat zich daar bij het vuur afspeelt.

Vlak voor Garab heeft een cobra de hals en de kop opgericht.

Het monster perst de nekspieren uit en strekt de platte kop naar voren.

Garab verkeert in doodsgevaar.

Eén beweging, één spiertrilling, en de kop zal vooruitschieten, de naar voren gespitste giftanden zullen in het vleesch dringen en het doodelijke vergif diep in de wonde drukken.

Am Kwol beseft in één moment de gansche omvang van het ontzettende gevaar, dat zijn eenigsten zoon dreigt.

Met de speer in de vuist wil hij op het monster toespringen, maar een sterke arm houdt hem tegen.

Mwauri Bé heeft zijn revolver uit de holster getrokken en..

Daar schittert een doorzichtig voorwerpje in de verlichte kring.

Een vuurvlieg?

Een tweede, een derde schittering volgt en alle drie de voorwerpjes raken Garabs onderbeen en vallen in glinsterende splinters op de grond.

De ontstelde omstanders zien tot hun onuitsprekelijke verbazing hoe de slangekop en slangenhals ineenzinken en hoe het dier als dood, onbeweeglijk plat op de grond ligt.

„Bedwelmd! Net op tijd! De zoon van den hoofdman is gered!" roept Dr. Hans.

Am Kwol kan niet beseffen, wat er gebeurd is, doch dat zijn zoon ongedeerd is, dat is hem duidelijk. Met één sprong is hij bij hem en hakt met het scherpe speerblad twee, drie keer op het reptiel neer. Dan schopt hij de afgehakte kop in de vlammen en klemt zijn zoon in de armen.

„Het was eigenlijk bestemd voor mijn grijze, biddende hotnotsgod, die ik op het eiland van de Lachende Vuurgeesten ga vangen, Douglas. Maar nu heb ik er de cobra maar mee bedwelmd," verklaart Dr. Hans eenvoudig.

„Je hebt Garab het leven gered, Dr. Hans!" zegt Mwauri Bé verheugd. „Am Kwol zal je levenslang dankbaar zijn. Kerel, wat heb je gedaan, hoe kwam je op die gedachte?"

Uit de opgewondenheid waarmee Douglas spreekt, kan men duidelijk bemerken, hoe ontroerd hij is.

Maar nog voor Dr. Hans hem een antwoord kan geven, klieft een schelle bliksemschicht het luchtruim boven de open boschplek. Een reusachtige blauwe vlam slaat breed zijn verblindend licht op grond en boomen neer, onmiddellijk gevolgd door een donderslag over het woud, die alle andere geluiden doet verstommen.

De insectoloog springt van schrik op zijde en krimpt ineen. Zijn hand grijpt naar zijn hals, want de snelle, instinctmatige beweging om het veege lijf te redden, heeft zijn nekbeentjes doen kraken.

„Alle wereld, die is raak!" hijgt hij. Op het wegstervend onweersgerommel volgt een knerpend gekraak en een zware plof, die de woudbodem doet dreunen.

„Een der woudreuzen!" roept Douglas.

De doctor ademt weer.

„Gauw naar huis, Douglas! Het is hier al te gevaarlijk!" schreeuwt hij.

De Schorpioenen beseffen dit ook, want de een na den ander sluipt voorovergebogen weg.

Am Kwol komt met zijn zoon bij de beide blanken.

Weer slaat het licht verblindend uit. Het zware geboomte kraakt. Groote droppels ploffen neder; het vuur sist en geheimzinnige geluiden murmelen in de donkere diepten van het woud.

Zwijgend wenkt Am Kwol de mannen hem te volgen en ze haasten zich om uit het bosch te komen.

Daarbuiten speelt de bliksem aan alle kanten in de zwaar bewolkte hemel. In zilveren stammen, uitloopend in honderd steeds fijner wordende wortels, slaat het hemellicht door de sferen en elke minuut ligt het verschrikte dorp van de Schorpioenen klaarhelder voor hen.

De regen gutst in stroomen omlaag en doornat bereiken Douglas en Dr. Hans de toekoel van Am Kwol.

Araja opent de deur en snel glippen de mannen achter elkaar de beschermende ruimte in.

Op de tafel van den hoofdman walmt een primitieve lamp:

een bundel katoenvezels in een aarden schaaltje, gevuld met palmolie.

Am Kwol legt zijn beide handen op de kletsnatte schouders van den geleerde.

„Mijn hart dankt den vreemdeling!" zegt hij ernstig en eenvoudig.

„Wel, hoofdman, het was puur geluk, dat ik die buisjes bij me had," verzekert de doctor.

Nu nadert Garab zijn redder.

Hij brengt de wijsvinger aan zijn vochtige lippen en beroert daarmede de alreeds natte borst van Dr. Hans. De dankbare oogen van den jongen Schorpioen verwarmen den bibberenden insectoloog, wien het water in de schoenen staat.

„Eigenbelang, Garab! Ik moest je redden. Zonder jou vind ik misschien nooit mijn grijze, biddende hotnotsgod. Ik ben dan ook dolblij, dat je nog levend en gezond op je lange beenen staat. Maar die toovenaar, ik vertrouw hem voor geen duit!" is Dr. Hans' onsamenhangende uitroep.

Daarbuiten slaat de regen woest op grasdak en regenboom; van tijd tot tijd dreunen nog zware donderslagen en de wind rammelt aan de voordeur van Am Kwols toekoel.

Daarbinnen schuilen vijf gelukkige menschen bijeen.

Araja heeft schaaltjes met dampende merissa binnengebracht.

Dr. Hans vertrouwt dat brouwseltje niet, maar als hij ziet, dat Douglas er de lippen aanzet, waagt hij het ook.

Hij voelt hoe een heerlijke warmte hem zachtjes begint te doorgloeien.

De drie mannen zitten aan tafel. Araja staat bij de achterdeur en klemt zwijgend de hand van haar eenigst kind tusschen de hare. Met een paar woorden heeft Am Kwol haar duidelijk gemaakt, wat er gebeurd is.

„Wat zat er in die buisjes?" vraagt Douglas, die zijn nieuwsgierigheid wenscht te bevredigen.

„Aether," antwoordt de doctor.

„Je hebt Garab ermee gered. Als ik geschoten had, had ik den jongen zeker ook geraakt en zou misschien te laat gekomen zijn. Hoe kwam je zoo gauw op de gedachte de cobra te bedwelmen?"

„Dat weet ik zelf niet. Kracht der gewoonte, denk ik. Maar nu ben ik in de aap gelogeerd. Waarmede moet ik nu mijn grijze, biddende hotnotsgod bedwelmen?" Want ik ben niet van plan zoo'n vriend der menschheid te martelen."

„Het zal wel mogelijk wezen in Khartoum andere buisjes te koopen."

„Dat is het, maar daar gaat weer veel tijd mee verloren," klaagt de doctor.

„Minder dan je denkt," zegt Douglas nuchter.

„Wat bedoel je, Douglas?"

„Je kan den Commissaris verzoeken het goedje voor je in Khartoum te bestellen."

„Maar die woont ook niet naast de deur!"

„Dat is ook geen bezwaar. Een postduif brengt hem het verzoek binnen een uur over."

„Heb jij postduiven aan je neus hangen? Ik niet!" roept de doctor.

„Ik ook niet, maar de hoofdman hier bezit ze."

Dr. Hans keert zijn ongeloovig gelaat vragend naar Am Kwol.

„Ik wil uw verzoek morgenochtend vroeg graag met een postduif aan den Commissaris overbrengen," zegt deze rustig.

„Heb je postduiven, Am Kwol. Waar heb je die vandaan gehaald?"

„Als de laatste weggevlogen is laat de Commissaris er zes nieuwe brengen," is Kwols uitleg.

„Zoo," denkt Dr. Hans. „Dus de hoofdman staat om zoo te zeggen altijd in verbinding met het gouvernement."

„Weet Ronga, dat je die bezit?" vraagt hij haastig.

„Waarom vraagt u dit?" klinkt Am Kwols stem haastig.

„Omdat ik dan voor het leven van uw duifjes geen cent geef. Die kerel is niet te vertrouwen."

Am Kwol en Douglas kijken elkaar onderzoekend aan, maar geen van beiden zegt een woord.

„Die kerel is een gluiperd! Am Kwol, je vader is door zoo'n cobra gebeten en stierf. Jijzelf schoot door zoo'n serpent er ook haast het hachje bij in, en nu weer Garab. Dat is allemaal geen bloot toeval. Waar kwam die cobra vandaan? Uit het vuur soms? Uit de rij inlanders? Niemand, die het monster zag voor

het haast te laat was. Weet je, wáár die misschien vandaan kwam? Uit zoo'n koker aan de gordel van dien misselijken kerel, dat geloof ik. Die vent is gevaarlijk en ik zou hem in de gaten houden."

„Het weer is nu bedaard, Dr. Hans. We kunnen met onze natte kleeren niet zoo blijven zitten, dat is te gevaarlijk. Garab zal je de weg naar het zendelingshuis wijzen en laten we zoo gauw naar bed gaan als het kan," valt Douglas hem in de rede, die om de een of andere reden aan het gesprek een andere wending wil geven.

Dr. Hans springt op.

„Ik hoop jullie morgenochtend nog wat meer van dien schoelje te vertellen," bromt hij, en na den hoofdman en Douglas goede nacht gewenscht te hebben, knikt hij even Araja toe en verlaat de toekoel.

Garab gaat hem voor.

Zwijgend sukkelen beiden over de met kleine rotsblokken bezaaide heuvelhelling omhoog.

Dicht bij het zendingshuis blijft Dr. Hans staan.

„Nu kan ik de weg verder alleen wel vinden, Garab. Kom je me morgenochtend opzoeken?" vraagt hij met warmte.

„Dat zal ik graag doen, doctor."

„En wij gaan samen onze grijze, biddende hotnotsgod opsporen, niet waar?"

„We zullen hem zeker vinden, doctor."

„Dat is goed mijn jongen. En...." en hier daalt Dr. Hans' stem onnoodig tot een zacht gefluister.... „als ik jou was zou ik voor dien toovenaar op mijn hoede zijn."

„Dat ben ik allang," antwoordt Garab rustig.

Verwonderd en verrast trekt Dr. Hans zijn wenkbrauwen omhoog.

„Tot morgenochtend dan!" zegt hij tot Garab en de oude en jonge vriend scheiden van elkander.

Snel schiet Dr. Hans in droge kleederen en deelt den op hem wachtenden zendeling en Mevrouw Münster mede, wat er die avond voorgevallen is.

„Dat beteekent, dat ik morgen misschien geen enkele leerling over heb," zucht Münster mismoedig.

„Die toestand zal zoo niet lang blijven duren. Er zal gauw verbetering komen," verzekert Dr. Hans optimistisch.

Als de doctor achter zijn muskietengordijntje wegkruipt, knielt Friedrich Münster naast zijn vrouw op de grond neder. Beiden smeeken lang en vurig, dat hun zegenend werk toch niet moge mislukken.

Na het vertrek van den doctor haast Douglas om zich te verkleeden, maar aan nachtrust denkt hij nog niet. Araja is gaan slapen, Garab ook, maar Am Kwol en Douglas zitten nog urenlang met elkander te praten.

Hun gesprek is van ernstige aard.

HOOFDSTUK VII

Het onzekere schemerlicht van de late nanacht dringt door de ronde muuropening van de kleine toekoel, waar Mwauri Bé en de zoon van het opperhoofd de nacht doorbrengen.

Garab wordt wakker en richt zich halverwege op zijn slaapmat op.

Aanstonds valt zijn oog op de nieuwe speer, die Am Kwol hem de vorige avond heeft geschonken.

Hij is onmiddellijk klaar wakker en neemt het wapen, zijn wapen, in de hand. Zijn vingers onderzoeken de scherpte van punt en blad en glijden over de gladde steel.

Daar staat mannelijke trots op het gelaat van den jongen Schorpioen te lezen.

Mwauri Bé ligt met de neus naar de muur gekeerd nog in diepe slaap.

Voorzichtig als een kat rijst Garab op en treedt onhoorbaar naar de opening. Door het halfdonker heen kan hij aan de boschrand de toekoel van den toovenaar bespeuren. De hooge regenboomen achter diens woning teekenen zich vaag en donker af tegen de waterige nachthemel.

Hij keert zich om en werpt een onderzoekende blik op den slapenden vriend zijns vaders. Mwauri Bé's ademhaling is diep en geregeld.

Op de teenen treedt de jonge man naar de lage buitendeur, opent ze zonder geruisch te maken en komt bukkend in de koele buitenlucht.

Het onweder en de slagbui hebben de wereld stofvrij gemaakt en de temperatuur is zeker tien graden lager dan de vorige morgen.

In de toekoel van zijn vader en moeder is het nog doodstil.

Garab zet zijn speer tegen de buitenkant van de kleimuur en slingert zich met één sprong over de wal.

Vóór hij gisteravond in slaap viel dacht hij maar steeds na over de waarschuwende woorden van Dr. Hans en hij nam het vaste besluit van nu af aan den toovenaar gade te slaan, diens gangen na te gaan.

Van Bete Kwa weet hij, dat Ronga dikwijls 's morgens vroeg de weg naar het bosch inslaat. „Hij zal er zijn tooverkruiden zoeken," veronderstelde de trouwe Schorpioen. Ook heeft Bete Kwa hem medegedeeld, dat Ronga dikwijls langer dan een week uit het dorp afwezig is. Waar is hij dan, wat voert hij dan uit?

Op deze vragen wil Garab het antwoord vinden.

Dr. Hans heeft gelijk. Die verschijning van de cobra, tot driemaal toe, is geen toeval. Daar moet opzet in het spel zijn. Het kan niet anders of de medicijnman had hem in een der bamboekokers bij zich en heeft hem opzettelijk laten vallen, met het doel hem, Garab, van het leven te berooven. Ook Bete Kwa gelooft, dat er geheimzinnige dingen in het dorp gebeuren.

En die dolosgooierij! Enkel en alleen om den zendeling, om Mwauri Bé en zijn vader te dwarsboomen in hun plannen om de Schorpioenen te beschaven, om hen te bewaren voor hongersnood en bijgeloof.

„Als ik hoofdman was, ik zou den kerel onmiddellijk verbannen," denkt Garab.

In het geheele dorp is geen levende ziel te bespeuren. Ook in de toekoels zijn de bitter teleurgestelde vrouwen en meisjes nog niet wakker, want nergens kringelt een rookwolkje omhoog.

Garab slaat de weg in naar de ambachtsschool. Niet, dat het zijn bedoeling is om daar te gaan werken, maar hij kiest opzettelijk deze omweg naar de toekoel van Ronga.

Achter de verspreide woninkjes van de Schorpioenen om nadert hij het bosch. De toekoel van den toovenaar ligt nu vóór hem.

Van boom tot boom sluipend nadert hij Ronga's woning en is er nu dicht genoeg bij om te kunnen zien of daar iets gebeurt.

Hij klimt langs de ingedreven spaken omhoog en op een dikke tak van de regenboom, verscholen onder het gebladerte, vindt hij de beste observatiepost, die hij maar zou kunnen verlangen.

Het huisje van Ronga ligt daar schuins beneden hem.

Met het geduld van een marmot in de winter zit Garab daar en wacht en wacht.

De doordringende geur van brandend hout dringt in zijn neusgaten. De vrouwen van de Schorpioenen zijn opgestaan en bereiden het morgenmaal.

Het wordt lichter; de toekoel van Ronga rijst scherper omlijnd uit de verdunnende morgennevel.

Boven zijn hoofd ritselt het in de blaren; de vogels verlaten hun nesten en werpen zich in de lucht.

Het reine, goudgestreepte morgenrood slaat zijn weerkaatsing op de verre, golvende velden.

Ginds, bij de nieuwe ambachtsschool beweegt zich een witte gedaante. Mijnheer Münster, die zeker kijkt, of alles onder het schuine rietdak in orde is.

Garab leunt verder voorover.

Ronga, de toovenaar, staat voor zijn toekoel. Hij kijkt links en rechts om zich heen en stapt dan met lange schreden op de regenboom af.

„Misschien komt hij water putten. Hij heeft een kalebas in zijn hand," denkt Garab, en vlug als een hagedis schiet hij hooger in de boom.

Maar de tooverdokter komt geen water putten. Hij loopt voorbij, in de richting van het bosch. Die langwerpige, gele kalebas is ook geen watervat, dat kan Garab nu zien.

Ronga is in het bosch gekomen en verdwijnt achter de stammen.

Snel glijdt Garab omlaag, daalt langs de spaken neer en komt op de grond. De toovenaar ziet hij niet.

Lang wacht hij niet. Onhoorbaar voortstappend over het natte, verdorde gras, volgt hij de voetsporen van den medicijnman en verdwijnt in het woud.

Het spoor is duidelijk. Donkere plekken op de natte grond verraden, waar Ronga geloopen heeft.

Van tijd tot tijd houdt Garab stil om te luisteren, maar niets stoort de morgenstilte en weer sluipt hij voort.

Hij vermoedt, dat Ronga naar de open plek zal gaan, maar dit vermoeden blijkt onjuist, want de medicijnman schijnt het

donkerste en dichtst begroeide deel van het woud op te zoeken.

Weer blijft de Schorpioen even staan om te luisteren.

Een onbekend geluid dringt in zijn ooren. Het is niet het gekerm van 'n jakhals of de kreet van 'n woudvogel. Het geluid is hem totaal vreemd.

„Hanàààààà, hannàààà, hanàà, hanà!"

Het klinkt alsof daar iemand zacht zingt met een onaangenaam neusgeluid.

Garab spitst de ooren en luistert. Ja, hij bedriegt zich niet en het geluid schijnt steeds van dezelfde plaats te komen.

Hij sluipt van boom tot boom op de neustonen toe.

De eentonige muziek houdt niet op en wordt steeds duidelijker.

Nog één boom verder en hij zal de bron dier geluiden kunnen zien. Achter de dikke stam gekomen buigt hij het hoofd voorzichtig ter zijde.

Dáár, tien schreden van hem af, zit Ronga, gehurkt op de grond, met de rug naar hem toe, en blaast, met de gele kalebas aan de mond, het monotone neusmelodietje.

Die kalebas is een muziekinstrument, dat de toovenaar met vier vingers bespeelt. Terwijl hij blaast en zijn vingers op en neer dansen, draait hij het bovenlichaam van links naar rechts, zoodat de kalebas over de grond schijnt te zweven.

Vóór den medicijnman gaapt een zwarte holte onder een knoestige, boven de grond gewrongen boomwortel.

„Hanàààààà, hannàààà, hannàà, hanà!"

Met de grootste oplettendheid tuurt de achter de boom staande spoorzoeker naar die donkere plek, waar ook de medicijnman strak de oogen op gevestigd heeft.

De verlammende, slaperige muziek houdt echter niet op.

Uit het duister komt iets beweeglijks naar voren, een plat kopje, met twee starre oogjes. Op de maat der muziek draait het op de halswerveltjes heen en weer.

Het komt nog meer in het schemerige licht, nog iets verder, het richt zich hooger op, het kronkelt. Het gedempte boschlicht valt op de hals.

Garab voelt, hoe een koude rilling langs zijn beenen en rug, hem in nek en haren tintelt.

Uit de donkerte van het boomwortelhol kronkelt betooverd, met langzame schuivingen, een gestreepte cobra, die de kop droomerig omhoog houdt en met lichtlooze oogen voor zich uit naar den slangenbezweerder staart.

Deze legt het muziekinstrument ter zijde en streelt met lange, magere, beenige vingers het ondier over de platte kop.

„Je hebt het eenzaam gehad, geest van Matabané, en je zult eenzaam blijven," klinkt het zingend temerig, „je trouwe makker is er niet meer. M'watakoelaba (de man met het eierhoofd) heeft hem gedood en Am Kwol, de hoofdman, slingerde hem in het vuur. Je zult wraak nemen over de dood van je vriendin, dat zal je doen. Nu ben jij de eenigste nog, die ik bezit. Ik zal voor je zorgen, Matabané. Ik heb je morgenvoedsel niet vergeten. Kijk, wat zit er in deze koker? Hoor je hem krabben met zijn zilveren nageltjes? Hoor je hem piepen? Hij is heerlijk vet en zoet. Ronga heeft hem vannacht voor je gevangen. Hij kan niet wegvluchten, zie je, Matabané, ik heb hem vastgebonden aan het dunne riempje, dat aan het dekseltje vastzit. Wacht, wacht nog maar even, wees niet ongeduldig. Daar, zie je hem nu? Is het geen mollige, vette rat?"

Het gestreepte reptiel schijnt zijn betoovering te verliezen.

Ronga opent een bamboezen koker en aan een riempje, dat de toovenaar in de hand houdt, spartelt een groote, grijze rat.

Het verschrikte dier piept en wendt vergeefsche pogingen aan om langs zijn eigen staart omhoog te klimmen.

De cobra wordt driftiger in zijn bewegingen. Met open bek, waarin de rose tweepuntige tong lilt, volgt hij de spartelingen van de zenuwachtige rat.

„Vang hem, Matabané!" roept de bezweerder en hij houdt het knaagdier vlak voor de open muil.

De kop van de cobra schiet vooruit. De bek is ongelooflijk wijd open. Eén hap, en de kop van de rat zit tusschen de scherpe tanden geklemd.

Van af zijn schuilplaats ziet Garab hoe het monster met de uitgezette halsspieren het overvloedige speeksel over hals en schouders van zijn prooi laat sijpelen.

Langzaam glijdt de rat verder en verder de opengesperde bek in, die zich hermetisch om de prooi vastzuigt.

Het ondier schuift achteruit en ligt met de staart in het hol. Zijn oogen puilen uit en de rat verdwijnt langzaam.

De slang voelt het niet, dat de tooverdokter het riempje aan de staart losknoopt en het in de koker bergt. Daarna raapt hij de muziekkalebas op en blijft een oogenblik het gulzige, vergiftige reptiel aanstaren. Onder schor gelach keert Ronga zich om en stapt in de richting van Garab.

Deze glipt langs de stam terzijde, nog meer, tot hij voor de boom staat.

De medicijnman keert toekoelwaarts, niet bewust, dat iemand hem in de beoefening van zijn duivelskunstenarijen heeft gadegeslagen.

Zoodra Garab er zeker van is, dat de toovenaar van het tooneel verdwenen is, rekt hij zich uit en haalt diep adem.

De slang is geheel verdwenen.

Garab keert niet op zijn schreden terug, maar verlaat langs een andere weg het bosch. Hij spoedt zich naar de toekoel van den zendeling, waar hij, volgens afspraak, Dr. Hans zal ontmoeten.

Mevrouw Münster dringt er op aan, dat hij zal blijven ontbijten en ziet met genoegen, hoe netjes de jonge Schorpioen mes en vork hanteert.

Van hetgeen hij zooeven heeft gezien rept hij geen woord. Daarmee zal hij wachten, tot hij met den doctor alleen is.

Na afloop van het morgenmaal stappen ze beiden naar Am Kwols toekoel, want Dr. Hans is niet gerust, voor er een postduif uitvliegt om nieuwe aether. Daarom loopt hij ongewoon haastig.

In de toekoel van den hoofdman zit John Douglas aan een tafel te schrijven.

Bij het binnenkomen van den doctor licht hij het hoofd op en vraagt: „Hoeveel buisjes moet je hebben?"

„Een paar dozijn. Denk er om, aan den Directeur van het Museum te Khartoum."

„Goed," zegt Douglas en hij gaat verder met het schrijven van fijne lettertjes op een onmogelijk klein stukje papier.

Als hij ermee klaar is rolt hij het stijf op en draait er een draadje garen om heen.

„Am Kwol is buiten, hoor ik. Hij moet nu maar dadelijk het berichtje wegzenden. Ga je mee?" vraagt hij den doctor.

Daarbuiten staat de hoofdman en praat met zijn zoon.

In een houten kooi, die tegen de binnenmuur staat, zit een postduif, slechts één.

Voorzichtig bindt de hoofdman het opgerolde stukje papier aan een der pootjes van de duif en werpt de vogel in de lucht.

De duif cirkelt eenige malen boven hun hoofden rond en kiest dan haar weg naar het oosten, in de richting van Tonga.

„Over een half uurtje heeft Jefferson het bericht," zegt Douglas.

„Als er tenminste geen valk in de weg komt," vreest Dr. Hans.

Am Kwol keert zich tot den beangstigden doctor.

„Geen valk waagt het boven de wateroppervlakte zijn prooi aan te vallen. De duif vliegt boven de Bahr el Arab, doctor," zegt hij geruststellend.

Dr. Hans kijkt zijn zwarten vriend even aan en denkt: „die natuurmenschen zijn toch scherpe opmerkers."

„Wat ga je vanmorgen doen?" vraagt Douglas.

„Een beetje in de rietbosschen snuffelen, hoop ik, als Garab mee wil gaan."

„Wil je?"

„Graag," roept Garab.

„Ik ga een beetje met Münster praten," zegt Douglas, „die arme kerel heeft wel een opwekking noodig."

„Ik ga mee, Mwauri Bé," zegt het opperhoofd.

Buiten de muur gekomen vraagt Garab den doctor:

„Hebt u nog van die buisjes met aether?"

„Buisjes met aether? Geen één meer. De laatste hebben goede dienst gedaan, hè?" roept hij vroolijk en geeft zijn jongen vriend tegelijk een ferme klap op de schouder.

„Dat is jammer," zegt Garab eenvoudig.

„Alle wereld! Noem jij dat jammer, dat ze jou het leven gered hebben!" roept de doctor verbaasd.

„Ik bedoel, dat u er geen een meer hebt."

„Waarom? Heb jij er een noodig? Je, je hebt.... toch geen grijze, biddende...."

„Neen, neen, doctor. Maar ik heb iets anders ontdekt," zegt Garab rustig, de hotnotsgod afsnijdende.

„Wat heb je ontdekt?" is de nieuwsgierige vraag.

En nu vertelt Garab van stukje tot beetje wat hij in de vroegte gedaan en gezien heeft.

Het is een lieve lust om te zien, hoe Dr. Hans zich onder het verhaal gedraagt. Dan blijft hij stilstaan en trekt Garab aan de arm om hem te dwingen ook even de wandeling te staken, dan weer uit hij stom verbaasd een diep „alle wereld!" Als Garab van de bezwering van de cobra vertelt staart hij met open mond zijn jongen vriend aan.

Onder al die bewegingen blijft de zoon van het opperhoofd rustig voortvertellen.

Het verhaal is uit en Dr. Hans staat met de handen in de zakken, op wijd uiteen gespreide beenen vlak voor Garab.

„Hoe noemde die bandiet me, zeg het me nog eens?"

„M'watakoelaba, doctor."

„Wat beteekent dat?"

Garab aarzelt om een antwoord te geven.

„Wat beteekent het? Zeg het maar gerust," roept Dr. Hans, die vermoedt, dat het een of ander gemeen scheldwoord is.

Maar dat het zoo innig beleedigend is, dat heeft zelfs doctors stoute verbeelding niet kunnen droomen.

„De man met de eierkop," fluistert Garab.

Doctor Hans steekt beide armen wanhopig steil in de hoogte en hijgt naar zijn adem.

„Wat!! Wat!! Alle wereld! De man met de eierkop! De man met de eierkop! Je zegt: de man met de eierkop! O, o! Alle wereld! Garab, we zullen dien schurk eierkoppen! Zoodra we de bijze griddende notgodshot.... ik ben in de war. Alle wereld, wat een schoelje! Zoodra we de grijze, biddende hotnotsgod hebben, gaan we.... dien toovenaar vernietigen. Alle wereld!"

Dat Ronga vernietigd zal worden, dat geeft den van zijn hoofdtooi beroofden doctor lucht, ja, hij kan zelfs even glimlachen.

„M'watakoelaba, het klinkt warempel mooi. Maar dien Ronga!

Garab, we gaan die cobra vangen. Het overtuigend bewijs, dat Ronga een gevaarlijke schurk is."

„Maar u hebt geen aether meer!" merkt Garab op.

„Ik heb voor zoo'n monster nog heel wat beters. Kom mee, jongen, naar het zendelingshuis. We zullen die slang chloroformeeren!"

„Wat is dat, doctor?"

„We zullen hem zooveel chloroform laten inhalen, dat hij er nooit meer boven op komt," zweert Dr. Hans.

„Is het zoo iets als aether?"

„Veel sterker, veel gevaarlijker. Kom mee, ik heb er nog een voorraadje van in mijn toekoel."

En driftig klimt de insectoloog de helling op.

Een uurtje later komen ze op de plek, waar de toovenaar in de vroegte de cobra bezwoer.

„U behoeft niet bang te wezen, doctor. Een slang, die zijn prooi verslonden heeft is lui en traag."

„Dacht je, dat ik bang was! Voor geen duizend slangen," roept de geleerde doctor moedig uit.

Garab antwoordt hier niet op en lacht eventjes. Hij zou wel eens willen zien wat er met den doctor gebeurde als er zelfs maar een dozijntje slangen hier rondkroop.

„Ga een eindje van me af staan, Garab. Met chloroform kan men niet voorzichtig genoeg wezen. Weet je precies waar hij zit? Wacht, ik zal even dit lapje aan de punt van je speer steken. Geef hier."

Vlug drenkt hij de lap met het bedwelmende goedje en kommandeert Garab de speer in de holte te steken.

Het stalen voorstuk verdwijnt onmiddellijk onder de wortel.

„Ziezoo, daar kan hij zijn maal mee doen," roept Dr. Hans uit.

Na verloop van een paar minuten zegt hij tot Garab:

„Draai je speer een paar maal om en zie, of het lapje er afgevallen is. Klaar? Haal hem er uit!"

Het lapje is in de donkerte achtergebleven.

„Nou van hetzelfde laken nog een pakje, voor alle securiteit," en de doctor bevochtigt een nieuw vodje met chloroform.

Ook dit wordt in het hol gestoken.

Garab trekt zijn neus omhoog. Hoe voorzichtig en snel

Dr. Hans te werk ging, hij kon moeilijk beletten, dat er zich eenig gas ontwikkelde en de scherpe lucht ervan prikkelt Garabs reukorgaan op een alleronplezierigste wijze.

„We kunnen er hem nu wel uithalen, Garab. Hij is zeker bedwelmd," meent de doctor, die onderwijl een gevorkt boomtakje heeft afgesneden.

„Laat mij het doen, doctor?" verzoekt Garab.

Garab gaat op zijn hurken bij het slangenverblijf zitten en begint met de vork in het hol te peuteren.

„Ik voel hem," zegt hij.

„Voorzichtig dan maar," maant Dr. Hans.

De jongen voelt, dat hij het reptiel tusschen de tanden van de vork heeft. Hij draait de tak een beetje om en sleept voorzichtig de bedwelmde, misschien doode cobra in de buitenlucht.

„Alle wereld, wat een monster! Wat 'n schurk is die Ronga! Hak hem zijn kop af, Garab, voor alle zekerheid."

De scherpe, vlakke kant van het stalen voorstuk van de speer dient als hakbijl. Nooit zal deze cobra iemand meer deren.

„En nu het monster in de trommel en naar je vader!" zegt de doctor.

Am Kwol zit met Mwauri Bé in de toekoel als de twee slangenjagers binnen komen.

„Heb ik je niet gezegd, dat die cobra van Ronga afkomstig was?" zoo valt Dr. Hans met de deur in huis, „hier heb je het bewijs!"

En hij zet de trommel op tafel en neemt er het deksel af.

Nieuwsgierig kijken de hoofdman en Douglas naar wat er in die trommel is.

Hun verbazing kent geen grenzen.

„Garab, vertel je vader, wat je vanmorgen gezien hebt en wat we samen daarna gedaan hebben."

Rustig deelt de jongen mede, wat er zoo al die morgen gebeurd is. De twee oningewijden zien elkander telkens veelbeteekenend aan.

Voortdurend knikt Am Kwol goedkeurend zijn zoon toe, en als het lange verhaal uit is, hangt er een langdurige stilte in de toekoel, tot de hoofdman Dr. Hans vraagt:

„Is het mogelijk dat dier voor bederf te bewaren?"

„Absoluut. Ik heb nog een kruik met spiritus in mijn toekoel. Daar stoppen we hem in."

„En mag ik hem dan als mijn eigendom beschouwen?" vraagt Am Kwol.

„Met plezier. Maar Garab heeft iets vergeten. Weet je, hoe die ellendeling mij genoemd heeft?"

„Welke ellendeling?" vraagt Douglas.

„Die slangenbezweerder, die Ronga! Die mislukte medicijnman zat die cobra wijs te maken, dat hij zich op mij en op jou, Am Kwol, zou wreken, nietwaar Garab? En mij noemde hij M'watakoelaba! Alle wereld!"

Am Kwol vertrekt geen spier van zijn gelaat. Douglas valt bijna achterover van het lachen.

„Maar we zullen hem eierkoppen! Dat beloof ik," verzekert Dr. Hans.

Een uur later staan kop en lichaam van de cobra op sterk water.

HOOFDSTUK VIII

Bete Kwa is uit Khartoum teruggekeerd en heeft voor Am Kwol zes postduiven meegebracht.

Dr. Hans heeft zijn spiksplinternieuwe schroef en zit nu met Garab en Wilhelm in de rietbosschen om zijn motorbootje reisvaardig te maken. De buisjes met aether zijn echter nog niet gearriveerd.

Garab is de onafscheidelijke metgezel van den insectoloog geworden. De geleerde voelt zich bijzonder aangetrokken tot den rustigen, eenvoudigen en verstandigen jongen Schorpioen, terwijl deze 's morgens al verlangt naar het gezelschap van den vroolijken, hartelijken doctor.

John Douglas heeft Friedrich Münster, den zendeling opgezocht, die, hoewel niet de moed verliezende, toch met bezorgdheid het geringe getal jongeren ziet, dat de ambachtsschool en de lessen van zijn vrouw in matjes vlechten en potten bakken bezoekt. Alleen de Zondagsschool heeft niet bepaald te klagen, al slonk ook hier het aantal vroolijke Schorpioentjes.

De remmende en vijandige invloed van Ronga, zoo duidelijk gebleken in zijn dolosgooierij, is zeer goed waar te nemen.

„Am Kwol stelt je werk op hooge prijs, Münster," zoo klinkt de stem van Douglas. „Maar je moet goed begrijpen, dat de hoofdman zijn Schorpioenen niet met geweld kan dwingen hun kinderen naar je toe te zenden. Als hij dat deed, zou er scheuring komen in de gelederen van zijn mannen. Nu staan vele der jongeren aan zijn zijde, kijk maar naar de wijze, waarop ze hun haren dragen, maar de rest hangt met al hun bijgeloovigheid aan de lippen van Ronga. En weet je, wat tweespalt in het dorp zou beteekenen? Bloedvergieting, en dat wil Am Kwol in de allereerste plaats voorkomen."

„Ik weet wel, dat de hoofdman ons werk genegen is, Douglas, ik ben er hem dankbaar voor, maar waarom treedt hij niet

strenger op tegen dien heiden? Uit alles wat ik gehoord heb van de avond, waarop Garab toetrad tot het stamverbond, maak ik op, dat er boos opzet in het spel was. Kan Am Kwol zijn mannen niet overtuigen, dat Ronga een moord in zijn gedachten had? De Schorpioenen zijn geen idioten, en als Am Kwol dit deed, zou Ronga de helft van zijn aanhangers verliezen. Versta mij goed, vriend Douglas. Ik ben geen dweper, ik ben geen dwingeland, ik werk niet voor eigen eer of om mij te verrijken, ik ben slechts een nederig dienaar van den Almachtigen God, en wensch Hem alleen te dienen met al mijn kracht, al mijn ijver, om Zijn Koninkrijk op aarde uit te breiden."

„Dat weet ik, dat weet ik, Münster. Maar je moet geduld hebben. De hoofdman is een man van weinig woorden, maar zijn gedachten zijn scherp en juist. Hij is geen man van halve maatregelen, Münster, en wat jij voorstelt is een halve maatregel. Am Kwol zal zeker niet optreden voor hij doorslaande bewijzen in handen heeft, maar dan.... ik ken mijn vriend Am Kwol, dan zal hij het recht onverbiddelijk zijn gang laten gaan. Je weet, de Schorpioenen beschouwen mij als hun beste vriend. Am Kwol heeft mij verzocht die vriendschap te gebruiken om te probeeren, dat ze hun kinderen terug zenden. Ik ga nu naar Bete Kwa. In zijn afwezigheid heeft zijn vrouw haar twee kinderen thuis gehouden. Lukt het me hem er toe over te halen zijn zoontje en dochtertje weer naar je toe te zenden, dan zullen er wel meer volgen."

Douglas staat op en neemt afscheid.

„Hou maar goede moed, vriend Münster. Ik heb er zoo'n voorgevoel van, dat je het volgend jaar je kerkje hebt."

„Dat geve God!" zucht de zendeling.

De toekoel van Bete Kwa ligt halverwege de heuvelhelling.

De olifantenjager is een man van invloed. Hij is de eenigste Schorpioen, die twee ivoren ringen om de bovenarm mag dragen, het bewijs, dat hij tweemaal, geheel alleen, een olifant doodde.

Ook zijn woning kenmerkt zijn invloed. De groote toekoel is omgeven door een kleimuur, waarbinnen twee kleinere toekoels gebouwd zijn.

Douglas stapt door de ingang in de muur en ziet den jager, die hem zag aankomen, vóór de deur van de toekoel staan.

Dat hij welkom is, dat is al heel duidelijk te bemerken, want Bete Kwa komt hem tegemoet en wrijft zijn natte wijsvinger op Douglas' borst.

„Mwauri Bé! Welkom! Kom in de koelte van mijn toekoel," zoo roept de zwarte gastheer hem toe.

Bete Kwa laat den vriend der Schorpioenen voorgaan.

Daarbinnen zijn de kenteekenen van vooruitgang en beschaving te bemerken: een houten tafel en houten bankjes.

„En je hebt in Khartoum een nieuwe schroef voor den doctor kunnen krijgen?" vraagt Douglas, nadat hij op zoo'n bankje plaats genomen heeft.

„In Khartoum niet. Men stuurde mij daar naar Omdoerman, aan de overzijde van de Witte Nijl. Daar kreeg ik hem in een Arabische bazaar, Mwauri Bé."

„Een geweldige stad, dat Omdoerman, hè?"

„Ja, Mwauri Bé. Ik ben blij weer in ons rustige dorp te zijn. Het is daar een verschrikkelijke drukte."

„Waar heb je vannacht geslapen, Bete Kwa?"

„In de kleine toekoel van Mijnheer Jefferson."

„Hoe maakt de Commissaris het?"

„Mijnheer Jefferson is gezond. Hij vroeg naar alles, naar den hoofdman en ook naar u."

„Wist hij al, dat Garab aangenomen is?"

„Ja, Mwauri Bé, dat wist hij. Hij vertelde mij, dat Ronga, de medicijnman, bijna door een cobra is gebeten."

„Niet Ronga, maar Garab, Bete Kwa."

„Garab? Dat is vreemd, Mwauri Bé. En door een cobra? Die slangen ziet men hier nooit!"

„Ik heb je iets ernstigs te zeggen, Bete Kwa. Maar alles wat ik je meedeel, moet tusschen jou en mij blijven. De eenigste, die het ook weet, is Am Kwol. Het is op zijn raad, dat ik hier ben. Kan ik er van op aan, dat je over alles, wat ik je zal zeggen, het stilzwijgen zal bewaren, Bete Kwa?"

Bete Kwa wijst op de ivoren ringen om zijn arm. Zijn bedoeling is duidelijk: „ik ben een man."

Nu vertelt Douglas niet alleen het voorgevallene op de avond

van Garabs inwijding, maar ook de ontdekking, die de zoon van den hoofdman de volgende morgen deed.

Zonder dat eenige gemoedsaandoening zich op Bete Kwa's gelaat afspiegelt, luistert hij aandachtig naar de woorden van Mwauri Bé.

„En het is Am Kwols wil, dat je in zijn toekoel je komt overtuigen van de waarheid," eindigt Douglas.

„Dat is niet noodig, Mwauri Bé. Ik geloof u."

„Maar ik denk, Bete Kwa, dat de hoofdman je wil spreken."

„Dan ga ik met u mede, Mwauri Bé."

De twee mannen rijzen op.

Am Kwol ontvangt ze met al de ernst, die hem eigen is.

Hij noodigt den Schorpioen uit om te gaan zitten, maar deze is daartoe niet te bewegen. Hij weet, dat het hem niet past in tegenwoordigheid van zijn hoofdman te zitten. Geleund op zijn speer, met de rechtervoet op de linkerknie, blijft hij op hoffelijke afstand van Am Kwol staan.

De hoofdman verlaat even de ruime toekoel en keert dadelijk terug. Op de tafel plaatst hij een glazen pot, waarin de onthoofde cobra ligt.

„Mwauri Bé heeft je alles verteld, Bete Kwa? Hier is de cobra, die het eigendom was van Ronga en de maat van het ondier, dat mijn zoon moest vergiftigen."

Bete Kwa doet een paar stappen voorwaarts, beschouwt oplettend de gestreepte slang en neemt zijn vorige houding in.

„Hoeveel koeien heb je gekregen voor de twee olifantstanden, die je maanden geleden bemachtigde, Bete Kwa?"

„Geen enkele, Am Kwol?"

„Hoe kan dat?"

„Ronga heeft ze, Am Kwol."

„Waarom heb je ze aan den medicijnman gegeven?"

„Ronga vertelde mijn vrouw, dat de gele boschgeest om mijn toekoel zweefde. 's Nachts hoorde ze spookgeluiden. Ik verzocht Ronga mijn huis te onttooveren. Hij deed dat en gebruikte kostbare olieën en kruiden. Daarvoor moest ik hem met de twee tanden betalen, Am Kwol."

„Was één niet genoeg, Bete Kwa?"

„Rakali betaalde Ronga met één geit. De medicijnman had

er twee gevraagd. Een week later stierf Rakali's jongste zoontje. Karaka betaalde hem met één koe. Ronga had er twee geëischt. Acht dagen later stierf zijn dochtertje, Am Kwol."

„Ik begrijp, waarom je hem de beide tanden gaf, Bete Kwa. Dragen Rakali en Karaka niet hun haren kort?"

„Ja, Am Kwol."

„En jij draagt ze ook zoo?"

„Ja, Am Kwol."

„De vriend van de Stekende Schorpioenen, Mwauri Bé, heeft ons al driemaal van de hongersnood gered, Bete Kwa."

„Dat weet ik, Am Kwol."

„Maar nu zal hij niet meer jagen. Mwauri Bé keert naar zijn katoenvelden terug. De Godsman op de heuveltop leert de jonge Schorpioenen ijzeren ploegijzers smeden. De landen worden beter geploegd en zullen een dubbele oogst geven. Dan zal er geen hongersnood meer zijn, maar volop voedsel in de tijd, dat er geen wolken aan de hemel drijven. De vrouw van den Godsman leert de dochters matten vlechten, manden maken en betere kleipotten. Voor het geld, dat ze opbrengen, koopen de vrouwen kleeding. Moeten wij niet onze kinderen naar de ambachtsschool zenden, Bete Kwa?"

De Schorpioen bewaart het stilzwijgen.

Ook het opperhoofd zit in gedachten verzonken. Waarschijnlijk overweegt hij de wijsheid van zijn volgende vraag:

„Bete Kwa, jij en Rakali en Karaka zijn mijn beste raadsmannen. Wil jij Rakali en Karaka meedeelen, wat je hier zag en wat wij bespraken? En willen jullie overleggen om de kinderen terug te zenden?"

„Zal er dan geen kind meer in onze toekoels sterven, Am Kwol?" vraagt Bete Kwa zacht.

Am Kwol wacht lang met het geven van een antwoord. Hij beseft, dat Bete Kwa een duidelijk begrip bezit van oorzaak en gevolg.

Hij wacht lang.

„Houd Ronga buiten je toekoel. Houd je kinderen uit zijn nabijheid, Bete Kwa," is eindelijk zijn voorzichtig antwoord.

„En als de medicijnman toch binnenkomt?"

Am Kwol gaat staan. Zijn stem klinkt hard en vast:

„Dan zeg je hem dat ik, Am Kwol, hoofdman van de Stekende Schorpioenen, en ook z ij n hoofdman, hem verbied in je toekoel te komen! "

Mwauri Bé kijkt zijn vriend strak aan. Die verklaring van Am Kwol lijkt veel op een oorlogsverklaring.

„Dit is dus Am Kwol, de rustige, wijze hoofdman der Stekende Schorpioenen, gekwetst in zijn waardigheid. Als Ronga niet oppast, zal hij in hem een verbitterden, onverbiddelijken vijand vinden," zoo denkt hij, „en het zal hard tegen hard gaan."

„Ik zal met Rakali en Karaka raad plegen, Am Kwol," geeft Bete Kwa ten antwoord.

„Het onderhoud is afgeloopen, Bete Kwa."

De Schorpioen weet, dat het zeer onbeleefd zou zijn na dit gezegde nog iets te vragen of te antwoorden. Hij groet zijn hoofdman en Mwauri Bé en verlaat de toekoel.

„Ronga is schatrijk, Mwauri Bé. Je hoorde die geschiedenis van die twee tanden? Op deze wijze besteelt hij al jaren lang onze bijgeloovige Schorpioenen. De kerel bezit tien maal meer koeien dan ik, zijn hoofdman. Wat hij met de olifantstanden uitvoert, waar hij ze laat, daar ben ik nooit achter kunnen komen. Steelsgewijze ontvangt hij van tijd tot tijd een ouden Arabier. Misschien dat diens komst in verband staat met een geheime handel. Volgens de wet moet Ronga aan den Commissaris belasting betalen. Als het tijd is, dat Mijnheer Jefferson hier komt, brengt Ronga mij altijd een minimum gelooide geitevellen, en ik kan niet bewijzen, dat hij de belastingen ontduikt. Maar ik ben er zeker van. Mwauri Bé," vervolgt de hoofdman, en het geluid zijner stem klinkt zachter en nog ernstiger, „daar is met die sterfgevallen van die kinderen ook iets heel vreemds. Altijd kinderen van mijn aanhangers, altijd kinderen, die aan stuipen en verlamming sterven. Ik ben vast besloten deze zaak op te klaren en heb er reeds met den Commissaris over gesproken. Ik moet hem onmiddellijk van een nieuw geval op de hoogte brengen. Je weet, ik ben een vijand van onnoodig bloedvergieten. Al willen alle dorpshoofden het niet zien, dat de regeering een zegen voor onze Sjilloeks is, ik zie, dat er een eind gekomen is aan al die kleine oorlogen

tusschen de verschillende stammen, aan dat stelen van menschen om hen te verkoopen als slaven en ik steun den Commissaris, waar ik kan en schaam mij niet zijn hulp in te roepen."

Am Kwol zwijgt, inwendig zelf verbaasd over deze ongewoon lange redeneering.

Douglas voelt, dat het gemoed van zijn vriend, die altijd zoo karig is in het gebruik van woorden, overkropt is.

„Weet je, Am Kwol, wie die oude Arabier is, die van tijd tot tijd aan Ronga nachtelijke bezoeken brengt?" vraagt hij.

„Mijnheer Jefferson, de Commissaris, zegt, dat hij een koopman uit Omdoerman is, Mwauri Bé."

„Dan doet hij zeker voordeelige zaakjes, anders zou hij die reis naar hier niet maken. En weet je, waar Ronga is, als hij soms acht dagen van huis is?"

„Dat weet ik niet, vriend. Maar voortaan zullen zijn gangen nagegaan worden. De luipaard zoekt in het donker zijn prooi, maar vergeet, dat de leeuw hem ziet."

„En die Arabier moet ook nagegaan worden, Am Kwol. Die twee voeren iets in hun schild, daar ben ik zeker van," zegt Mwauri Bé.

De hoofdman antwoordt hier niet op, maar kijkt Mwauri Bé even aan.

Hij neemt de glazen pot met sterk water op en brengt hem naar de kleine toekoel.

Garab komt binnen en groet den vriend zijns vaders.

„De motorboot in orde, Garab?" vraagt Douglas.

„Ja, Mwauri Bé. Nu nog de buisjes met aether en de doctor, Bete Kwa en ik gaan naar het eiland van de Lachende Vuurgeesten. Dr. Hans zal niet gelukkig zijn voor hij zoo'n grijze mwaka bezit."

„Je schijnt veel van Dr. Hans te houden, Garab."

De jonge Schorpioen lacht.

„Hij is toch zoo'n vroolijke man!" roept hij. „Heel anders dan vader."

„Hij heeft ook niet de verantwoording en de zorgen, die je vader heeft, Garab," zegt Mwauri Bé.

„Gelukkig niet. Ik zal blij zijn als die buisjes er zijn. Wanneer denkt u, kunnen ze hier zijn, Mwauri Bé?"

„Als Mijnheer Jefferson ze ontvangen heeft kunnen ze er morgen al zijn, Garab."

„Ik vind het heerlijk om met den doctor mee te mogen gaan. Ik wou, dat ik ook doctor kon worden!"

„Dat zou je vader nooit goedvinden, al was het mogelijk. Jouw toekomst is de Schorpioenen wijs te regeeren en ze gelukkig te maken, zooveel als in je vermogen is. Me dunkt, dat is nuttiger dan insecten te verzamelen."

Mwauri Bé ziet nog niet in, dat ook deze tak van natuurkennis van onberekenbare waarde is voor het heil der menschheid.

Het binnenkomen van Am Kwol maakt een einde aan het gesprek.

Garab verlaat de toekoel en zoekt zijn moeder op. Een inwendie stem drijft hem naar de plaats, waar voor het middagmaal gezorgd wordt.

Eenige minuten later verlaten ook Am Kwol en Douglas de toekoel.

De hoofdman en zijn vriend begeven zich naar de woning van den zendeling.

HOOFDSTUK IX

Was het niet, dat de hitte er drie vierde deelen van het jaar schier ondraaglijk is, het eiland van de Lachende Vuurgeesten zou met recht een aardsch paradijs zijn.

Een ongeslepen smaragd, vastgeklemd op zilveren banden.

In het westen verzamelt zich het water van de donkere bergen van de Fransche Congo en de provincie Kordofan in het bed van de Bahr el Arab en het stroomt voort tot het eiland van de Lachende Vuurgeesten, waar het zich vereenigt met de troebele golven van de Bahr el Jebel, die van het zuiden komt, van het ontzaglijke Victoria Nyanzameer, dat als een diepe kom temidden van hemelhooge gebergten, al het water opvangt, dat langs de duizenden ravijnen de laagte zoekt, tot het, overstroomingsvol, zijn overbelasting in watervallen giet in de lagere, heete, muskietenrijke moerassen van de zuidelijke Soedan, waar het zich kronkelend een bedding gegraven heeft, de Bahr el Jebel.

Waar Bahr el Arab en Bahr el Jebel samenvloeien, daar is de bodem ingezonken, zoodat er een meer moest ontstaan, het meer No. Maar in het midden van die inzinking hief een vulkanische kracht een reuzenmassa van hoekige rotsen omhoog, het eiland van de Lachende Vuurgeesten, de ongeslepen smaragd.

Het vruchtbare Nijlslib bezonk aan de west- en zuidzijde van het eiland en vormde een taai strand van vet slib, waar milloenen rietstengels hun wortels in zogen.

De noord- en oostzijde bleef steil en de talrijke hoekige kloven vormden kleine, goede ankerplaatsen.

Wind en vogels brachten zaden over, die in de verweerde aarde tusschen de rotsspleten een gunstige bodem vonden om te ontkiemen, zoodat het eiland nu een zee van golvend groen is. Hooge boomen en ruige heesters bloeien er in verlatenheid,

want niemand komt er ooit, vogels uitgezonderd, een vrucht plukken.

Groote klompen rots steken er boven gras en struiken uit en bakken in de zon.

Vruchtbare, beploegbare velden kent het niet; olifanten, herten, schapen, geiten of koeien draagt het niet.

Het eiland van de Lachende Vuurgeesten trekt geen menschelijke bewoners aan; het is eenzaam en verlaten.

Geen kano van inlanders, geen motorbootje van Europeanen of Arabieren, dat in de spleten tusschen de rotsen een veilige ligplaats zoekt.

Maar hoewel door menschen niet bewoond, het eiland is een eldorado voor vogels, insecten en hagedissen. Ook trage schildpadden amuseeren er zich kostelijk.

Slangen zijn er niet.

Af en toe krijgen de rietbosschen een bezoek van die gluiperige, groenoogige krokodillen. Maar lang vertoeven ze er niet, want de ligplaats staat hun niet aan. Die is niet hard en niet warm genoeg. Soms steekt een hippopotamus zijn lompe kop boven water en snuift van geweld. Maar aan land komen, dat is een te vermoeiend werkje. Liever blijven spelen in het water met een makker en elkaar aangapen.

Nijlpaarden worden ze genoemd. Wie ze zoo genoemd heeft moet een oogenblik van verstandsverbijstering doorleefd hebben, want de kolossus lijkt letterlijk niets op een paard. Meer op een olifant, wiens slurf en ooren afgevreten zijn en die zijn tanden mist.

Beide namen, hippopotamus en nijlpaard, zijn verkeerd en misleidend. Ze worden ook zeekoeien genoemd, maar nooit komt hij in de zee en hij lijkt net zooveel op een koe als een vlieg op een horloge.

Deze waterreus, die ook graag op het land leeft, is dus wel ongelukkig, wat zijn naam betreft, maar hij trekt er zich niets van aan en speelt, zoo lomp en zwaar als hij is, als een kleine jongen met zijn vriendjes.

Rustiger broedplaats voor vogels is er haast niet te bedenken, en het eiland wemelt dan ook van deze vroolijke, lieve tjilpers, krijschers, fluiters en piepers. Maar nachtegalen.... neen, die

vindt men in de tropen niet. In deze wereld van kleuren is er geen plaats voor een vogel in een armoedig pakje, wel voor rijkgetooide zangers. Het zijn er echter zangers naar. Een huismusch op het eiland van de Lachende Vuurgeesten is een Caruso in het geheele koor van artisten. Misschien, misschien vormt de geelvink een uitzondering. Ja, zijn gezang, al is het zacht, is toch wel liefelijk.

Evenals de karekiet in kouder landen, vlecht hij zijn nestje van biesjes en droge grasjes om twee, drie stevige rietstengels heen. Dicht aan de onderkant is de opening, die toegang verleent tot het zachte nestvloertje, waarop de moeder haar vier donkerblauwe eiertjes legt.

Vroolijk kwetterend wiegen ze op de rietstengels, en hun goudgele borstjes klokken in en uit, doch blijft een valk vlak boven hen op zijn pennen hangen, dan zwirrelen ze in een rumoerige vlaag weg en wachten, tot het gevaar geweken is.

Zoo ligt het onbewoonde, levende eiland van de Lachende Vuurgeesten in zijn wereld van kleuren.

En het is naar dit eiland, waarnaar al het smachtend zielsverlangen van Dr. Hans uitgaat.

Nauwelijks heeft een inlandsche looper de buisjes aether uit Tonga aan het huis van Friedrich Münster afgeleverd, of Dr. Hans is een zee van energie, een vulkaan in volle werking. Hij kent geen rust meer.

Eerst heeft hij zenuwachtig een scheurtje in zijn vlindernet zitten stoppen. Daarna wiesch hij zijn glazen potjes, borg de aether in een leeren taschje, een fleschje jodium voor mogelijke verwondingen in zijn medicijnkistje en een hoeveelheid levensmiddelen in een zak en toen holde hij naar Garab, die hem voorstelde ook Bete Kwa mee te nemen.

„Dan moet Wilhelm maar thuis blijven. Maar wie zal dan het water uit het bootje loozen?" roept hij.

„Is uw bootje dan lek?" vraagt Garab min of meer ongerust.

„Lek? Ben je mal, Garab! Er komt onder het varen een beetje water in, dat is alles. Dat gebeurt bij alle bootjes. Mijn motorbootje? Ik ruil het niet voor het statieschip van den Gouverneur van de Soedan. Jongen, jongen, wat heb ik daar een koopje aan gehad. Je moet maar een geluksvogel wezen. Een heele

dag heb ik in Khartoum loopen zoeken naar een geschikt vaartuigje, maar kon er nergens een op de kop tikken. Toen vertelde zoo'n gele Arabier bij de aanlegplaats, dat hij iemand aan de overzijde in Omdoerman kende, die een prachtig bootje te koop had. Natuurlijk nam ik den vent dadelijk mee. We voeren de Nijl over en hij bracht me op een soort werf aan de oever. Daar lag, omgekeerd, mijn boot. De eigenaar vroeg er vijf Egyptische ponden voor. Een bijzonder koopje. En hij zou het nog eerst voor mij opschilderen ook. Dat deed hij voor niets, de edele kerel. Natuurlijk, de verf moest ik betalen. Alle wereld, dat spreekt immers van zelf! Die verf kostte me maar een pond. Jammer, dat de machine niet al te sterk was, zei de eerlijke kerel. Nu kon het bootje zijn grootste snelheid niet ontwikkelen. Hij had nog een goede machine van een oude Ford. Die in het bootje, en in een wedstrijd zou het de eereprijs halen. Hij liet me die machine zien: goed in de olie en geen roestplekken, zoo goed als nieuw, zooals hij beweerde, wat niet noodig was, want dat kon ik zelf wel zien.

Die machine wilde ik natuurlijk hebben. Maar hoeveel zou hij er wel voor vragen? Met die Arabische kooplieden moet je voorzichtig zijn, Garab. Het zijn verduiveld goocheme jongens. Ik bekeek ze van alle kanten, peuterde dan hier, dan daar en deed of ik het grootste verstand van motoren had. Ik zag heel goed, dat dat de vent glad niet beviel. Ook zei ik hem, dat ik dacht, dat het met het kleine machientje ook wel zou gaan. Als je laat merken, dat je iets graag wil hebben, dan trekken die Arabieren je het vel over de neus. Maar ik dacht, mij zal je niet krijgen, vadertje. De kerel was natuurlijk vast van plan om er vijf pond voor te vragen, maar toen hij zag, dat ik er nu niet zoo heel tuk op was, vroeg hij er maar drie. Maar drie ponden! Spotgoedkoop!

Ik wou de machine er zelf in zetten, want ik ben economisch aangelegd. Maar dat raadde de Arabier mij af. „Mijnheer verliest daar een heele morgen mede. Mijnheer zijn tijd is zeker kostbaar!" Daar had hij volkomen gelijk in! „Ik heb een mannetje, die dat werkje voor een koopje kan doen!" verzekerde hij me.

Voor één pond was ik klaar. 'n Nieuw opgeverfd motorbootje

met een uitmuntende machine, wat wil je nog meer? Nu moet je weten, Garab, zoo goed is geen boot, of altijd komt er wel eens een beetje water in. Toen de Arabier mij dan ook een vernuftige pomp liet zien, heb ik die gekocht. Je ziet, ik ben een echt gelukskind. Zoo'n boot met zoo'n machine en als je dan de grijze, biddende hotnotsgod niet te pakken krijgt, dan ben je geen knip voor je neus waard! Bij een gelukje komt echter altijd een ongelukje, dat is zoo vast als een huis. Die pomp, Joost mag weten waar die gebleven is! Ik bracht mijn bootje zelf naar Khartoum en miste daar dat ding. Enfin, dat is gelukkig niet meer dan een pond naar de maan en een leeg blik doet dezelfde dienst. Jij en Bete Kwa zijn geluksvogels, dat je mee mag. Ga jij nou gauw vragen of hij mee gaat, Garab!"

De Schorpioen heeft niet de helft van Dr. Hans' enthousiastische ontboezeming verstaan, maar toch wel zooveel, dat hij begrijpt, dat zijn vroolijke vriend bijzonder in zijn schik is met zijn reuzenkoopje.

Hij komt spoedig met Bete Kwa aanzetten. Deze is er al lang aan gewend, dat hij aan elk avontuur moet meedoen. Geen wonder ook. Trouwer kerel kan je nergens anders vinden. En altijd goedgemutst.

„Als we ons een beetje haasten zijn we nog een uur vóór zonsondergang op het eiland. Juist de beste tijd om insecten te vangen. Die groene biddende hotnotsgod slaapt 's morgens uit van zijn geweldige jachtpartijen van de vorige avond en in de middaghitte is hij te lui. Maar is die voorbij, dan voelt hij, dat hij weer honger heeft als een paard. Ja, als het donker is, kan je hem ook makkelijk vangen, met je electrische toorts. Hij vliegt op het licht af. Alle wereld! Daar zou ik nog mijn toorts vergeten!" en Dr. Hans holt naar zijn toekoeltje en komt met het bewuste voorwerp terug.

„En de grijze zal wel net zoo zijn als de groene!" vervolgt hij zijn luide gedachtengang. „Nu je vader en Douglas groeten! Voorwaarts marsch!"

Garab en Bete Kwa volgen met lange schreden de driftige passen van den energieken geleerde.

Het afscheid is gauw genomen en na een half uurtje komen ze bij het bootje en trekken het uit het riet.

Een glans van genoegen overtrekt het gelaat van den doctor als hij het ranke vaartuigje op de golfjes van de Bahr el Arab ziet dansen.

Garab moet in de punt zitten, Bete Kwa op het bankje daar vóór. Dr. Hans zelf zit met een zonnig gelaat aan het roer.

De olifantenjager stapt met meer dan voorzichtigheid in het hobbelende bootje. Hij zit met een gezicht of hij zijn kano meer vertrouwt.

„Stap maar in, Bete Kwa. Geen nood, man. Je zal er dadelijk plezier in hebben als je ziet hoe mijn „Kay Don" door het water snijdt!" roept Dr. Hans, die de aarzelende beweging van den Schorpioen opmerkte.

De man gaat rustig zitten, waarschijnlijk met de gedachte, dat de Bahr el Arab niet diep is en dat hij zijn speer bij zich heeft, ingeval de een of andere gulzige krokodil trek in menschenvleesch mocht krijgen.

Bete Kwa is echter gauw gerustgesteld, want werkelijk, het motorbootje klieft behoorlijk het grijstroebele water. Al ontwikkelt het nu juist niet een bijzonder groote snelheid, de rietbosschen aan de oever schuiven geregeld achteruit.

„Die nieuwe schroef werkt prachtig!" roept Dr. Hans tot Garab, die zich kostelijk amuseert.

„Als we terugkeeren zal het niet zoo gauw gaan, dan gaan we tegen de stroom in," merkt Bete Kwa op.

„Mijn machine kan nog harder werken!" roept Dr. Hans vol trots uit.

Het is op het water niet zoo snikheet als op het land. Een lekker windje waait hun door de haren. En naarmate de zon meer daalt, wordt de temperatuur draaglijker.

Zoo heel ver ligt het eiland der Lachende Vuurgeesten niet. Dr. Hans is er meer dan eens voorbijgekomen en hij kan zich wel voor zijn kop slaan, dat hij nooit op de gedachte is gekomen er naar toe te stevenen. Maar dat komt, omdat hij altijd de oevers van de Bahr el Arab afzocht en het eiland ligt een heel eindje van de oevers af. Het meer No is tamelijk uitgestrekt.

„U moet om het eiland heenvaren, doctor," waarschuwt Bete Kwa, als ze naderbij komen, „anders blijven we in de modder vaststeken."

„Ben je hier al meer geweest, Bete Kwa?"

„Een paar keeren, doctor, als we door een onweersbui overvallen werden," antwoordt de zwarte jager voorzichtig.

Juist wil Dr. Hans hem vragen of hij er geen grijze ...., maar het schiet hem te binnen, dat een olifantenjager wel geen jacht op insecten zal maken en zich al heel weinig bemoeit met de wereld van kleine diertjes.

Dr. Hans stuurt zijn bootje om het zuidelijke deel van het eiland heen.

Bete Kwa wijst hem op een ingang tusschen de rotsen en tot eer van den doctor moet er gezegd worden, dat hij heel handig de Kay Don binnen weet te loodsen.

Garab springt aan wal en bindt het motorbootje met het touw aan een spitse rotsklomp vast.

De geheele tocht heeft een paar uren geduurd.

„Het zal beter wezen de lading maar op de kant te leggen," meent Bete Kwa.

„Waarom?" vraagt Dr. Hans.

Zwijgend wijst de zwarte op het water in de boot.

„O, dat is niets. Meer komt er niet in. Als we teruggaan kan je het er eerst uitscheppen. Maar als je denkt, dat het beter is, vooruit dan maar," zegt de doctor en slingert alvast de zak met eetwaren op de rotsen.

Hij heeft eigenlijk niet veel geduld om te wachten en Bete Kwa doet alles zoo op zijn doode gemak.

Maar eindelijk ligt dan het laatste voorwerpje op de kant en ongeduldig roept de doctor:

„ En waar nu naar toe, Garab?"

„Naar de rietbosschen, doctor," zegt deze en wijst op een hooge heuvelkam, waar ze over heen moeten om daar te komen.

„Dat is nog een heel eind," meent de doctor.

„Niet zóó ver," antwoordt Garab.

„Ja, jullie noemen alles niet zóó ver. Maar, vooruit maar!"

Garab gaat voorop, met zijn speer en een witglazen pot. Dan volgt de doctor met zijn vlindernet en daarachter komt Bete Kwa, natuurlijk ook met zijn speer en.... met de zak met beschuit en gedroogd vleesch.

De tocht over de met losse rotsblokken bezaaide helling is

nu niet bepaald een pretje en eer ze halverwegen zijn veegt Dr. Hans woest zijn voorhoofd en hals. Zijn zakdoek is al kletsnat en de dop van het ei is bepareld met dauwdroppen. Af en toe blijft hij staan, licht zijn helmhoed op en buigt zich voorover. Dan gutst een stroompje vocht naar beneden op de droge grond.

Ongedeerd bereikt ons drietal de heuvelkam.

Het prachtige uitzicht vandaar op oevers en wateren van de Nijltakken laat Dr. Hans zoo koud als een steen. Hij tuurt omlaag naar de wereld van zijn droomen, naar het hooge, droge gras en de wuivende riethalmen. Even moet hij echter uitblazen, dat is beslist noodzakelijk. Zoo'n klimpartij in een kokende hitte beneemt een mensch een groot deel van zijn krachten en hier in de hoogte waait een koelere luchtstroom, die je iets van je energie terugschenkt.

Maar dan ook niet langer gewacht dan strikt noodzakelijk is.

Na nog een paar diepe ademhalingen daalt de doctor omlaag.

Bergopwaarts gaat moeilijk, maar bergafwaarts valt ook niet mee.

Dr. Hans voelt een ellendig geprik in zijn kuiten en telkens hoort hij een naar gekras in zijn hals. Soms zet hij de eene voet veel lager dan hij dacht, met het gevolg, dat hij zijn tanden hoort klappen en zijn helmhoed hem in de nek schiet. Eventjes wachten. De hoed beschermt weer zijn blanke schedelhuid.

Maar nu glippen zijn beide voeten tegelijk over een rollende kei en, hadden Garab en Bete Kwa hem nog niet net bijtijds gegrepen, hoogstwaarschijnlijk zou onze insectoloog een ernstige schedelbreuk opgedaan hebben.

Met horten en stooten komt hij gelukkig waar de helling bijna geen helling meer is.

Een tergende vlieg blijft hem martelen. Dan prikt ze hem in een neusvleugel, dan vliegt ze in een oog. Het is om dol te worden. En het hooge gras zit er vol van.

Hoe hij kijkt, geen hotnotsgodje, het kleinste groentje zelfs is hier niet te bespeuren.

Garab en zijn zwarte makker nemen er hun gemak van. Zij hebben slechts één middel tegen vermoeidheid.... eten.

De doctor denkt daar zelfs niet aan. Hem voedt een hooger ideaal.

In zijn eentje scharrelt hij voort tot bij de eerste rietbosschen.

Daar heeft Garab immers de grijze gezien.

O, o, mocht hij toch zoo gelukkig wezen om aan de eindpaal van zijn verlangen te mogen komen.

Het wemelt in het riet van gonzende insecten.

Dr. Hans schuift een bescheiden plekje voor hem open. Hij staat midden in zijn geliefde wereld.

Wat, wat zit daar op die stengel, daar een Meter voor hem?

Dat nu juist een dikke zweetdroppel in zijn linkeroog moet komen druipen!

Voorzichtig, zonder eenig geraas, drukt hij de uitgeknepen zakdoek in de ooghoek.

Hij kan weer zien.

Wat! Het kan toch niet waar zijn! De vierde variëteit! De biddende hotnotsgod met grijze kop en hals! Daar, daar, een Meter voor hem zit het kostbare pronkjuweel der schepping! En onmogelijk om het in het net te vangen, de scherpe, hooge rietstengels beletten het!

Maar misschien kan hij zijn afgod onder de natte zakdoek beetpakken!

Elke kans moet gewaagd, dat is plicht.

Dr. Hans schuift een halve Meter naar voren.

Ja, het is de vierde variëteit. Dikgevreten van vliegen en muggen heeft de gulzigaard nog niet genoeg en staart met zijn uitpuilende roodbruine oogjes op de vette mot, die een eindje onder hem de pootjes zit te wasschen. Langzaam, onhoorbaar strekken zich zijn lange pooten en vinden een nieuwe steunplek omlaag. Het slanke lichaam zakt ook. De driehoekige kop op de lenige hals draait opzijde en ziet, dat de mot onbewust is van het zwaard van Damocles, dat hem boven het hoofd hangt.

Dr. Hans concentreert al zijn gedachten op het vangen van zijn insect. Hij is volkomen rustig. Geen zenuw trilt. De kloppingen van zijn hart voelt hij niet.

Hij trekt de plooien uit zijn zakdoek en legt het ding uitgespreid over zijn open handpalm.

Hij is nabij genoeg om met de gestrekte arm het insect te bereiken.

Als zijn hand dichtbij de rietstengel is, dan voorzichtig en zacht grijpen.

Hij schuift zijn arm zacht voorwaarts door de lucht.

De vierde variëteit laat zich nog meer zakken.

Eén vlugge greep!

„Hoera!" schreeuwt Dr. Hans. „Hoera!"

In zijn rechtervuist voelt hij, door de zakdoek heen, zijn variëteit krabbelen, maar ook voelt hij, hoe, tot zijn ontsteltenis, zijn vooruitgeplaatste rechtervoet wegzinkt. Zijn lichaam buigt voorover.

De voet zinkt dieper weg. Daar is geen kwestie van dat hij hem omhoog kan trekken.

Nog meer helt hij voorover. Zijn linkerbeen kan de harde steunplaats niet langer drukken. Wil hij niet vallen, dan is de arme geluksvogel gedoemd om dat linkerbeen naar zich toe te trekken.

Beide voeten verdwijnen in de taaie modder!

Daar is geen mogelijkheid om een der voeten uit de klevende klem te lichten.

Dr. Hans zakt dieper, maar hij verliest zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Terwijl hij met oogen vol zachte liefde naar de punten van zijn verkreukelde en vochtige zakdoek blikt, opent zich zijn mond: „Garab, Garab! Help!"

De twee schransende zwarten springen op. In een wip zijn ze bij den drenkeling en steken hem hun speren toe.

Maar twee speren is één te veel. Geen bedreiging met de pijnbank zou Dr. Hans noodzaken zich van zijn geliefde te laten scheiden.

Met zijn linkerhand grijpt hij de toegestoken speer van Bete Kwa, en klemt er zich met al de oerkracht der wanhoop aan vast.

Bete Kwa trekt en rukt geweldig. Garab helpt hem een handje. Eén flinke ruk van beiden met al hun kracht, en de arme Dr. Hans ligt schuins half achterover in het natte slijk. Maar de hand der overwinning wappert in de lucht.

Garab heeft zijn geredden redder al bij de kraag van zijn khakihemd.

Nu laat Bete Kwa zijn speer los en gaat zijn jonge vriend helpen. Met inspanning van beider krachten sleepen ze den doctor in het droge gras.

Behalve doctors gelaat, dat overtogen is met een zalige glans, ziet hij er uit als een verzopen kat. De Nijlmodder zit hem tot achter de ooren.

Onhandig maakt hij met zijn linkerhand het leeren taschje met de buisjes aether open. Garab brengt hem de glazen pot en de half grijze, half groene biddende hotnotsgod valt uit de geopende handpalm op de bodem van het vat neder.

Hij is springlevend en in het minst niet gedeerd. De lange, fijne voelsprietjes staan nog recht omhoog en hij probeert langs de gladde wanden omhoog te klimmen.

„Het is niet noodig om jou al te bedwelmen," zegt Dr. Hans en hij schroeft het glazen deksel weer op de bus en bergt zijn buisjes weer in de tasch.

Ziezoo, zijn naam is gemaakt, er gebeure, wat er gebeuren kan. Met zalige trots kijkt hij zijn redders aan.

„De vierde variëteit!" komt er hoogmoedig uit.

„Zullen we u een beetje schoonmaken?" vraagt Garab, die medelijden heeft met zijn vroolijken meester.

„Alle wereld!" roept Dr. Hans, die zich nu pas rekenschap geeft van zijn erbarmelijk uiterlijk.

Hij zet doodvoorzichtig de levend begravene naast zich en begint zijn schoenen uit te trekken.

Garab komt met de tweede bus vol water terug en de wasscherij begint.

Het khakibroekje wordt maar uitgetrokken en Bete Kwa vindt een plekje, waar hij het uitspoelen kan. Hij en Garab draaien het natte ding tot een worst ineen en slaan het in de lucht uit.

Zoo vochtig als het nog is trekt de doctor het echter weer aan, evenals de doorwaternatte schoenen. Met de punt van zijn speer schrapt Garab het reeds droge, vruchtbare Nijlslib van het jasje. Dr. Hans wascht zich zoo goed en kwaad als het kan en roept vroolijk en vol moed:

„De grijze zullen we ook wel vinden!"

HOOFDSTUK X

De zon is achter de verre heuvelrug weg gezonken en hier en daar aan het firmament begint al een sterretje schelmsch te fonkelen.

„Met stil te zitten schieten we niet op, jongens!" roept Dr. Hans. „Straks is het pikdonker en dan breek je de hals, als je niet voorzichtig bent."

Hij neemt de steel van zijn vlindernet op en sluipt door het hooge gras.

Groene en gele bij dozijnen, maar de grijze schijnt werkelijk zeldzaam te zijn.

„Kom ik er vandaag niet, dan kom ik er morgen. Maar we gaan niet van het eiland af voor ik hem te pakken heb," zegt de doctor, wiens energie ongebroken blijkt.

„En als de beschuiten en het vleesch op zijn, doctor?" merkt Garab op.

„Dan blijven jullie hier zoeken en ik ga met het bootje naar Tonga om de noodige fourage in te slaan."

Gelukkig is het nog zoo ver niet. Al hebben Bete Kwa en Garab, ja, Dr. Hans ook, wondergezonde magen, de zak is nog halfvol.

Op 9° N.B. is er van een eenigszins lange schemering geen sprake. Dit weet de doctor heel goed en daarom heeft hij dan ook zijn electrische toorts medegenomen.

En nog spoediger dan hij dacht moet hij er gebruik van maken.

Met hun drieën kruipen ze door het hooge gras.

De twee zwarten kijken vanuit de hoogte op hun werk neder; Dr. Hans, die geen zeven voet hoog is, maar slechts vijf en een half, sluipt meer dan hij loopt. Het lijkt wel of hij langs de grond snuffelt, want telkens zit hij op zijn hurken te turen en te loeren en schuift met zijn linkerhand de graspollen vaneen.

Garab draagt de toorts.

Het wordt bij de minuut donkerder. Op het laatst is het niet meer mogelijk iets duidelijk te zien.

„Steek het licht maar aan, Garab," zegt hij tot den zoon van den hoofdman.

Een zilveren stralenbundel spreidt zich dadelijk voor hen uit en speelt op gras en bodem en in die afgeknotte kegel dansen tegelijkertijd zwermen van insecten, aangetrokken door het scherpe licht.

Dr. Hans is in zijn knollentuin, in zijn bekend wereldje.

Een prachtige sfinx met groote, robijnen oogen zoemt op met goudstof besproeide vlerkjes in de heldere stralen, maar hoe de doctor zich anders ook verheugen kan over de pracht van deze mot, nu heeft hij slechts oogen voor hotnotgods.

Onze drie insectenjagers zitten doodstil bijeen.

Een groote, groene hotnotsgod vliegt snel met gazen vleugels door de kleine lichtwereld.

„Mooi ben je, maar jou moet ik niet hebben," prevelt Dr. Hans.

Een grijsgroene dwarrelt recht voor zijn neus.

„Ook jou niet, vriendje. Kom, waar blijft nu de monnik, de grijze," klinkt het een beetje ongeduldig, en met, dat hij dit zegt, stokt zijn adem.

Een Meter vóór hem scharrelt een hoogpootig, rechtvleugelig insect, met een hals zoo dun als een naald en een driehoekig kopje met twee bolle, bruine oogjes, tusschen het gras op de grond.

De doctor licht zijn vlindernet op.

Ineens is het aardedonker.

„Alle w....", wil hij half woedend zeggen, maar een hand klemt zich tegen zijn lippen en de stem van Bete Kwa fluistert hem in het oor:

„Daar zijn menschen op het eiland."

Dat bedaart een beetje de diepe teleurstelling van den doctor.

Bete Kwa, dien mag hij wel lijden, maar van zijn zwart handje heeft hij een positieve afkeer. En de zwarte houdt zijn hand tamelijk lang en stevig op Dr. Hans zijn lippen, zeker uit vrees van een mogelijke stroom woorden.

„ De stem van Ronga!" hoort hij zeggen, en meteen voelt hij, dat zijn ademhalingsweg weer vrij is.

De naam van den medicijnman is genoeg om hem in staat te stellen zijn teleurstelling, zijn wanhoop, zijn halve woede zwijgend te verkroppen.

Eerst veegt hij met de mouw van zijn khakihemd zijn mond af en spuwt de stofjes van het vruchtbare Nijlslib, die aan die mouw kleefden, ver voor zich uit. Dan keert hij zich in het donker tot zijn gezellen en fluistert:

„Ronga, waar? Hoe weet je dat?"

„Kijk daar in de laagte doctor," hoort hij Bete Kwa zeggen.

Het deel van de grasvlakte, waar ze zitten, is hoog en daalt links en naar voren af naar de rietbosschen. En links in de laagte beweegt zich een rosse gloed tusschen het riet. In die gloed bewegen zich drie donkere schimmen en van daar uit dringen menschenstemmen tot onze avonturiers door.

Met zijn scherp gehoor heeft Bete Kwa, en waarschijnlijk ook Garab, de stem van den toovenaar onderscheiden.

„Wat komt die hier doen?" fluistert de doctor, die in het donker niet kan zien, dat Bete Kwa zijn schouders ophaalt.

„Ze komen hierheen. Laten we maken, dat we wegkomen!" zegt de zwarte.

„Alle wereld! Ik kan geen hotnotsgod voor mijn oogen zien," pruttelt de doctor, aan wien bewezen wordt, dat de mond overloopt van waar het hart vol van is, maar hij voelt hoe Garab hem voorttrekt en volgt gewillig.

„Heb je de glazen pot bij je?" vraagt hij vol bezorgdheid.

„Ja, doctor, wees maar gerust," zegt Garab zacht.

Diep gebukt sluipen ze in het donker weg van het roode licht en kiezen een schuilplaats, vanwaar ze kunnen zien hoe een man, met een brandende fakkel in de hand, zijn weg door het gras neemt, gevolgd door Ronga en een ander. Zij klimmen de hoogte op en bereiken de kam.

„Zal ik ze volgen en zien, wat ze uitvoeren?" vraagt Garab aan den doctor.

„Maar dan moet je de toorts meenemen, jongen?" raadt Dr. Hans aan.

Dit is tot geen doovemansooren gezegd. Garab verdwijnt onhoorbaar.

„En nou wij, Bete Kwa," klinkt het berustend, „wat gaan wij doen?"

„Eten en slapen, doctor, tot Garab terug is."

Dr. Hans ligt op zijn rug met het hoofd op zijn gekruiste armen. Slangen zijn er niet, dus kan hij zoo rustig liggen. Boven hem schitteren de sterren.

Hij hoort, hoe Bete Kwa weer aan het beschuit knabbelen is.

„Ik wou, dat die miserabele toovenaar op de maan zat," denkt hij. „Die vent gooit eeuwig en altijd roet in het eten. Mijn heerlijke, grijze, biddende hotnotsgod is me ontglipt! Door zijn schuld. Wat komt de kerel hier voor de drommel uitvoeren? Enfin, dat zullen we spoedig van Garab te weten komen."

Lang blijft hij liggen denken, lang hoort hij de maaltanden van Bete Kwa werken, dan dommelt hij in.

Ook Bete Kwa schenkt zijn krachtige kaken rust en sluit zijn oogen.

Zoodra de vlammende fakkel, de donkere rook en de gouden vonken achter de heuvelrug verdwijnen, richt Garab zich op. Vóór hij de voet neerzet, overtuigt hij zich, dat dit niet op een wankele kei is, en zóó, met lange schreden, nadert hij de heuvelrug, waar hij in liggende houding omlaag tuurt.

Daar beneden ligt een hooge massa van woest dooreen gesmeten reusachtige granietblokken en wilde, donkere garasboomen, waarvan in het schijnsel van de flambouw gedeelten zichtbaar worden.

Als een slang schuift Garab tusschen gras en zwerfblokken door omlaag en bereikt de inktzwarte ruimte onder een dier boomen. Vlug en behendig klimt hij omhoog en op een der onderste takken gezeten, kan hij duidelijk zien, dat Ronga en zijn satellieten op de steenen woestenij toetreden en achter een groot zwerfblok verdwijnen. Nog een paar seconden glijdt de roode gloed langs de rotswanden, die dan oplossen in de zwijgende duisternis.

Garab besluit geduldig te wachten.

Hij vermoedt, dat de nachtelijke bezoekers wel weer te voorschijn zullen komen.

En dat vermoeden blijkt juist te zijn.

Roode lichtvlekjes beginnen op de rotsen te spelen, de roode gloed kleurt weer een wand en de drie schaduwgestalten spoken weer in geruischlooze bewegingen.

Twee van hen sjouwen iets zwaars.

Ze komen nader en Garab ziet, hoe de toovenaar met de fakkel zijn pad zoekt naar de hoogte. Maar wat die twee kerels daar voortzeulen, dat kan hij niet zien. Een boomstam? Neen. Het lijkt meer een schoof van droge rietstengels. Aan hun inspanning ziet hij echter, dat, wat het dan ook wezen moge, het ding zwaar moet zijn.

Nu de Schorpioen ziet, dat de drie mannen zeker zijn van hun pad, laat hij zich weder uit de boom zakken en waagt het hen zijdelings meer te naderen. Achter een rotsblok blijft hij liggen.

De mannen passeeren het rakelings.

Vanuit zijn zwarte schuilplaats neemt hij waar, waarom de dragers hun werk vrij onbeholpen verrichten. Eén van hen is kreupel en de gloed, die een oogenblik het gelaat van den man kleurt, verraadt, dat hij geen neger is, eerder een Arabier.

Ronga bereikt met zijn helpers de hooge rand van de heuvelrug, op veilige afstand gevolgd door den voortsluipenden Schorpioen.

De mannen zoeken hun weg naar de rietbosschen.

Garab ziet, hoe ze de vracht in een groote kano tillen. Ronga zit er al in.

De twee mannen schuiven het vaartuig uit het riet. Ze zakken tot over de knieën in de vette brei, maar weten behendig zich los te werken en kruipen over de zijde van het vaartuig er in.

Ronga dooft de fakkel, maar Garab hoort, dat de kano door het water wordt voortgepagaaid.

De jonge kerel voelt er zich van overtuigd, dat die drie vooreerst niet terug zullen keeren.

Hij gaat terug naar de heuvelkam, en nu, niet meer bevreesd voor ontdekking, steekt hij de toorts aan en zoekt de plaats,

waar de mannen uit de rotsen te voorschijn kwamen.

Een smal pad slingert tusschen de zware steenklompen in.

Garab volgt het en komt aan een gapende opening onder een vooruitgeschoven basaltblok. Daarvóór liggen gedroogde vezels op de bodem.

Met de lichtende toorts vooruit bukt de jonge man zich in de opening en laat het licht naar binnen spelen. De bodem van de grot is bedekt met stroohalmen.

Aan geen gevaar gelooovende kruipt hij naar binnen. Naar achter toe wordt het rotsgewelf hooger en eindelijk zoo hoog, dat de Schorpioen kan staan.

Hij laat het licht op wanden, bodem en zolder van het gewelf vallen en staat verbaasd over de hem onbekende, groote ruimte, die echter, tot zijn teleurstelling geheel ledig is. Stroohalmen, die liggen er.

Toch wil hij er zich van overtuigen, dat er werkelijk niets in de grot is en dringt er dieper in door.

Tegen de achterwand ligt het stroo in een hoop opgestapeld.

Garab schopt er met de voet in, en.... voelt iets hards.

Onmiddellijk ligt hij op zijn knieën en graaft met één hand het stroo weg. Hij heeft het harde ding te pakken en laat het schelle licht er op vallen.

Zijn verbazing kent haast geen grenzen.

Daar, onder het stroo, ligt een prachtexemplaar van een olifantstand.

Hij steekt de arm dieper in de stapel en voelt tot zijn groote verwondering en blijdschap, dat er meer slagtanden liggen. Hij voelt er vijf, zes, zeven.

De jonge kerel lacht stil van blijdschap.

„Dus Ronga houdt er een schatkamer op na! Hij ontduikt de belastingen, heeft hij zijn vader hooren zeggen!" zoo denkt hij.

Zonder dat hij het zelf weet, staat hij te knikken van voldoening.

„Zal hij de wonderlijke ontdekking vooreerst voor zich zelf houden, of ze den doctor meedeelen?"

Garab is een zoon van zijn vader, die voorzichtig en zwijgzaam is. Hij oordeelt het verstandiger niets van zijn avontuur

aan den doctor of Bete Kwa te vertellen, voor zijn vader het weet.

Zorgvuldig spreidt hij het stroo weer over de tanden en verlaat de grot.

Na eenig zoeken vindt hij den doctor en Bete Kwa, beiden in diepe slaap.

Hij dooft zijn toorts en na weinige minuten heeft ook hem de slaap te pakken.

De nacht gaat ongestoord voorbij en nog voor de dageraad gloort is Garab wakker.

Dr. Hans en de jager slapen op de harde bodem nog als ossen.

De jonge Schorpioen gaat staan en rekt zich eens uit. Hij slaat een blik op de twee slapende mannen, op het vlindernet en de halfgevulde voorraadzak. De twee laatste interesseeren hem het meest, want hij neemt het net op, grijpt uit de zak een brok droog vleesch en wandelt heen, zonder zijn oudere makkers te wekken.

Voorzichtig stapt hij over Dr. Hans heen en begeeft zich regelrecht naar het hoogste punt van de heuvelrug.

Het opgekomen zonnetje koestert de oostelijke helling en reeds zoemen talrijke insecten gretig rond in de eerste licht- en warmtestralen.

Garab daalt langzaam, stap voor stap.

Hier, dat herinnert hij zich, heeft hij vroeger die grijze langpootige insecten met hun sierlijke, gerekte antennen gezien. Mogelijk vindt hij er weer een, en als dat het geval is zal hij hem zeker vangen.

Onderzoekend dwalen zijn blikken rond, terwijl hij zacht voortstapt.

De zonnewarmte groeit snel en in dezelfde mate het leger onbezorgde insecten. Groene hotnotsgodjes ziet hij er verscheidene, maar de grijze?

Zoo turend en zoekend en dwalend ontdekt hij op de vlakke bovenkant van een brok graniet iets, dat rustig en bedaard op hooge pooten voortkrieuwelt.

Een voorgevoel fluistert hem in, dat daar het diertje toeft, dat Dr. Hans onmisbaar acht voor zijn levensgeluk.

Garab blijft de zon in zijn gezicht houden, want geen schaduw, die op het rotsblok mag vallen en het dier zoo kunnen doen schrikken.

Nog een paar wijde stappen en hij ziet, dat zijn voorgevoel juist was.

Een groote, grijze, biddende hotnotsgod zit daar op zijn gehoekte achterpooten zich in het zonnetje te koesteren. De beide vette handjes van zijn voorpootjes zijn biddend saamgevouwen en zijn wijs kopje draait heen en weer, zoodat de lange, sierlijke voelsprieten meezwiepen.

Het net oogenblikkelijk over het wonderlijke diertje heen slaan is het werk van een halve seconde.

Dr. Hans zal zijn kleinood bezitten!

En hij slaapt daarginds als een onschuldig kind, niet beseffende wat een groot geluk hem boven de gladde schedel zweeft.

Garab is blij, dolblij.

Wat nu een groot mensch er voor plezier in vindt om allerlei ontuig te verzamelen, dat kan hij moeilijk verstaan, maar dat Dr. Hans als een gek zal opspringen van blijdschap, dat weet hij zeker, en de jongen lacht in zijn eentje van plezier.

De hotnotsgod spartelt onder het net om vrij te komen en steekt zijn pootjes door de fijne mazen, maar, er door kan hij niet.

Met de hand drukt Garab zacht het dunne netje over den gevangene heen en schuift het van de rots.

Nu kan hij gerust tot de slapenden terugkeeren. Ja, ze slapen werkelijk nog.

Een man, die de honderdduizend heeft getrokken, die het nog niet weet en slaapt, zoo'n man te laten slapen, dat is onverantwoordelijk en wreed. Een mensch een stukje te onthouden van het geluk, dat toch al zoo schaarsch is hier op aarde, dat is werkelijk slecht.

Garab redeneert wel zoo niet, maar hij verkneutert er zich in om het gelukkige gelaat van den vroolijken doctor te zien.

„Doctor Hans! Doctor Hans!" roept hij.

De doctor rekt zich uit en gaapt.

„Doctor Hans! Word wakker! Ik heb een hotnotsgodje voor u gevangen!"

Dr. Hans slaapt, zooals een vermoeide, gezonde man kan slapen. Een kanonschot maakt hem niet wakker, maar het tooverwoord „hotnotsgod" werkt als het „Sesam open u!" uit de „Duizend en één Nacht."

Twee groote, open, heldere oogen staren Garab aan.

„Ik heb een hotnotsgod voor u gevangen," zegt deze nog eens.

De geleerde vliegt op.

De zon kaatst haar stralen op zijn spiegelend hoofd, maar hij denkt aan geen zonnesteek.

„Wat? Waar? Hoe?" stamelt hij.

„Ik heb hem hier, in uw netje!" roept Garab voorzichtig uit, want zijn levensredder stormt op hem af.

De Schorpioen houdt het gevangen insect onder Dr. Hans' neus. Deze buigt zich over zijn afgod heen.

„Alle wereld! Alle wereld!" schreeuwt hij met heesche stem. „Garab, levensredder, vraag mijn heele koninkrijk en je krijgt het heelemaal! De grijze, biddende hotnotsgod! Wat een zegen! Wat een geluk! Dr. Hans Grünewald! Directeur van het beroemde Duitsche insectarium!"

Hij grijpt zijn niet al te zindelijke zakdoek en wrijft zich de gelukstranen uit de oogen.

Hij klemt Garab aan zijn borst, die doodsbenauwd uitroept: „doctor! denk er om!"

Schor van ontroering zegt de doctor:

„De pot, de pot met de vierde variëteit! O, mijn prachtbeestje, o mijn schat, mijn levensgeluk, we zullen je gezelschap geven! Garab, geef hem hier en neem de glazen pot!"

Die stond niet ver en Garab reikt hem den gelukkigsten aller stervelingen over.

Bete Kwa is van het spektakel wakker geworden en staat onbewogen naar het schitterende schouwspel te kijken, maar hij moet gauw een handje helpen. Hij houdt de pot in de handen, terwijl Dr. Hans volgens alle regelen van de kunst de beide goden in de flesch bedwelmt, want, legt hij uit, doe ik dat niet, dan verslinden ze elkaar met huid en haar.

Ze worden zoo bedwelmd, dat ze nimmermeer zullen bijkomen.

Met het glazen vat in de uitgestrekte hand bekijkt Dr. Hans

zijn levensideaal. Een glans van zalig genoegen straalt van zijn vriendelijk gelaat.

„Dadelijk naar het bootje, en terug!" kommandeert hij.

„Zou Garab niet vertellen, wat hij gezien heeft?" merkt Bete Kwa op.

„Alle wereld, dat is waar ook!"

Maar de slimme Schorpioen, die het zeer wenschelijk acht niet langer op het eiland te blijven, zegt:

„Dat kan ik in het bootje ook wel zeggen. Dan kunt u vroeger uw buit in veiligheid brengen."

„Jij bent verstandig, Garab. Vooruit, neem alles mee en naar het bootje!"

Dat de geleerde doctor onderweg zijn halswervels en zijn potje met afgoden niet breekt is een raadsel. Als een bezetene stormt hij de helling af, komt bij zijn Kay Don en ziet, dat het half vol water staat.

Dat is weer een oponthoud, maar het is te verhelpen en een uur later drijven de draaiende schroefblaadjes het ranke vaartuig met zijn gelukkige bemanning door de golven van de Bahr el Arab.

HOOFDSTUK XI

Mevrouw Münster is zenuwachtig en bedroefd.

De kleinere en grootere meisjes van de Schorpioenen houden werkelijk van haar. Ze is altijd zoo rustig, altijd behulpzaam en geeft haar terechtwijzingen altijd met zooveel vriendelijkheid, dat het ook geen wonder is, dat ze van haar houden.

Omgekeerd houdt zij ook van haar zwarte leerlingen en voelt zich gelukkig als ze te midden van de vroolijke bende hier voordoet, hoe een matje gevlochten moet worden en daar de voet op het pedaal zet, dat de draaischijf in beweging brengt, die de kleimassa doet rondwentelen, waaruit haar vingers een pot vormen, die sierlijker is dan die de vrouwen kneden achter de toekoel.

Van week tot week heeft ze met bekommering gezien, hoe het aantal werklustige meisjes slonk, niet alleen doordat de moeders ze thuis hielden. Een paar overleden.

En nu vertelt Rija, het dochterje van Rakali, dat M'wipi, het dochtertje van Komoera, die aan het begin van het bosch woont, hard ziek is.

Gisteren huppelde het ding nog als een zwart lammetje zoo dartel en sprankelden haar zwarte oogen nog van grappige ondeugendheid en nu ligt ze ijlend op haar slaapmatje.

Op dringend verzoek van zijn vrouw is de zendeling naar de toekoel van Komoera gegaan en heeft het zieke kind gezien. De verschrikte moeder was naar Ronga geijld, den medicijnman, wat Mijnheer Münster hevig verontrustte.

Hij deelde zijn bezorgdheid aan zijn vrouw mede en ging Douglas opzoeken, wien hij zijn zorgen klaagde.

Mwauri Bé luisterde aandachtig, maar gaf hem geen troost. Daarna keerde hij maar weer naar de ambachtsschool terug, waar slechts vijf jonge Schorpioenen aan het werk waren.

Vóór de toekoel van Komoera zit Ronga, de wichelaar, op

zijn hurken. Het zakje van muishondevel hangt ledig aan zijn gordel, want hij slingerde de dolossen voor zich neer op de grond.

Vele nieuwsgierige vrouwen en opgeschoten meisjes, en ook een aantal Schorpioenen staan in een kring om den medicijnman heen en rekken de hoofden naar voren om naar de orakeltaal te luisteren.

Een paar Schorpioenen maken bereidwillig plaats voor Mwauri Bé, die ook is komen luisteren en zien naar de bedrieglijke tooverkunsten van Ronga. Hij is de groote vriend van de Schorpioenen, voor hem heeft men alles over.

„De gele boschgeest, de gele boschgeest," orakelt de toovenaar. „Hij is in de toekoel van de zieke M'wipi!"

Ronga legt de leeuwennagel naast een zonderling gekorven houtblokje.

Fluisterend, maar zóó, dat de ongeruste omstanders het kunnen hooren, zegt hij:

„Is de vader van M'wipi geen afvallige? De gele boschgeest haat de Schorpioenen, die hun haren kort dragen. Hij zit naast de slaapmat van M'wipi. Gevaar! Gevaar!"

Nu neemt hij een middenvoetsbeentje van een schaap in de hand. Het ding is aan een zijde zwartgebrand.

Hij werpt het omhoog. Het beentje komt op de grond, de zwarte helft boven.

„Alleen Ronga kan in de toekoel gaan. De gele vlam kan hem niet deren. Geen ander in de toekoel. Hij zou blind en lam worden. Blind en lam! De boschgeest straft de afvalligen. Hoor M'wazilo, de groote Schorpioen! M'wazilo! M'wazilo!"

De laatste woorden roept Ronga met zoo'n heesche en onheilspellende stem, dat verscheidene vrouwen verschrikt en angstig achteruitdeinzen. Toch is hun nieuwsgierigheid grooter dan hun vrees, want ze dringen weer naar voren.

„Smeedt de broeder van M'wipi niet een ijzeren ploeg onder het breede grasdak op de heuvel? De gele boschgeest ziet het! De gele boschgeest haat den witten Godsman. Hij zal zich wreken, wreken! De dood komt in het dorp van de Stekende Schorpioenen! Hoor hoe de geesten van de voorvaderen kermen!"

Lange tijd zwijgt de toovenaar en droomt, de schier lichtlooze oogen strak op de mannen vóór hem gevestigd.

Hij begint met de lange armen akelig over de doode dolossen te zwaaien en pakt ze een voor een plechtstatig in het vierpuntige zakje.

De moeder van M'wipi, het zieke meisje, begint luidop te snikken en een barmhartige buurvrouw leidt haar weg.

De vader, Komoera, staat naast Mwauri Bé. De man is stil en angstig.

Ronga zwaait nog een paar malen met de armen, maakt vreemde, kabbalistische teekenen in de lucht, en verdwijnt in de toekoel.

„Ga je niet naar je zieke kind?" vraagt Douglas zacht.

„Ik durf niet, Mwauri Bé. De boschgeest zou mijn oogen verblinden."

„Nonsens, Komoera. Ik geloof den toovenaar niet. Ik ga naar je kind, en....," hier fluistert Mwauri Bé, „ik zal probeeren het te redden."

De angstige vader knikt zwijgend.

John Douglas schuift met een paar vriendelijke woorden de stille menschen op zijde en verdwijnt in de toekoel, angstig nagestaard door zijn vrienden, die hun hart voor hem vasthouden.

Ronga is bezig de gele boschgeest te verdrijven. De scherpe lucht van brandend poeder vult de geheele ruimte.

Op haar slaapmatje ligt M'wipi met moede, gesloten oogjes. Haar ademhaling gaat snel en de prikkelende poederdamp doet het lijderesje telkens pijnlijk kuchen.

Met vijandige oogen kijkt Ronga den binnengekomen Douglas aan, maar hij zwijgt en rijst op.

Hij gespt een kalebasje van de gordel en legt het op een houten bankje naast het zieke kind.

Douglas ziet stilzwijgend toe, wat de gevreesde man uitvoert.

Deze giet de vloeistof uit de kalebas in een aarden kommetje en stapt daarmede naar het ziekbedje.

John Douglas komt onhoorbaar nader.

Als Ronga het hoofdje van het zieke kind oplicht om het

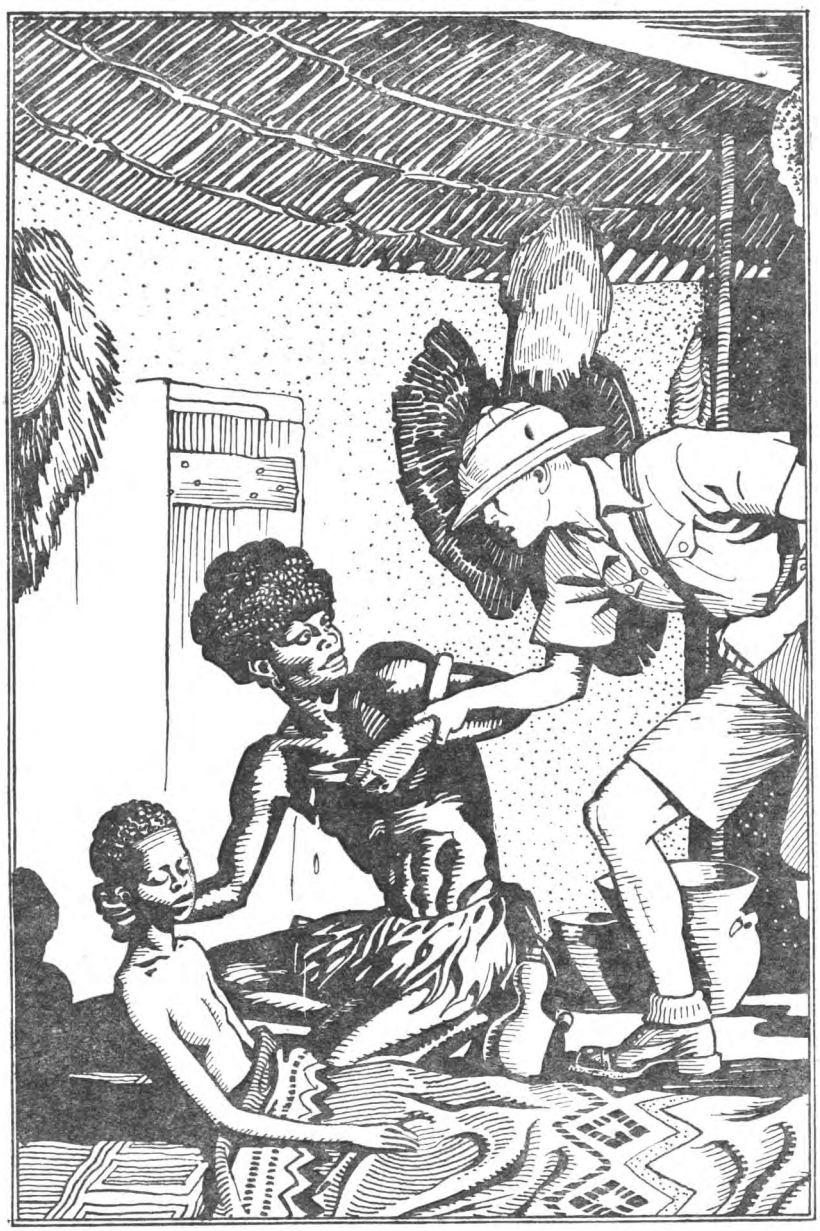

„Am Kwol heeft mij verzocht je te beletten het zieke kind van je medicijnen in te geven." [blz. 108.

te laten drinken, grijpt de Schot krachtig de arm, die het kommetje vasthoudt, tusschen zijn vaste vingers.

„Am Kwol heeft mij verzocht je te beletten het zieke kind van je vervloekte medicijnen in te geven. Doe het, en je zult zeker hangen, Ronga."

„Am Kwol? De hoofdman is baas in het dorp, maar niet in de toekoel van Komoera. Ik ben hier op verzoek van de ouders, Mwauri Bé. Verlaat het vertrek!" sist de toovenaar.

„Jij er uit!" klinkt het hard en kort. „Jij er uit, zeg ik, en ga je niet goedschiks, dan kwaadschiks!"

John Douglas wringt de medicijn uit Ronga's handen en zet het kommetje naast de kalebas. Dan grijpt hij Ronga in de nek en duwt hem naar de uitgang.

De zwarte toovenaar ziet groen van woede en zijn valsche oogen draaien in zijn kop, maar hij voelt, dat, als hij niet uit eigen beweging de toekoel verlaat, John Douglas hem er uit zal trappen.

Rustig en kalm treedt hij naar buiten, waar de verzamelde Schorpioenen eerbiedig plaats voor hem maken.

Mwauri Bé verschijnt nu in de opening.

„Komoera, haal dadelijk den Godsman. Ronga kan je kind niet beter maken!" roept hij.

De angstige nieuwsgierigen kijken vreemd op, maar ze weten, dat van dien man daar nooit iets kwaads is te verwachten. Meer dan eens was hij de eenigste helper in de nood.

De aangesprokene haast zich dan ook aan het gegeven bevel te voldoen.

John Douglas gaat weer naar binnen. Hij giet de inhoud van het kommetje in de kalebas terug en sluit deze met de kurken prop, die er aan een riempje aan vastzit.

Op een bankje gezeten, wacht hij de komst van den zendeling af. Lang te wachten behoeft hij niet.

De zendeling treedt de toekoel binnen, gevolgd door Komoera en diens vrouw, die hun vrees wel niet kwijt zijn, maar hem toch overwonnen hebben.

„Je bent een halve dokter, Münster. Behandel dit zieke kind, als je wil," zegt Douglas.

Mijnheer Münster knielt naast het zieke kindje neder en voelt

het polsje, licht de ooglidjes op en buigt armpjes en beentjes.

„Weet je, wat het scheelt?" vraagt Douglas.

„Ik geloof het wel. Het kindje heeft waarschijnlijk vergiftige bessen gegeten. De pupillen van de oogjes zijn wondergroot."

„Zal het beter worden?"

„Ik hoop het. Ja, er is een kans. Ik ga mijn medicijnkistje halen."

„Kan Komoera dat niet doen?"

„Zeker."

De Schorpioen krijgt het verzoek en begeeft zich op weg.

„Münster," zegt John Douglas, „die medicijnman mag hier niet meer komen. Am Kwol is vastbesloten een einde te maken aan zijn geheimzinnige practijken. Ik heb zooeven, op verzoek van den hoofdman, den kerel uit deze toekoel gejaagd en ga hem nog eens waarschuwen zich koest te houden. Lukt het je dit zieke kind te redden, dan is dit voor Ronga de grootste slag zijns levens."

„Pas op voor jezelf, Douglas. De toovenaar is een listige schurk. Hij zal zich in het geniep op je wreken," waarschuwt Münster.

„Laat hij het maar eens probeeren," antwoordt Douglas dreigend.

Komoera komt terug en overhandigt den zendeling het kistje met medicijnen.

„Komoera," voegt John Douglas hem toe, „het is de wil van Am Kwol, dat je Ronga niet in je toekoel toelaat. Doe je het, je kind zal zeker sterven. Gehoorzaam je, dan is er een kans, dat het beter wordt."

„Ik zal hem niet toelaten, Mwauri Bé," klinkt het kalm, maar vastbesloten.

„Münster, zie ik je straks bij Am Kwol?" vraagt hij den zendeling.

Deze knikt en hij verlaat de toekoel.

De nieuwsgierigen zijn verdwenen.

John Douglas stapt naar de woning van den toovenaar. Daar gekomen steekt hij het hoofd naar binnen en zegt:

„Ronga, Am Kwol verbiedt je in de toekoel van Komoera te komen!"

Een dof gegrom is het antwoord, dat hij ontvangt.

Am Kwol kijkt zijn vriend onderzoekend aan, als deze binnentreedt.

„Het zou me verwonderen, Am Kwol, als je straks niet een postduif naar Jefferson loslaat."

„Is het kind dood?" klinkt de vraag.

„Gelukkig niet, Am Kwol. Er is een goede kans op beterschap. Maar hier," en Mwauri Bé toont den hoofdman de kalebas, „heb ik de medicijnen van Ronga. Mijnheer Münster zal wel zoo goed zijn, die voor ons te onderzoeken."

Am Kwol begrijpt zijn vriend.

Het duurt geruime tijd voor de zendeling binnenkomt.

„Wel Münster?" is Douglas' onrustige vraag.

„Goede hoop, Douglas. Het schijnt me een geval van boschbesvergiftiging. Dat heb ik meer bij de hand gehad, maar ik kan niets met zekerheid zeggen voor het avond is."

„Hier heb je de medicijn van Ronga. Kan je die voor ons onderzoeken, om te zeggen, wat het eigenlijk is?"

„Ik zal het probeeren."

„Maar je krijgt niet alles. Wil je een gedeelte ervan meenemen naar je huis?"

„Dat zal het beste zijn, denk ik."

„Maar, proef er niet van. Blijkt mijn vermoeden juist, dan is het een vergiftig drankje," waarschuwt Douglas.

„Dat is gauw genoeg onderzocht. Wanneer wil je de uitslag weten?"

„Zoo gauw mogelijk," roept Am Kwol.

„Dan kom ik straks weer terug," zegt Münster en verlaat de toekoel.

Een uur later treedt hij Am Kwol's toekoel binnen.

„Ik geloof, dat je gelijk hebt, Douglas. Ik heb het drankje laten verdampen en op het schaaltje bleef een poeder over, dat veel op arsenicum gelijkt, een snel vergift, zooals je weet," zegt hij.

„Kunt u bewijzen, dat het arsenicum is?" vraagt Am Kwol.

„Als het arsenicum is doodt het elk dier," antwoordt de zendeling.

„Dan is het bewijs spoedig te vinden," zegt de hoofdman.

Hij neemt het papiertje met het poeder, dat Mijnheer Münster hem over reikt, in de hand en gaat naar buiten.

Tien minuten later is hij terug.

„De rat, die het korstje brood met het poeder erin opat, ligt verstijfd tegen de muur. Dat poeder is dus vergiftig. Nu weet ik genoeg, Mijnheer Münster. Wanneer bezoekt u de zieke?"

„Vóór de avond nog."

„Wilt u me komen zeggen, hoe het dan gaat?"

„Heel graag, hoofdman."

Münster begrijpt, dat zijn taak in Am Kwols toekoel is afgeloopen en zijn eigen werk wacht hem ook.

Hij verlaat het vertrek, Am Kwol en John Douglas groetend.

„En nu is het tijd Mijnheer Jefferson te waarschuwen," zegt de hoofdman tot zijn vriend. Hiervan is Douglas ook overtuigd, want hij knikt toestemmend.

Kort daarop snelt een postduif boven de golfjes van de Bahr el Arab in de richting van Tonga, waar de Commissaris woont en een politiepost gevestigd is.

HOOFDSTUK XII

Had Dr. Hans kunnen doen, wat hij graag wilde, hij zou zich met de stroom mede, regelrecht naar Khartoum hebben laten voeren, om daar zijn grijze vangst en de vierde variëteit in veiligheid te brengen.

Maar in de eerste plaats is Wilhelm in het dorp van de Stekende Schorpioenen, in de tweede plaats heeft hij er enkele verschillende instrumentjes en gevangen insecten achtergelaten en in de derde plaats gaat het voor een fatsoenlijk mensch toch niet aan om zonder groeten gulle gastheeren en gastvrouwen te verlaten, zoodat hij zich gelaten in zijn lot schikt en opgewekt zijn Kay Don stroomopwaarts stuurt.

Garab zit weer in de punt. De jonge kerel is nog stiller dan anders. Hij peinst en overweegt of het wel raadzaam is alles direct aan zijn vader te vertellen. Doet hij het wèl, dan zal Ronga achterstallige belastingen moeten betalen. De kerel zal woedend zijn. Natuurlijk heeft hij zijn cobra al gemist en koestert hij argwaan. Die argwaan zal versterkt worden, dat spreekt, als hij er van overtuigd is, dat men zijn gangen nagaat. En dat is het juist, wat Garab wenscht te voorkomen.

Aan de andere kant, is het eigenlijk zijn plicht niet, zijn vader in kennis te stellen van de verborgen schat? Zijn vader is een wijze man en zal heel goed weten, wat hij doen moet.

Zoo slingeren zijn gedachten heen en weer, totdat ten laatste zijn plichtsgevoel de overhand neemt.

Hij zal zijn geheim mededeelen.

Dr. Hans gunt zich haast geen tijd om te wachten tot zijn bootje goed en wel in het oeverriet vastgelegd wordt.

De glazen pot met de twee zeldzame exemplaren draagt hijzelf voorzichtig in zijn arm. Bete Kwa en Garab kunnen de andere dingen wel dragen. Zonder dat de zwarte jager ooit iets ge-

hoord heeft van Esopus, volgt hij diens voorbeeld en verlicht de vracht, die hij moet dragen, door er telkens een gedeelte van met smaak naar binnen te werken. Eten is voor Bete Kwa het meest geliefkoosde tijdverdrijf.

In het dorp aangekomen gaat elk van het drietal zijn eigen weg. Dr. Hans zoekt het gezin van den zendeling op en verblijdt zijn gastheer en de gastvrouw met zijn eigen vroolijkheid, Bete Kwa gaat naar vrouw en kinderen, en Garab is spoedig in een spannend gesprek met zijn vader gewikkeld.

Mwauri Bé is bezig zijn twee olifantstanden op te laden. Drie zwartjes zullen ze naar Tonga voeren, in een kano. Later zal hij volgen en ze aan een Arabischen handelaar verkoopen. Nu kunnen de kostbare stukken ivoor zoo lang in het kantoor van den Commissaris blijven liggen.

„Je weet zeker, dat die manke helper een Arabier is?" vraagt Am Kwol.

„Zeker weet ik dat niet, vader. Maar een Sjilloek is hij niet."

„Waaruit maak je dat op, jongen?"

„Hij was niet langer dan vijf en een halve voet en ik zag bij het licht van de fakkel dat zijn gezicht licht bruin was."

„En die ander?"

„Die kon ik niet goed zien, vader?"

„Een Sjilloek?"

„Dat geloof ik niet, daar was hij niet lang genoeg voor, vader."

„Die doctor en Bete Kwa weten van niets, zeg je?"

„Neen, vader."

„Ik geloof, dat je verstandig gehandeld hebt, Garab, al zijn beide mannen volkomen te vertrouwen. Een geheim van drie is niet lang een geheim meer, en Ronga mag niets vermoeden. Ik behoef je niet te vragen om er verder met niemand over te spreken. Ga nu den doctor opzoeken, en vraag of hij even wil aankomen."

Dr. Hans verschijnt spoedig op het appèl.

„Is het uw plan nog lang in het dorp te blijven?" vraagt Am Kwol hem.

„Zoodra ik klaar ben vertrek ik, hoofdman. Dank voor uw gastvrijheid en hulp."

„En wanneer is u klaar."

„Vandaag nog. Mijn knecht brengt de bagage al naar de boot, hoofdman."

„Dan heb ik een verzoek aan u. U en Garab hebben de cobra van Ronga gevangen. Wilt u mij daarvan een schriftelijke verklaring geven?"

„Met genoegen, hoofdman. Zeg maar, wanneer u ze wilt hebben."

Als antwoord wijst Am Kwol op de inktkoker op tafel en uit een pakje trekt hij een velletje papier.

Dr. Hans schrijft de verklaring en schuift ze naar den hoofdman toe, die vriendelijk bedankt en het document zorgvuldig in het pak schuift.

„Doctor," zegt Am Kwol, „komt u ooit weer in ons dorp, we zullen u als onze beste vriend begroeten. Nooit zal ik vergeten, dat ik aan u het leven van mijn eenigsten zoon te danken heb."

„Am Kwol," antwoordt Dr. Hans, „uw zoon heeft mij in staat gesteld mijn werk hier te kunnen voltooien. We zijn quitte. Ik hoop, dat u uw doel moogt bereiken en dat uw Schorpioenen als beschaafde Christenmenschen gelukkig mogen worden."

Als antwoord wrijft Am Kwol de vochtige wijsvinger op Dr. Hans' borst.

Lachend verlaat deze de toekoel.

Garab voegt zich bij zijn opgeruimden ouderen vriend, dien hij eerst naar het huis van den zendeling, daarna naar de motorboot brengt, waar Mwauri Bé hem opwacht.

De gelukkige doctor haast zich om afscheid te nemen en wuift vanuit het snorrende motorbootje met het omhoog geheven vlindernet.

„Ik hoop ook niet lang meer te blijven, Garab," zegt Mwauri Bé.

„Vader en ik zullen u beiden missen," zegt de jonge Schorpioen zacht. Hij voelt het vertrek van zijn vroolijken kameraad geducht.

„Ik hoop, Garab, dat je in de ambachtsschool zal gaan werken. Geef de jonge kerels hier een voorbeeld om na te volgen."

„Ik heb het Mijnheer Münster al gezegd, Mwauri Bé, dat ik komen zal. Maar er zijn zaken, die mij belet hebben dadelijk te gaan."

„Ja, dat weet ik, Garab. Doch de zendeling zal blij zijn als je komt. De man heeft tegenslagen genoeg, maar laat de moed niet zakken. Help hem een handje."

Al pratende zijn ze ongemerkt in het dorp gekomen en ontmoeten Mijnheer Münster, die met blij gelaat de toekoel van Komoera verlaten heeft en zich naar Am Kwol spoedt.

„Goede tijding?" roept John Douglas hem toe.

„Het kindje is aan de beterhand," zegt de zendeling opgeruimd. „Die overwinning is voor mij van de grootste beteekenis. Het is de nederlaag van Ronga en zal verstrekkende gevolgen hebben. Douglas, dat heb ik aan jou te danken!"

„Aan Am Kwol, meen je. Ik handelde slechts op verzoek van den hoofdman."

„Aan Am Kwol, maar zeker ook aan jou. Is het waar, dat je ons spoedig gaat verlaten?"

„Haast heb ik er wel niet bij, maar lang zal ik hier niet meer blijven. Ik zou al weg geweest zijn, als het niet op verlangen van Am Kwol was, dat ik nog wat bleef."

„Am Kwol zal ook blij zijn, als hij het goede nieuws hoort."

En Am Kwol is blij. Doorgaans ernstig, verheldert nu een glimlach zijn gelaat.

Het kind van Komoera beter!

Dat is het begin van het einde van de duivelskunstenarijen van den toovenaar.

Dat beteekent een toename van leerlingen en een groei van de Zondagsschool.

Dat is in de nabije toekomst welvaart en tevredenheid en geluk in de toekoels van vele Stekende Schorpioenen.

In de namiddag arriveert de Commissaris van Tonga, Mijnheer Jefferson. Hij kwam in een groote regeeringsmotorboot, vergezeld van vier inlandsche politiemannen, waarvan er een bij de boot blijft, terwijl de drie andere onder de regenboom bij Am Kwols toekoel rusten, iets, waarvan ze niet afkeerig zijn.

De Commissaris is een man, die in grootte en houding veel van den vertrokken Dr. Hans weg heeft, maar wiens gelaat lang niet de opgeruimdheid van dat van den doctor bezit.

Een paar scherpe, grijze oogen met doordringende blik stellen

den overtreder, die hem onder de oogen komt, niet op zijn gemak. De breede kaakspieren verraden wilskracht en het vasthoudingsvermogen, dat de rasechte Engelsche bulldog kenmerkt.

Jefferson waardeert in Am Kwol diens eerlijkheid en diens taaie streven naar verbetering.

Am Kwol weet, dat de Commissaris strikt rechtvaardig is.

De begroeting is militair kort.

„Zeg me, waarvan ge Ronga beschuldigt," klinkt het, zoodra ze beiden zitten.

„Ronga heeft een aanslag op het leven van mijn zoon gedaan en hij is een kindermoordenaar," klinkt het ernstig.

De Commissaris schuift zijn bankje achteruit en kijkt den hoofdman scherp aan.

„Als dat te bewijzen is, Am Kwol, wordt hij gehangen," zegt hij scherp. „Vertel me die aanslag."

Am Kwol deelt nu den regeeringsambtenaar kort en juist het voorgevallene op de avond van Garabs initiatie mede.

„Heeft één van de Schorpioenen gezien, dat die cobra uit een koker van Ronga viel?"

„Niemand, Commissaris, maar de slang heeft nooit onopgemerkt bij mijn zoon kunnen komen. Hij moet door Ronga daar neergeworpen zijn."

„Dat is geen bewijs, hoofdman."

„Neen, maar er is meer. Leest u dit document van Dr. Grünewald."

Jefferson neemt het papier in de hand, en, na het gelezen te hebben, geeft hij het den hoofdman terug.

„Dat maakt wel aannemelijk, dat de cobra van Ronga was, maar wettelijk bewijs is het niet, hoofdman."

Nu vertelt Am Kwol, wat Garab in het bosch hoorde, toen Ronga de maat van de verbrande slang bezwoer.

„Dat overtuigt me, dat Ronga schuldig is, maar weer is het geen bewijs. Jammer, dat Garab het alleen hoorde. U weet hoe de negers hier hangen aan het systeem van twee getuigen," zegt Jefferson.

Am Kwol maakt geen melding van de in zijn bezit zijnde cobra op sterk water. Dat doode dier, dat voelt hij, is geen wettig bewijs.

„En nu het bewijs, dat hij een kindermoordenaar is," vraagt Jefferson.

Met groote belangstelling neemt hij kennis van wat Am Kwol hem punt voor punt rustig en duidelijk vertelt.

„Douglas was alleen met Ronga in de toekoel van Komoera, niet waar?"

„Ja, Commissaris."

„Het is zonde en jammer, dat daar niemand bij was. Voelt u niet hoofdman, dat we weer voor de moeilijkheid van één getuige zitten?"

„De kalebas is van Ronga. Al mijn mannen kunnen dat getuigen. De vloeistof er in, is vergift. Dat kunnen Mijnheer Münster en ik getuigen. Is dat niet genoeg? Ik denk, dat in dit geval één bewijs genoeg is."

„Als Ronga beweert, dat Mwauri Bé het vocht in de kalebas goot om hem te schaden, wie kan dan bewijzen, dat uw vriend het niet deed? De toovenaar is tot alles in staat. De vent is geslepener dan een jakhals. Wie kan aantoonen, op welke wijze de toovenaar aan dat arsenicum kwam? We kunnen zijn toekoel doorzoeken, maar daar zullen we het niet vinden, daar ben ik zeker van. En de honderdduizend schuilplekjes van het bosch doorzoeken, dat is monnikenwerk. Er is maar één ding, Am Kwol, we moeten de gangen van den opstoker gadeslaan. Als ik het niet mis heb, dan is de genezing van het kind van Komoera voor Ronga een nekslag. Münster zal spoedig de gunstige gevolgen zien. Maar als regeeringsambtenaar kan ik geen vergadering van u en uw mannen bijeenroepen om Ronga te beschuldigen en te verhooren. Ik ben er van overtuigd, dat het waar is, wat ge me gezegd hebt, maar het wettige bewijs kunnen we nog niet leveren. Misschien later."

Am Kwol heeft met groote oplettendheid naar de woorden van den Commissaris geluisterd. Toen deze sprak over de wijze, waarop Ronga aan het vergif gekomen zou zijn, voelde hij plotseling een ingeving.

„Ronga ontduikt bovendien nog de belastingen," merkt hij op.

„Bewijzen, Am Kwol, bewijzen!" roept Jefferson, wiens beurt het nu is om met oplettendheid te luisteren naar de avonturen van Garab op het eiland van de Lachende Vuurgeesten.

Als het verhaal uit is roept Jefferson:

„Dat kost hem de helft van zijn tanden! We kunnen ons spoedig overtuigen van de aanwezigheid van de kostbare schat, maar, weer jammer, dat Garab alleen was. Ronga zal ontkennen, dat de tanden van hem zijn en liever het gemis ervan dragen, dan een maand lang met een boomstam om zijn nek loopen, wat hem zijn prestige zou kosten."

„Die twee dragers zullen dat werkje wel meer voor hem gedaan hebben, Mijnheer Jefferson. De zendeling beweert, dat het nu niet zoo gemakkelijk gaat om in het bezit van arsenicum te komen. De wet op de verkoop van vergiften is uiterst streng. Mijnheer Münster gelooft, dat het uit Omdoerman afkomstig moet zijn. Daar wonen Arabische handelaars, die in alles smokkelen. Daar zal Ronga ook wel de tanden naar toe laten brengen. Ik dacht, dat die dragers wellicht de overbrengers konden zijn."

„Deksel, daar zeg je zoo iets! Maar wie weet, wie die dragers zijn? Ronga zal het niet verklappen."

„Garab vertelde, dat een van hen mank liep en geen Sjilloek was, maar een Arabier."

„Dat is een spoor, Am Kwol. Dat spoor moeten we volgen. Als we kunnen getuigen, dat Ronga het vergif uit Omdoerman kreeg en wie het hem gaf, dan hangt hij, dat is vast en zeker. Garab is de eenige, die den manken drager kan vinden, Am Kwol. Je zoon moet naar Omdoerman. Met behulp van de politie in Khartoum kunnen we die dragers arresteeren."

Ook Am Kwol voelt, dat dit de eenige weg is om te kunnen slagen. Hij deelt Jefferson dan ook mede, dat hij bereid is zijn zoon aan hem toe te vertrouwen.

Garab wordt geroepen.

Am Kwol vertelt hem, wat Mijnheer Jefferson voorgesteld heeft en wat hij zelf goedkeurt.

De jonge Schorpioen is met het geheele plan erg in zijn nopjes. Geen wonder, naar Khartoum, de groote, beschaafde stad aan de Nijl!

„Laat nu maar alles aan mij over, Am Kwol. Je kunt gerust wezen. Je zoon is onder mijn hoede veilig. Wij gaan nu maar dadelijk naar Tonga terug. We mogen er geen gras over laten groeien.

Dat beseft de hoofdman ook.

Een half uur later stappen de Commissaris en Garab met de politiemannen in de groote boot en verlaten het dorp van de Stekende Schorpioenen.

Garab voelt zich een man.

„Ik wist wel, dat de Commissaris nog geen vergadering zou bijeenroepen, Mwauri Bé, maar ik dacht, dat hij zelf begeerig zou zijn om het tweede bewijs te vinden. Hij gaat naar Omdoerman en wil slagen. Gelukt het, de toovenaar zal mij nooit meer in de weg zitten," voegt Am Kwol zijn vriend toe.

HOOFDSTUK XIII

„Ga jij nou maar je slaapmatje opzoeken, Garab. Het is morgen vroeg dag en vóór de zon opkomt vertrekken we."

De zoon van den hoofdman kent de weg; hij heeft reeds meer dan eens, alleen of met Bete Kwa, een nacht in de kleine toekoel doorgebracht.

Commissaris Jefferson heeft nog het een en ander te regelen met den sergeant van politie, die tijdens de afwezigheid van den chef als zijn plaatsvervanger moet optreden. De sergeant is een reusachtige Sjilloek, zwart als roet, maar intelligent, en trotsch op zijn gezag.

Het is een lange reis van Tonga naar Khartoum, een afstand van ongeveer 700 K.M. De postboot, die bij elk dorp van beteekenis aanlegt, doet er een paar dagen over, maar met de snelle politieboot en de stroom mede, kan de afstand in vijftien uren afgelegd worden, als alles meeloopt.

Voor dag en dauw komt Jefferson zijn jongen makker al wekken. Hoewel Garab nog slaapt als een os, is hij in een seconde klaar wakker, onmiddellijk helder bewust van het feit, dat hij een mooi reisje voor zich heeft.

Jefferson is een en al energie. Gelukt het hem een booswicht als Ronga te ontmaskeren en hem aan de wrekende gerechtigheid over te leveren, dan kan hij zeker wezen van een snelle promotie, wat wisseling van standplaats medebrengt. Het leven in een armzalig plekje als Tonga is voor een Europeaan geestdoodend, want het eischt alle krachten van den mensch, lichamelijke, zoowel als geestelijke. Hoe interessant al het vreemde ook is in het begin, spoedig voelt men het gemis aan beschaving. De eeuwige warmte op de dag en in de nacht sloopt op de lange duur alle geestkracht en een overplaatsing naar een andere en betere plek is een levensverademing. Jonge ambtenaren moeten nu eenmaal door de zure appel heenbijten, en

doen ze dat met moed en wilskracht en onderscheiden ze zich door ijver en plichtsbetrachting, dan weten ze, dat ze na eenige jaren dienst in een betere omgeving komen. Hebben ze het geluk, dat ze zich op bijzondere wijze kunnen onderscheiden, zooals misschien Jefferson kan hebben in de ontmaskering van Ronga, dan wacht hun een snellere bevordering.

Het behoeft dus geen verbazing te wekken, dat Jefferson één brok geestkracht is.

„Hebben we geen tegenspoed, dan zijn we vanavond in Khartoum," zegt hij tot Garab, als hij de motor in beweging brengt.

De boot maakt een sierlijke zwaai naar het midden van de stroom en, met de stroom mede, klieft ze met een vaartje het grijswitte water en laat Tonga spoedig achter zich liggen.

Behalve de Commissaris en Garab bevindt er zich nog een derde man aan boord, een inlandsch politieagent.

Onze reizigers passeeren het eiland van de Lachende Vuurgeesten, wat vele herinneringen in het hoofd van Garab opwekt. Hij voelt, dat hij Dr. Hans mist. Maar ook het eiland verdwijnt snel en daarmede het zachte heimwee, temeer, daar nieuwe beelden zich op de afwikkelende film vertoonen.

Ze passeeren eenige visscherskano's.

De bemanning vindt het alles behalve plezierig, dat de motorboot het water zoo heftig beroert. Van verre hooren ze, hoe de inlanders schreeuwen en dreigen.

Waar de Sobat in de Witte Nijl stroomt, speelt een troep hippopotami in het warme water en van tamelijk nabij kan Garab de geweldige open bek van een dier monsters zien.

Vlugge zwaluwen scheren over het water en snappen in hun vlucht honderden muggen en muskieten.

In het lage water aan de oever staat een klein leger flamingo's op hun lange, dunne pooten te droomen en naar de verte te staren. De vlugge slagen van de schroef storen hen niet in het minste.

Jefferson wenscht een geweldig drijvend rietbosch te vermijden en cirkelt zijn boot dicht langs de oever, juist waar een smal zijstroompje in de Nijl uitmondt. Het water is daar ondiep en bedekt met breede, ronde bladeren, waartusschen heel lichtgele lotussen zich op hun slanke stengel even boven de water-

oppervlakte verheffen. De zoete geur dezer klassieke bloemen hangt in de lucht.

De stuurman klemt de houten pijp tusschen de tanden en blaast blauwe wolkjes omhoog, die snel naar achteren toe verdunnen en verdwijnen.

De boot snelt Godok voorbij.

Garab is gaan staan om beter de gebouwen van de zendelingennederzetting te kunnen zien. Hoe kort is het nog geleden, dat hij daar op de banken zat.

Jefferson laat de besturing van de boot even in handen van den politieman. Hij rekt zich eens uit en komt een praatje met den jongen Schorpioen maken. Hij wijst Garab op de heerlijke katoenvelden aan beide oevers.

„Het land van Mwauri Bé," zegt hij, en wijst naar de rechteroever, waar een rood dak onder hooge boomen, temidden van een heerlijk groene vlakte onder een effen blauwe hemel praalt.

„Ik dacht, dat Mwauri Bé een jager was," zegt Garab met verwondering.

„Mwauri Bé is een katoenplanter. Die landen en dat huis zijn van hem."

„Waarom jaagt hij dan?" is Garabs vraag.

„Heeft je vader je nooit de geschiedenis van Mwauri Bé verteld?"

Garab schudt ontkennend het hoofd.

„Mwauri Bé is een man, wien het in de wereld niet meegeloopen is, Garab. Jaren geleden was hij een van de krijgslieden van den machtigen koning uit het land van de regens aan wien al deze landen behooren. Hij was geen gewone soldaat, maar een man, die het bevel voerde over een groote macht. Men noemde hem toen kapitein Douglas. Na het verstrijken van zijn diensttijd bleef hij in Egypte en kocht de landen daar achter ons. Hij had een vrouw en een zoontje en werkte voor zijn gezin als een paard.

Maar ongeluk op ongeluk vervolgde hem: sprinkhanen, hagel en droogte. Door al die tegenslagen kwam hij in schulden. Maar hij gaf de moed niet op.

Toen kwam de grootste ramp. Hij verloor vrouw en zoon op dezelfde dag en begroef ze in de tuin achter zijn huis, onder de

hooge garasboomen. Hij verpachtte zijn land en vertrok, de wildernis in. Als olifantenjager dreef hij handel in ivoor. Met de grootste spaarzaamheid wist hij het zoover te brengen, dat de drukkende schulden afbetaald werden en nu is zijn land weer vrij en heeft hij een som geld over om opnieuw te beginnen. Over eenige weken is de pachttijd verstreken en keert hij terug. Hij wil werken, waar vrouw en kind begraven liggen."

„Bete Kwa heeft me verteld, dat Mwauri Bé nooit een wijfje met haar kind schiet. Nu begrijp ik dat," zegt Garab.

„Overal waar hij komt, wordt hij als vriend ontvangen, want steeds is hij de helper in nood, als de stammen honger lijden."

„Hij is vaders vriend, Mijnheer Jefferson."

„Geen wonder, hij redde je vader het leven," roept Jefferson uit.

„Evenals Dr. Hans mij redde," zegt Garab met gevoel.

„Je schijnt Dr. Hans niet te kunnen vergeten?"

„Nooit," komt er vastbesloten over Garabs lippen.

Al is zoo'n motorboot een beperkte ruimte, het is er toch wel geriefelijk gemaakt, wat blijkt uit de heerlijke koffie, die de politieman zet.

De droge beschuiten met het gerookte vleesch en de geurige koffie vormen een niet verwerpelijk middagmaal, dat tevens een goede afwisseling is, want hoe langer de reis duurt, hoe eentoniger ze wordt.

Vóór de groote middaghitte komt helpt de jonge kerel den agent het zonnezeil te spannen, zoodat ze nu tenminste in de schaduw zitten, al is het broeiend heet.

Het regelmatig, eentonig gestamp van de motor en het rustige geklikklak van de golfjes tegen de wanden werken slaapwekkend. De zwarte dienaar van den heiligen Hermandad zit al gekromd te slapen. Ook Garab kan de oogen nauwelijks open houden en gaapt. Maar hij wil wakker blijven, want misschien zal Mijnheer Jefferson de een of andere kleine dienst van hem verlangen.

De Commissaris heeft er plezier in te zien, hoe de jonge Schorpioen tegen de opkomende slaap vecht en als Garab na een bijzonder lange gaping zich met de vuist de tranen uit de oogen veegt, roept hij hem toe:

„Ga maar gerust een dutje doen!"

Dit is aan geen doovemansooren gezegd. Garab laat zich slapend op de bodem van het bootje glijden.

Mijnheer Jefferson zet er gang achter.

De zon is lang al onder als de Commissaris de snelheid van zijn boot matigt.

In de verte glinsteren aan beide oevers van de Witte Nijl roode lichtjes. Khartoum en Omdoerman liggen daar. Van minuut tot minuut worden de omtrekken van beide steden duidelijker en een spoortrein gilt in de verte, een onbekend geluid voor Garab, die den Commissaris vragend aanziet.

„Je hebt toch wel eens van een spoortrein gelezen," zegt Jefferson. „De locomotief fluit."

Heldere electrische lichtjes op de rechteroever pinken van veraf.

„Khartoum," legt Jefferson uit.

De aanlegplaats is helder verlicht en de Commissaris stuurt zijn vaartuig er langs. Een hulpvaardige hand grijpt de hem toegeworpen ketting en spoedig ligt de motorboot stevig vastgemaakt.

De politieman moet aan boord blijven en krijgt van zijn chef de noodige opdrachten.

Jefferson en Garab klimmen de steenen trap op en staan op de kade.

Ze zijn in Khartoum, de zuidelijkst beschaafde stad van Egypte.

„Dadelijk maar naar het hoofdbureau van politie. Hoe eerder aan de arbeid hoe beter. We mogen geen oogenblik verloren laten gaan," zegt Jefferson.

Garab stapt naast zijn geleider voort.

De kade langs de Nijl is bezet met een dubbele rij zware loofboomen. In de avond is het daar aardedonker en de vreemdeling zou gemakkelijk zijn neus tegen een der stammen kunnen stooten, als de heldere lichten van het paleis van den Gouverneur hem niet de weg wezen.

Buiten deze warande liggen grasperken en te midden daarvan heeft het dankbare Engeland het ruiterstandbeeld opgericht voor den edelen, vermoorden generaal Gordon, den held van

de Soedan, den meedoogenloozen bestrijder van den slavenhandel.

Hoog op zijn kameel gezeten, wiens versierselen het kenmerk zijn van de voornaamheid van zijn berijder, staren de oogen van den bevrijder over de onmetelijke uitgestrektheden van zuidelijk Egypte, waar hij zijn levenswerk voltooide en waar dat rijke leven afgesneden werd door de fanatieke volgelingen van den gekken Mahdi, den valschen profeet der Mohammedanen.

Even slaat Garab een blik vol verwondering op den eenzamen kameelruiter, maar staan blijven kan hij niet, want Jefferson stapt voort.

Door de open vensters van het paleis slaat het zilveren licht van de kristallen kronen op de grasperken en paden en Garab voelt zich vreemd te moede.

Hij wandelt in een tooverwereld en volgt dronken van verbazing zijn metgezel.

In het eenvoudige politiebureau komt hij weer een beetje tot zichzelven.

Achter een lange schrijftafel zit een man in uniform, die op het zien van Jefferson opspringt en achter zijn tafel om te voorschijn komt.

„Hallo, jij Jefferson! Ik heb je in geen eeuwen gezien! Welke goede genius voert je naar Khartoum met je reus van een bediende!"

Beide mannen schudden elkaar twee, drie keer krachtig de hand.

„Hoe gaat het met je, Smith? Vrouw en kinderen wel? Ja, wat ik kom doen? Is het mogelijk den Hoofdcommissaris van avond nog te spreken?"

„Als je wachten wil tot acht uur, dan komt de chef altijd nog even aan."

„Goed, dan zal ik wachten. Garab, ga maar op die bank zitten, of, als je liever buiten een kijkje wil nemen, ook goed, maar.... in de buurt blijven."

Garab verkiest de koele avondlucht boven de zwoele warmte in het kantoor en laat beide oude vrienden alleen, die elkaar veel te zeggen en veel te vragen hebben.

Precies om acht uur hooren ze, hoe de Hoofdcommissaris het slot van zijn privé kantoor opendraait. Inspecteur Smith haast zich naar zijn chef, wien hij mededeelt, dat er iemand voor een ernstige zaak op hem wacht.

„Wie, Smith?"

„Commissaris Jefferson uit Tonga, mijnheer de Hoofdcommissaris."

„Dan is de zaak zeker ernstig, als deze daarvoor zijn post moet verlaten. Roep hem binnen."

Een oogenblikje later brengt Jefferson zijn hoogsten chef het militair saluut.

„Ga zitten en vertel me, wat je hier drijft, Jefferson," zegt de machtige man welwillend.

Met het reeds grijze hoofd op beide armen gesteund luistert hij naar het heldere verslag van den Commissaris.

„Zoo, het komt me voor, dat deze zaak een kolfje naar je hand is, Jefferson," zegt de hoofdchef als het lange verhaal ten einde is. „Maar hoe wil je in Omdoerman dien manken Arabier vinden. Het is zoeken naar de naald in de hooiberg?"

Jefferson vertelt nu, dat hij Garab bij zich heeft.

De Hoofdcommissaris denkt een poosje na. Dan voegt hij zijn ijverigen ondergeschikte toe:

„Je kunt alle hulp krijgen, die we je kunnen geven. Zeg tegen Smith, dat ik je de vrije beschikking geef over Ahmed, den detective. Als er een is, die je kan helpen, dan is hij het. Ik wensch je succes, Jefferson."

De Commissaris groet en maakt rechtsomkeert. Hij deelt Smith het bevel van den chef mede en zegt tevens, dat hij honger heeft als een paard.

„Morgenochtend is Ahmed hier. Ik zal hem zeggen op je te wachten," roept de inspecteur.

Jefferson vindt Garab zittende op de steenen stoep.

„En nu gauw wat gaan eten, Garab. Jij rammelt zeker ook van de honger?"

„Geen klein beetje ook," zucht deze.

Spoedig vinden ze een klein restaurant. De eigenaar is een Griek. Waar in een tropisch of sub-tropisch land maar de kans bestaat om met de verkoop van etenswaren, vruchten en limo-

nade een boterham te verdienen, daar verschijnt onmiddellijk de Griek. Men vindt ze van Kaïro tot Kaapstad, in Centraal Afrika en in Abessynië.

Onze Griek bemerkt spoedig, dat zijn gasten uitgerammeld zijn van de honger, maar, wat nood? Hij brengt de dubbele prijs in rekening en Jefferson betaalt met plezier.

In het kleine hotel, waar hij zijn intrek neemt, vindt Garab ook plaats.... in een buitengebouwtje, want zwart en wit dient gescheiden te worden. Dit is nu wel niet altijd noodig, maar toch is het in vele gevallen de wijste weg.

De Commissaris gaat nog niet dadelijk naar bed, zooals Garab doet, maar stelt eerst nog een met redenen omkleed stuk aan den Hoofdcommissaris op, waarom hij zijn standplaats tijdelijk heeft verlaten. De dienst vereischt dit, en als nauwgezet ambtenaar wacht hij er niet mede, hoewel hij geducht voelt, dat hij de geheele dag, van vanmorgen vroeg af, achter de motor heeft gezeten.

Maar eenmaal klaar daarmede, toeft hij geen oogenblik langer en stapt, al voor driekwart slapende, in bed.

HOOFDSTUK XIV

Ahmed, de Arabische detective is een betrekkelijk nog jonge man, van middelmatige grootte, slank en lenig. Zijn scherpe gelaatstrekken verraden energie, zijn donkere oogen fonkelen van geest.

„Ahmed," zegt inspecteur Smith, „hier is Commissaris Jefferson uit Tonga, met Garab, den zoon van Am Kwol, den hoofdman van de Stekende Schorpioenen. De Hoofdcommissaris heeft je in hun dienst gesteld."

De aangesprokene rijst van de houten rustbank in het politiebureau op en neemt de militaire houding aan.

Jefferson en Garab drukken hem om beurt de hand.

„Ik ben thuis in het hotel Soedan, Ahmed en zou je graag over een uurtje daar ontmoeten, kan dat?" vraagt Jefferson.

„Over een uur ben ik bij u," is het korte antwoord.

„Goed, dan wacht ik je," zegt de Commissaris en stapt met Garab, na den inspecteur gegroet te hebben, naar buiten.

Precies op de afgesproken tijd klopt een bediende op de deur van Jeffersons kamer, waarin ook Garab zit te wachten.

„Daar is iemand om u te spreken, Mijnheer."

„Laat hem maar binnenkomen, ik weet, wie het is," antwoordt Jefferson.

Weinige oogenblikken later gaat de deur langzaam open en in de opening vertoont zich geen Ahmed, maar een oud, gebogen joodje. Dat hij een zoon is van het oude, verspreide volk is uit alles op te maken, uit houding, kleeding en gelaatstrekken.

De man neemt de veelgedragen hoed van het hoofd, waardoor de verwarde peper- en zoutkleurige haren zichtbaar worden en maakt een ondiepe buiging.

„Je bent zeker verkeerd, vadertje," zegt de verraste Commissaris, „waar moet je wezen?"

„Bij Mijnheer Jefferson, den Commissaris uit Tonga," is het

antwoord, gegeven met die eigenaardige neusklank, die vele Israëlieten eigen is.

„Kom dan maar binnen. Wie is u?"

„Heeft Mijnheer de Commissaris mij nooit gezien?" vraagt het joodje.

„Voor zoover ik weet niet."

„Heeft de jongeheer Garab mij nooit gezien?" vraagt de vriendelijke zoon van Abraham en keert zich naar den jongen Schorpioen.

„Ik kan het me waarlijk niet herinneren," zegt Garab.

„Wie ben je?" roept Jefferson.

„Ahmed, de detective, mijnheer Jefferson," klinkt het zonder Hebreeuwsch accent en tegelijkertijd rukt hij de pruik af en scharrelt aan zijn neus.

De verbazing van Jefferson en Garab kent geen grenzen. Beiden schieten echter in de lach.

„Het zou onvoorzichtig zijn als Ahmed, de detective in het hotel kwam om Mijnheer Jefferson te spreken. Niemand let op een armoedigen, joodschen koopman," merkt Ahmed op.

Garab heeft ontzettend veel plezier in de vermomming en kan zijn oogen niet van de roodverschoten lange zwarte jas afhouden.

Die Ahmed, dat is een kerel, waar hij zoo maar direct van houdt.

Jefferson, die ook plezier heeft in het heele geval, lacht echter niet meer. Hij schuift een stoel bij de tafel en noodigt den slimmen Arabier uit om te gaan zitten.

„Luister, Ahmed, dan zal ik je vertellen, waarvoor we je hulp noodig hebben."

Met gespitste ooren en in gebogen houding vangt de detective de woorden op. Af en toe vraagt hij een nadere verklaring of laat Jefferson iets tweemaal zeggen, overigens is hij een en al gehoor, en als het verhaal uit is, zwijgt hij on staart naar de zolder van het vertrek.

„Dat is alles, Ahmed," zegt Jefferson, daar het zwijgen van den speurder hem wel wat lang duurt.

„Daar zijn in Omdoerman waarschijnlijk wel meer kreupele Arabieren dan die van u, maar misschien vinden we wel met hulp van Garab den rechte. Hebben we hem, dan moeten we

te weten komen of hij in ivoor smokkelt en in het geheim vergiften verkoopt. Weten we dat ook, dan moeten we bewijzen, dat hij dien toovenaar dat arsenicum verkocht. Verkocht, zeg ik, want geven doet een Arabier nooit iets, behalve als het voor een arme is. Dat is dus, zooals de Engelschen zeggen, de heele zaak in een notedopje."

„Juist," zegt Jefferson, „that is the question in a nutshell."

„U zal waarschijnlijk ook een handje moeten uitsteken, Mijnheer Jefferson."

„Natuurlijk, dat spreekt vanzelf," is Jeffersons antwoord, die wel begrijpt, dat er van een spoedige promotie geen sprake zal zijn, als hij zelf niet een daadwerkelijk aandeel in de zaak heeft.

„Maar zooals u er nu uitziet, kunt u niet meehelpen. Het is heelemaal niet onmogelijk, dat de manke drager u kent. Zulke handelaars zwerven door heel de Soedan en komen in elk dorp. Waarschijnlijk zal hij ook wel eens in Tonga geweest zijn en u gezien hebben."

„Je meent, dat ik me ook moet vermommen?"

„Ja, Mijnheer Jefferson."

„Maar hoe?"

„Er komen hier in het gebied van de Nijl veel reizigers, meest Engelschen, zooals u. Je kan ze zoo maar dadelijk herkennen. Een witte helmhoed, een monocle in het oog, witte jas en witte broek, witte zeildoek schoenen met rubberzolen en een boek in de linkerhand, een Baedeker met roode band. Dan hebben ze meestal ook nog een dun rottinkje onder de arm."

„Daar heb je gelijk in. En wat van mijn snor?"

„Afscheren, Mijnheer Jefferson. De Engelsche reizigers hebben altijd gladde gezichten en bovendien, als u uw snor afscheert maakt dit, dat u dadelijk een geheel ander gezicht krijgt."

„En mijn haar?"

„Kort laten afknippen, Mijnheer Jefferson.

„Goed, Ahmed, ik zal je raad opvolgen. Wat van Garab?"

„Die kan blijven, zooals hij is. Het wemelt in Omdoerman van Sjilloeks en ze lijken allemaal op mekaar."

„Dan is het maar het beste, dat ik dadelijk mijn nieuwe uitrusting ga koopen," besluit de Commissaris.

„Neen, Mijnheer Jefferson. Het is beter, dat ik dat voor u doe. De hotelhouder ziet mij aan voor een koopman. Hij zal denken, dat u mij geroepen hebt."

„Maar hoe zullen die kleeren mij dan passen?"

„Ik zal u de maat nemen."

En als een echte kleermaker haalt Ahmed een opgerolde centimeter uit de achterzak van zijn slipjas en komt naar Jefferson toe.

Deze onderwerpt zich lachend aan de kunstbewerking.

Ahmed schrijft de uitkomsten van zijn metingen in een zakboekje op: zooveel cm lengte pantalon, zooveel cm omvang knie en omvang middel, enz. enz.

Hij neemt de maat van voet en omtrek van hoofd en bergt zijn spulletjes op.

„Al u u nu terwijl scheert, ga ik uw uitrusting koopen," zegt Ahmed. „Strakjes ben ik terug."

„En mijn haren?"

„Die zal ik, als u het goed vindt, zelf knippen."

„Maar versta je die kunst?" vraagt Jefferson niet zonder eenige angst.

„Perfect, Mijnheer Jefferson. Ik ben drie maanden in de leer geweest bij een barbier, die er van verdacht werd in opium te handelen. Ik was toen al detective."

„En de barbier?"

„Hij was een Syriër. Kreeg boete en werd verbannen."

„Nu, ga dan maar. Ik zal me maar aan je toevertrouwen."

Ahmed vertrekt.

„Jij komt er goed af, Garab," zoo keert hij zich tot den zoon van Am Kwol.

„Vindt u dien Ahmed niet een grappige kerel?" lacht Garab.

„We hebben den rechten man te pakken, Garab. Die kerel is den duivel te slim af, geloof ik."

„Had u hem geen geld mee moeten geven?" is Garabs nuchtere vraag.

„Sakkerloot, dat is waar ook. Maar, enfin, Ahmed zou er wel om gevraagd hebben als hij het noodig vond. Ik zal de rekening wel krijgen, daar twijfel ik niet aan. Doch de politie betaalt toch alles, dat is nog al gemakkelijk."

Ahmed komt terug. Het arme joodje is krommer dan ooit en belast en beladen met doozen, pakjes en pakken.

Jefferson is juist klaar met scheren.

Zonder ongelukken laveert het joodje naar binnen en met een lachje van voldoening op zijn oud gelaat zet hij zijn lading stuk voor stuk op de vloer.

„Wilden ze het je geven?" vraagt de gladgeschoren commissaris.

„Geven? Geven doen ze hier niets. Alles is eerlijk gekocht!"

„En betaald?"

„Nog niet, strakjes, Mijnheer Jefferson."

„Zeg maar hoeveel het is."

„Niet noodig. Alles wordt door de politie betaald."

„Is dat niet een beetje onvoorzichtig? Kan de een of andere winkelier ons niet verraden?"

„Onmogelijk. Ik ben een vaste klant. Ik geef de rekening aan den Hoofdcommissaris en breng het geld zelf naar den winkelier. Dit zal de eerste keer niet zijn."

Jefferson voelt zich gerustgesteld en onderwerpt zich nu aan de kunstbewerking van den barbier-detective.

Als deze klaar is springt Jefferson op en bekijkt zijn kop in de spiegel.

Lachend zegt Garab: „M'watakoelaba."

Nu begint Jefferson zich te ontkleeden en trekt daarna zijn nieuwe pakje aan.

Niemand, die in den millionnair nog den Commissaris uit Tonga zal herkennen. De monocle vooral staat hem bijzonder deftig.

Garab heeft razend veel plezier in het geval. Het spijt hem alleen maar, dat hij blijven moet zooals hij is.

„U houdt nu twee pakken en twee paar schoenen, Mijnheer Jefferson. Past de monocle goed? Ja? Dan ga ik de rest wegbrengen. En wat denkt u, zullen we dan niet een kijkje in Omdoerman gaan nemen?"

„Zooals je denkt dat het beste is," antwoordt Jefferson.

„Dan ga ik naar de boot, alleen. U en Garab kennen mij niet. U gaat koffiedrinken op de warande van het Arabische koffiehuis aan de markt. Iedereen komt daar voorbij. Garab volgt u

ongemerkt en blijft bij het koffiehuis staan. Daar kan hij rondkijken of hij den drager in de menigte ziet. Ik ga bij een tent of uitstaltafel zaken doen. Mocht Garab den kerel zien, dan steekt hij zijn hand op en volgt hem op de hielen, ongemerkt. Ik zal Garab volgen. U slentert dan wat op en neer, tot we terugkomen. Meer kunnen we zeker niet doen."

„Afgesproken," zegt Jefferson.

Onmiddellijk na het vertrek van het handelsmannetje verlaat Garab zijn metgezel en wandelt naar de aanlegplaats van de rivierbootjes, die heen en weer naar Omdoerman stoomen. Mijnheer Jefferson heeft hem het noodige geld meegegeven. Hij koopt een retourkaartje en voegt zich op de achterplecht bij de aldaar verzamelde inlanders.

Eerst ziet hij het joodje aankomen, en een eind achter dezen een voornamen vreemdeling, een bezoeker van de Soedan, den een of anderen schatrijken lord, die de winter in het land van de regens ontvlood om in het verre zuiden zijn oogen te verzadigen aan de onbekende tafereelen van de zonnige Soedan.

De stoomboot is tot zinkens toe vol. Wel een bewijs hoe druk het handelsverkeer is tusschen de grootste Afrikaansche inboorlingenstad Omdoerman en Khartoum. Het vaalwitte water uit het zuiden vermengt zich hier met het heldere, donkerblauwe water uit het zuidoosten, uit de Blauwe Nijl, die van de hooge bergen van Amhara en Abessynië neertuimelt.

Op de aanlegplaats krioelt het van handelaars, en in de stoffige straten tusschen de vierkante kleihuizen wemelt het van Arabieren, Berbers, Mooren, Sjilloeks, Grieken, Egyptenaars, kameelen, ezels, bokken en geiten, paarden en honden.

Het is één warme, zweetende, stoffige, rumoerige, maar kleurrijke woelende menigte.

Met de monocle in de ooghoek geklemd slaat de aanzienlijke reiziger al dat gewoel gade en blijft hij voor een moskee staan, dan slaat hij zijn Baedeker op en leest of de tekst daarin overeenstemt met hetgeen hij ziet en leest; de voetgangers maken plaats voor hem, uit eerbied, omdat alleen iemand, die veel geld heeft, zoo'n verre reis kan ondernemen. Geld? Dat is de geheime veer, die het geheele raderwerk van het menschelijk leven in Omdoerman drijft.

Al slenterend bereikt de vreemdeling de groote, vierkante Arabische markt, waar het geschreeuw en gewoel zijn toppunt bereikt.

Hier een goudsmid, die in de stralen van de zon zijn filigrainwerk borduurt. Daar een wapensmid, die de begeerte opwekt van elken man. Zwaarden, dolken, messen, bijlen, speerpunten, sierlijk en kunstig gesmeed, doen den waren vechtersbaas mild watertanden.

Vele inlandsche vrouwen bieden haar vruchten in vreemd gevlochten korfjes den voorbijganger aan. Om de tijd te verdrijven rooken en spuwen ze. Rondom hen is de grond spekglad.

Hier een verwoede koopman, die alle vervloekingen van de Koran op het hoofd van een klant laadt, die het gewaagd heeft een belachelijke prijs te bieden voor de gewilde waar en die per slot van rekening toestemt, als hij ziet, dat zijn klant er zich niets van aantrekt en aanstalten maakt om naar een concurrent te gaan.

Daar een Indiër, die met welgevallen een bloederige, afgehouwen schapekop streelt, wetende hoe dol zijn landgenooten zijn op de sappige hersentjes.

Jefferson wandelt naar het koffiehuis en kiest een schaduwrijk plekje.

In het koffiehuis is het ook ellendig druk en hij moet tevreden wezen met een tafeltje, waaraan drie aartsvaders zitten met lange, grijze baarden, brokjes van zwartgerookte tanden en zijden tulbanden. Van een van hen is de tulband groen. Jefferson ziet hoe de twee anderen den groenen met eerbied behandelen. Groen, dat is de kleur van Mohammed, den grooten Profeet, en alleen hij, die Mekka bezocht en de Kaäba kuste, die mag de groene tulband om de haren knoopen.

Hun gesprek verstaat hij niet en hij ziet heel goed hoe ze hem niet alleen onverschillig, maar ook eenigszins minachtend behandelen.

Jefferson verstaat dat. Hoe kan de geloovige Mohammedaan den Christen anders aanzien als een ongeloovige, wetende, dat hij alleen weet, wat het ware geloof is.

Maar hun gesprek en hun handelingen laten Jefferson koud.

De Arabische koffiehuisbediende is echter overdreven beleefd. Die weet bij ervaring, dat zulke vreemdelingen royaal betalen en een armen duivel 'n extraatje gunnen.

Garab staat verlaten in de schaduw van een gerafeld zonnescherm. Wie hem van binnen had kunnen zien, had een verlangen naar de wateren van de Bahr el Arab, naar bosch, regenboom en toekoel gezien. Maar hij doet zijn plicht en hij tracht in de stroom van voorbijgangers zijn manken drager op te merken.

Aan de overzijde van de stoffige, ongeplaveide straat scharrelt het joodje rond en licht zoo nu en dan het slimme gelaat op om te zien, of hij de jonge Schorpioen niet de arm op ziet lichten, maar de morgenuren kruipen ledig voorbij.

Jefferson heeft zijn zitplaats verlaten en wandelt ginds langs de rijen inlandsche winkeltjes. Ook hij verveelt zich en voelt, dat hij eigenlijk overbodig is.

Voor het vensterlooze raam van een handelaar in ivoor blijft hij staan.

Daarbinnen liggen een menigte uit ivoor gesneden voorwerpen: halskettingen, armbanden, olifantjes, voetstukken voor vazen, tot kleine biljardballetjes toe.

Na eenig beraad treedt Jefferson binnen. Hier zullen wel meer vreemdelingen een stuk of wat curiositeiten koopen, om die mee te nemen naar hun vaderland.

De winkelier komt aanstonds nederig aangeloopen en wenscht den bezoeker in het Engelsch goede morgen.

Jefferson laat de gesneden en versierde koralen van een ivoren halsketting door zijn vingers glijden.

„Alle vreemdelingen nemen er zoo een voor hun vrouw of bruid mede," merkt de koopman op.

„De prijs?" vraagt Jefferson.

„Een Egyptisch pond, Mijnheer. Spotgoedkoop, Mijnheer. Mijnheer moet eens zien hoe fijn alles bewerkt is. Alleen mijn beste werkman kan ze zoo snijden."

Zonder af te dingen betaalt Jefferson den koopman en beziet de kleine biljardballetjes.

„Geen groote?" vraagt hij kort.

De koopman schudt het hoofd.

„Kan ik die ergens anders koopen?" vraagt Jefferson.

„Niet in Omdoerman, mijnheer. Er zijn hier wel meer handelaren in ivoor, maar geen, die zelf de voorwerpen maakt. Daar," en de man wijst naar achteren in de winkel, „is de werkplaats. Ik koop de tanden en laat ze hier verwerken. Wil mijnheer eens een kijkje in de werkplaats nemen? Interessant, mijnheer."

Jefferson volgt den handelaar-fabrikant naar diens werkplaats.

In de groote ruimte van de werkplaats zijn slechts twee mannen aan het werk. De een kerft een brok ivoor, de ander staat aan een primitief draaitoestel.

Jefferson houdt zich, of hij met belangstelling naar hun werk kijkt. In werkelijkheid houden zijn gedachten zich bezig met de twee zware olifantstanden, die daar in een hoek tegen de muur liggen. Van een is al een heel eind afgezaagd. De ander ligt half in het stroo.

Heeft Garab niet gezien, dat de dragers op het eiland van de Lachende Vuurgeesten een vracht torschten, die in stroo was gewikkeld?

Van den ivoordraaier keert hij zich naar de tanden.

„Wat een prachtexemplaar!" roept hij uit. „Ik wist niet, dat er zulke groote in Egypte voorkwamen. Die krijgt u zeker uit Centraal-Afrika?"

„Ze zijn uit de Soedan, heer, uit het gebied van de Bahr el Arab," verzekert de man.

„Weet u dat zeker?" klinkt het ongeloovig. „Ik heb ze van deze grootte alleen in Oeganda gezien."

„Ik weet het zeker, heer. De man, van wien ik ze koop, haalt ze uit het zuiden."

„Uit het zuiden? Dat kan dan uit Oeganda zijn."

„Onmogelijk, heer. Als ik ze vandaag bestel, heb ik ze over een week. Hij kan ze dus onmogelijk uit Oeganda halen."

„Ja, daarin hebt u gelijk. Wel, wel, wat een prachttand. Ik zou van uw handelaar graag hooren, waar hij zulke groote olifanten schiet. U ziet, ik ben zelf een liefhebber van de jacht op groot wild."

Grootwildjagers komen er meer in Omdoerman. Ze komen er

dragers huren. Jeffersons bewering klinkt dus niet vreemd in de ooren van den koopman.

„Weet u zijn adres?" vraagt hij.

De koopman schudt het hoofd. Hij herhaalt de vraag aan zijn werkers, maar die weten het ook niet.

„Het is jammer, maar ik kan het u onmogelijk zeggen. Doch wacht eens even, vandaag of morgen komt hij hier. Drie dagen geleden leverde hij me die groote tand dáár en ik vroeg hem om over een paar dagen terug te komen, daar ik dan mogelijk een half dozijn kleinere tanden noodig kon hebben. Ik zal hem zijn adres vragen," zegt de gedienstige ivoorhandelaar.

„Neen, doet u maar geen moeite. Ik vertrek hoogstwaarschijnlijk morgen al naar Kaïro," antwoordt Jefferson, die voor geen geld van de wereld de mogelijke argwaan van den, naar hij hoopt, manken drager wil wekken.

Hij stapt naar de winkel terug en koopt nog een keurig uitgebeiteld ivoren olifantje.

Groetend treedt hij kalm naar buiten, maar die kalmte is gedwongen en geveinsd.

Dat hij op het rechte spoor is, daar durft hij wat onder te verwedden.

Vol moed slentert hij terug, maar ziet geen Garab en geen krom joodje.

„Ze zijn zeker teruggegaan," denkt hij, „onverrichterzake."

Het bootje voert hem naar Khartoum. Het is nu niet half zoo vol. Geen wonder, het is snikheet en de menschen zoeken beschutting in hun schaduwrijke huizen.

HOOFDSTUK XV

In zijn hotelletje teruggekomen vindt hij Garab onder een tulpenboom op hem zitten wachten.

„Ben je de warmte ontvlucht?" roept hij.

„Ahmed zei, dat ik wel terug kon gaan, Mijnheer Jefferson. De meeste menschen zaten in huis."

„Waar is Ahmed?"

„Ik weet het niet. Ik heb hem niet meer gezien, Mijnheer Jefferson."

„Zoo. Maar ik denk, dat hij ons vanavond wel zal komen opzoeken. Als we gegeten en ons middagdutje gedaan hebben, zullen we even naar het politiebureau loopen, Garab," zegt Jefferson opgewekt.

„Ja, mijnheer Jefferson," antwoordt Garab gelaten. De jonge kerel is een beetje ontmoedigd. Hoe kan je in zoo'n golvende, krioelende menigte nu een kreupelen Arabier opmerken! Het is één kans op de duizend! Hij had zich het avontuur anders voorgesteld. Mijnheer Jefferson schijnt het echter niet zoo erg te vinden, dat ze niet geslaagd zijn.

Na het middagdutje is het ergste van de warmte gelukkig voorbij en Jefferson en Garab stappen naar het bureau, doch vinden er den inspecteur alleen.

„Als hij komt, zal ik hem naar je toesturen," roept Smith.

In de schaduwstreep langs de eene rij huizen slenteren ze beiden naar het Museum. Daar kan je altijd een uurtje doorbrengen, zonder dat je je verveelt.

Al is het niet zoo rijk als de groote musea in de steden van Europa, er zijn daar toch wel bijzondere dingen te zien. Wat Garab erg interesseert is de verzameling inlandsche wapenen en hij vergeet een oogenblik alles om zich heen.

Plotseling voelt hij een hand op zijn arm en een overwelbekende stem roept:

„Alle wereld! Wat voer jij hier uit? Hoe kom jij hier!"

Weg zijn teleurstelling en gevoel van verlatenheid.

Voor hem staat Dr. Hans met half lachend, half verbaasd gelaat.

„Dr. Hans! O, Dr. Hans, wat ben ik blij u te zien. Ik dacht, dat u allang vertrokken was!" jubelt de verraste jonge kerel.

„De volgende week pas. Maar wat kom jij hier doen?"

„Ik ben hier met Mijnheer Jefferson."

„Met Jefferson? Met den Commissaris uit Tonga? Wat komt die hier rondscharrelen?"

„Daar staat hij," zegt Garab, en wijst op den Commissaris, die, met de helmhoed in de hand, aandachtig een aantal curiositeiten bekijkt, die door gevangenen in het Huis van Bewaring te Khartoum gemaakt zijn.

Dr. Hans wendt de blik naar den aangewezene.

„Eierkop!" roept hij en hij schiet in de lach.

Het licht valt juist op het achtbare hoofd van onzen ambtenaar, en doordat de haren bijna tot op de huid zijn afgeknipt, glimt de schedel als die, welke Dr. Hans elke morgen in de spiegel ziet.

Even laat de insectoloog Garab in de steek en stapt naar Jefferson.

„Mijnheer Jefferson," zegt hij.

De Commissaris keert zich om.

„Alle wereld! Neem mij niet kwalijk, ik vergis me. Ik dacht, dat u Mijnheer Jefferson was," hakkelt Dr. Hans, die denkt, dat hij een flater slaat.

„Ik ben Jefferson, Dr. Grünewald," hoort deze zeggen en de klank van de stem komt hem bekend voor.

„Jefferson! Je snor, je haren! Alle wereld, wat hebben ze met jou uitgevoerd? Ik zou je nooit gekend hebben," roept Dr. Hans in verbazing.

„Dat doet me plezier," zegt de Commissaris rustig.

„Doet je dat plezier? Wil je door mij niet herkend worden?" en de toon, waarop de doctor dit zegt, verraadt, dat deze zich voelt, alsof hij op de teenen getrapt is.

„Dat niet, doctor. Maar Garab en ik zijn hier om een

misdadiger op te sporen en dan is het beter, dat men niet weet, wie ik ben."

„Alle wereld! Zeker Ronga? Die vent met zijn koel awatu.. hoe is het ook weer, Garab?"

„M'watakoelaba," doctor," geeft deze ten antwoord.

„Juist, M'wakoetabala! Eierkop! Ik hoop, dat jullie dien huichelaar zullen eierkoppen! Zoo, zoo, en heb je hem al te pakken?"

„Ronga zit nog rustig in zijn toekoel," merkt Jefferson op.

„Nou begrijp ik er geen jota meer van," zegt Dr. Hans en kijkt beurtelings dan Jefferson, dan Garab aan.

Garab zou graag den doctor volledig willen inlichten, maar hij vreest, dat zijn geleider dit niet goed zal vinden en daarom zwijgt hij.

„We zijn den man op het spoor, die Ronga dat vergif leverde," legt Jefferson uit.

Garab kijkt even vreemd op. „Was dat maar waar," denkt hij.

„Arsenicum? Dat gebruiken we hier in het Museum ook."

„Waarvoor?"

„Voor het prepareeren van dierenhuiden."

„Wie levert het hier?"

„Komt alles uit London, Jefferson."

De Commissaris dacht eerst een nieuw spoor te vinden, maar natuurlijk, wat het gouvernement in de Soedan noodig heeft, levert het moederland. Jefferson vraagt dus niet verder, maar men kan zien, dat hij ergens over nadenkt.

„Wat doe je vanavond, doctor?"

„Vanavond? Lezen. Hoe zoo?"

„Ik zou het aangenaam vinden als je ons gezelschap komt houden. We logeeren in het hotel Soedan."

„Goed, ik kom," stemt Dr. Hans in, tot groote vreugde van Garab.

„En willen jullie nou mijn hotnotsgodjes eens zien?" vervolgt hij.

Hij gaat hen voor naar zijn werkvertrek. Al de insecten, die hij verzameld heeft, staan netjes opgeprikt in een houten doos met glazen deksel. De groote, grijze biddende hotnotsgod

prijkt in het midden met uitgespannen vliesvleugels. De doctor slaat een blik vol liefde en trots op zijn aangebedene.

„Ze weten het in Europa al. Kijk eens, wat een gelukwenschen," zegt hij en wijst op een stapel telegrammen. „Zonder jou, Garab, zat ik misschien nog in de rietbosschen." En met krijgt de Schorpioen een hartelijke duw in de ribben.

„Ik ben blij, dat u vanavond komt," is het antwoord op de liefkoozing.

„En ik, dat ik je nog eens zie, Garab."

Dr. Hans, die alle merkwaardigheden van het museum op zijn duimpje schijnt te kennen, wijst hen op vele merkwaardigheden en begeleidt zijn vrienden naar de groote buitendeur.

„Tot vanavond dan," roept hij hen achterna.

Hij verschijnt al vroeg.

Jefferson zit, zonder monocle, in een luierstoel en rookt op zijn gemak een pijp. Garab bladert in een boek vol afbeeldingen van Egyptische oudheden en hij vindt het heerlijk zijn ouden vriend zoo gezellig naast den Commissaris te zien zitten. Beiden hebben het druk over de kwaliteit van Egyptische sigaretten, terwijl ze hun houten pijp zoeken.

Er wordt op de deur geklopt.

„Het oude joodje," zegt Jefferson om den doctor nieuwsgierig te maken.

Garab staat op om den bezoeker binnen te laten.

Maar deze is niet het oude joodje. Een net gekleed heer staat in de deuropening.

„Mag ik binnenkomen, Mijnheer Jefferson," klinkt de stem van Ahmed.

„Drommelsch," roept Jefferson, „ik zou je niet herkend hebben. Treed binnen."

Hij stelt den detective aan Dr. Hans voor.

„Het schijnt wel of ik in een geheime samenzwering gewikkeld word," merkt de doctor op.

„Dat is ook zoo," antwoordt Jefferson. „Het kon wel eens wezen, dat we je noodig hadden."

„Dan moet je voortmaken, want ik vertrek de volgende

week. Mijn vertrek staat als een paal boven water. Niets zal me terughouden."

„Ook niet de ontmaskering van Ronga?"

„Dat wel! Als ik dat mocht beleven blijf ik desnoods nog een maand!"

„En nu, Ahmed, heb je al iets ontdekt?" vraagt Jefferson.

„Nog niets, heer Jefferson. Doch ik twijfel niet, of we zullen hem vinden."

„Daar twijfel ik ook niet aan, gelukkig maar. Ik zal jullie nu eens vertellen, wat ik ontdekt heb."

En de Commissaris deelt alles mede, wat hij die morgen in de winkel van den ivoorhandelaar heeft gezien en gehoord.

Met groote aandacht volgen zijn hoorders hem woord voor woord. Dr. Hans gaat de zaak nu ook begrijpen.

„En, Ahmed. Ik denk het is nu jouw beurt. Jij kunt onbemerkt die winkel gaan bewaken. Ik geloof, dat we de zaak vooreerst aan jou kunnen overlaten."

Ahmed zou geen dienstijverige detective zijn, als hij in het begin van Jeffersons relaas zich niet een beetje teleurgesteld gevoelde.

Nu hij evenwel zelfstandig verder zal moeten optreden, nu zakt die begrijpelijke teleurstelling.

„Hebben we dien manken drager, en weten we, waar hij uithangt, dan moeten we hem probeeren over te halen om Dr. Hans vergift te leveren," vervolgt Jefferson.

„Mij?" roept de doctor verbaasd.

„Ja, u. Je begrijpt, dat die kerel voor het verboden goedje een verborgen schuilplek heeft, die hij nooit zal aanwijzen. Maar als hij het aan het museum verkoopt, moet hij het bij zich hebben, en wordt hij dan gearresteerd, dan hebben we tevens het bewijs. Ontkennen kan hij dan niet."

„Beschik over me zooveel als je wil. Ik begrijp het heele plan en zal helpen, zoo hard ik kan. Maar zijn we niet bezig om de huid van den beer te verdeelen vóór we hem geschoten hebben?" vraagt de doctor.

„Het is maar een voorloopig plan. Wie weet, hoe we het nog moeten wijzigen. Wat denk jij ervan Ahmed."

„Morgenochtend vroeg ben ik op mijn post, heer Jefferson. Ik heb goede moed."

„En wat moet ik doen?" vraagt Garab.

„Jij komt morgen in het museum," roept Dr. Hans.

Hoe graag hij ook in de nabijheid van Dr. Hans is, Garab voelt zich toch teleurgesteld, dat hij geen daadwerkelijk aandeel in het avontuur krijgt.

„Je krijgt ook je beurt, Garab," zegt Ahmed. „Ik denk, dat ik je noodig zal hebben."

De jongen voelt zich door deze verzekering meer opgewekt.

Ahmed blijft niet lang meer.

De drie anderen toeven nog een poosje in het warme vertrek, maar spoedig zoeken ze de koelere buitenlucht op en Jefferson en Garab brengen den doctor naar het museum, waar deze niet alleen zijn werk-, maar ook zijn slaapkamer heeft.

Reeds in het vroege morgenuur zit er aan de overzijde van de ivoorwinkel een arme, blinde bedelaar op straat. Voor hem staat een houten bakje, en telkens als hij naderende voetstappen hoort, klinkt zijn smeekende stem, die om een aalmoes vraagt.

De Koran gebiedt het geven van aalmoezen en de Arabieren weten, dat ze nooit zalig zullen worden als ze te kort komen in het geven van onderstand aan de armen.

Daarom heeft een bedelaar een tamelijk vet baantje en het aantal van hen is in Omdoerman schrikbarend groot. Daardoor worden de giften klein, maar, vele kleintjes maken een groote, en de oude, arme blinde tegenover de ivoorwinkel doet goede zaken. Geen voetganger gaat er voorbij of er schiet een klein koperstukje voor den stumperd over. Ook de ivoorkoopman heeft zich gehaast zijn offerande te brengen.

De voorbijgangers komen en gaan en de stukjes kopergeld vermeerderen zich snel.

Tegen de tijd, dat de meeste menschen thuis of in een restaurant een kop koffie gaan drinken, grijpt een smerig Arabisch jongetje den bedelaar bij de hand. De geldstukjes worden in

de gescheurde en gelapte overmantel geborgen en de bedelaar stapt weg aan de arm van zijn kleinen geleider.

Om de hoek der straat houden ze stil.

Hier zoekt de oude man het verdiende geld en drukt dit met bakje en al in de handen van den kleinen straatslijper, die er mee wegholt.

De bedelaar blijft geen oogenblik staan, maar stapt doelbewust voort.

Ahmed heeft een manken koopman in de winkel zien komen en hem er uit zien gaan.

De manke loopt een twintigtal schreden voor hem uit en tusschen de menschen op straat door wordt hij door den zienden blinde hardnekkig gevolgd.

Straat in, straat uit volgt Ahmed hem, totdat ze in de wijk der Arabieren komen. De geheele stad Omdoerman is een verzameling van wijken: de Egyptische, de Sjilloeksche, de Berbersche, de Moorsche en ook de Arabische wijk.

Zoo komen ze in een nog al welvarende straat. De witgepleisterde, vierkante kleihuizen met platte daken en kleine vensters staan elk afzonderlijk van elkaar in een door een muur omringde ruimte.

Door de poort in een dezer muren verdwijnt de manke.

Ahmed haalt onder zijn slordige overmantel een blauw pak kleedjes te voorschijn, zooals de kooplieden in oude en gedragen kleederen er altijd een bij zich hebben.

Hij stapt de patio in van het huis naast dat van den manke en klimt de drie stoeptreedjes op, die naar de beschaduwde veranda leiden.

Hij moet lang wachten, voor er iemand op de veranda komt. Men haast zich meestal niet als het een oude kleerenkoopman betreft.

Een gesluierde Arabische verschijnt ten laatste in de patio en ziet onzen koopman staan.

„Vandaag niet, man," zegt ze. „Kom over een paar weken maar terug. We hebben pas onze oude kleederen verkocht.

„De zaken gaan slecht, mevrouw," zucht de oude Ahmed. „Misschien kan ik bij mijnheer Hessana hiernaast nog zaken doen."

„Hessana, zeg je, koopman, die woont hiernaast niet."

„Woont Hessana daar niet meer? Maar ik ben ook lange tijd niet hier geweest. Hoe heet uw buurman?"

„Meen je de lamme Sakai?"

„Juist, Mevrouw, Sakai. Als een mensch oud wordt begeeft hem zijn geheugen."

Ahmed groet neerbuigend. Sakai, die naam zal hij onthouden.

Maar hij klopt bij Sakai niet aan. Hij weet, wat hij wil weten en wandelt langs de huizen naar het hart der stad terug.

Eenige uren later zit hij in het politiebureau en zoekt in de documenten daar alle stukken op die betrekking hebben op de zaak Goulos, den barbier, die in het geheim opium verkocht en die over de grenzen werd gezet. Hij gaat alle namen na van de dozijnen Arabische en Grieksche getuigen, die vóór en tegen Goulos hebben getuigd en een zucht van verlichting ontsnapt hem, als hij de naam Sakai leest: Sakai, koopman, 38 jaar, verdacht van medeplichtige in het clandestiene bedrijf te zijn, doch wegens gebrek aan bewijs van alle rechtsvervolging ontslagen.

Wat hij leest neemt veel van de onzekerheid, waarin Ahmed verkeerde, weg.

Verkleed en vermomd als het oude joodje keert hij naar Omdoerman terug en treedt de voorplaats, de patio, van het huis van Sakai op.

Hij klopt zacht en beleefd aan de voordeur en wacht.

Lang behoeft hij niet te wachten, een knecht doet open.

„Is Mijnheer Sakai thuis?" vraagt hij nederig, zooals het onder alle handeldrijvende Israëlieten de gewoonte is.

„Ja, wat moet je?" bromt de knecht, die als een echte Arabier niet het minste respect heeft voor een zoon van Abraham, al is het een oud man.

„Wil je tegen je meester zeggen, dat ik van het museum in Khartoum kom?"

„Wat zeg je?"

„Dat ik gestuurd word door den directeur van het museum in Khartoum."

„Wat wil die directeur van mijnheer Sakai hebben?" vraagt de knecht achterdochtig.

„Het spijt me, maar de boodschap is alleen voor mijnheer Sakai," zegt Ahmed zacht en nederig.

„Ik zal zien of mijn meester je wil ontvangen," zegt de knecht stug en hij verwijdert zich.

Kort daarop is hij terug.

„Of je maar in het zijkamertje wil wachten tot hij komt," voegt de knecht hem toe en duwt ons joodje door een deur, die hij opent, naar binnen.

Voetstappen in de gang kondigen aan, dat Sakai nadert.

Hij komt het kamertje binnen en sluit de deur zorgvuldig achter zich dicht.

„Wel, vriendje, wat is er van je verlangen?" klinkt het.

„Is u mijnheer Sakai? Ja? Och, mijnheer Sakai kan mij een groote dienst bewijzen. Daar is voor een arm joodje en voor u ook een mooi sommetje te verdienen," zingt Ahmed met een sterk joodsch accent.

„Ga zitten," zegt Sakai, ineens veel beleefder wordende, „en zeg me, wat je van me wil."

„Kent mijnheer Dr. Grünewald? Kent mijnheer die geleerde man niet? Neen? Dat is jammer. Dr. Grünewald werkt in het groote museum aan de overkant van de rivier. Ik werk er ook, maar de doctor verdient stapels geld en de arme Izak net zooveel, dat hij niet van honger sterft."

„Wat voer je daar uit?" stuit Sakai de woordenvloed.

„Wat ik er uit voer, mijnheer Sakai? Ik houd het laboratorium schoon, ik poets alle koperen kraantjes, ik kook glazen buisjes uit, ik vul de lampjes met spiritus, ik maak de schoenen van den doctor mooi wit, ik klop zijn jasje uit, ik breng zijn brieven...."

„Maar wat heb ik daarmee te maken. Wees kort, man, en zeg me, waarvoor je me noodig hebt!"

„Die rijke doctor wil zoo gauw als hij kan naar Europa terug. Maar hij kan niet, mijnheer Sakai. Hij moet wachten op een goedje, wat uit Engeland moet komen en dat kan nog wel twee weken duren vóór het hier is. „Ik zou er honderd pond voor willen geven, als ik het nu had," heeft hij gisteren

uitgeroepen. Honderd pond! Honderd pond! Een schat, mijnheer Sakai. Ik vroeg hem welk goedje de geleerde heer noodig had. De doctor zei: „arsenicum." Ik heb dadelijk geprobeerd of ik het niet in Khartoum kon krijgen. Jawel, de apotheker lachte me uit en vroeg of ik in de gevangenis wilde komen. Was Goulos nog maar hier, maar Goulos zit in Griekenland. Goulos zou mij geholpen hebben. Vanmorgen schoot het me te binnen, dat Goulos me eens over u gesproken had. Dadelijk heb ik u opgezocht, mijnheer Sakai. En nou kom ik vragen, of u mij wil helpen. Ik zal zwijgen als het graf van de aartsvaders, mijnheer Sakai. Ik zal de winst met u deelen, vijftig pond voor u, vijftig pond voor mij. Help een arm joodje, mijnheer Sakai. Nooit zal ik meer zooveel geld kunnen verdienen," zoo smeekt Ahmed.

„Weet je wel, dat de wet het handeldrijven in dat goedje streng verbiedt en zeer streng straft," merkt Sakai ernstig op.

„Dat weet ik, mijnheer Sakai. Goulos zit in Griekenland. Maar niemand, die het ooit te weten zal komen. Help me toch, mijnheer Sakai. Vijftig pond voor u, vijftig pond voor mij!"

En het joodje wischt zich de zweetdroppels van het voorhoofd af.

„Als de doctor het goedje heeft en hij weigert de honderd pond, dan kan je niets doen, man! Hij roept de politie en je gaat de bak in," merkt Sakai op.

„Izak kent zijn menschen, mijnheer Sakai. De doctor is een rijke man, hij is een eerlijke man, hij zal Izak niet bedriegen. Wil mijnheer Sakai den armen Izak niet helpen?"

„Maar ik bezit geen arsenicum. Ik zou het zelf ergens moeten vinden. En hoeveel heeft de doctor wel noodig?"

„Dat weet ik," haast Izak zich te zeggen. „Een arm joodje is maar nieuwsgierig. Ik heb in de papieren van den doctor gesnuffeld. Anderhalf ons, mijnheer Sakai."

„Groote Mohammed, anderhalf ons arsenicum! Geen bagatel. Daar kan je heel Omdoerman mee vergiftigen!"

Izak staart den manken Arabier verbaasd aan.

„Is anderhalf ons zoo zwaar? Anderhalf ons? Maar ik heb geen verstand van dat goedje, mijnheer Sakai. Maar vijftig pond!

Als Izak vijftig pond heeft, dan kan hij zijn eigen graf koopen, mijnheer Sakai. Denkt mijnheer Sakai, dat hij me kan helpen?" smeekt Izak nederig.

„Misschien, Izak, misschien. Is die doctor de heele dag in het museum? Heet hij Grünewald, is dat zijn naam?"

„De doctor is er 's morgens altijd, tot elf uur. Dan gaat hij koffiedrinken, mijnheer Sakai. Kan mijnheer Sakai mij morgenochtend helpen?"

Hier zakt Izaks stem tot gefluister.

„Ik zal de vijftig pond voor mijnheer Sakai leenen, bij een ouden vriend. Ik zal ze morgenochtend meebrengen."

„Onmogelijk Izak. Als, — en Sakai drukt hard op dit woord — als ik het kan krijgen, dan heb ik het zeker niet vóór morgenavond. Kom overmorgen maar eens hooren. Maar vast beloven kan ik het niet. Doch breng je vijftig pond maar mee."

Dankbaar verlaat het joodje den manken koopman.

Buitengekomen wrijft hij de knokerige handen, achter op zijn gekromde rug, over elkaar.

„Hij loopt in de val!" mompelt Ahmed, de Arabische detective.

Sakai staat met een schamper lachje op zijn gelaat door het venster zijn bezoeker na te kijken.

„Die Hebreeuwen, ze denken, dat ze slim zijn. Maar een Arabier wint het van hen," mompelt hij in zichzelven.

HOOFDSTUK XVI

Het museum ligt in het midden van een fraai aangelegd en goed onderhouden park. Nauwelijks wordt het gesmede ijzeren toegangshek geopend, of Sakai sluipt naar binnen en verschuilt zich achter een groep heesters. Uit zijn schuilplek kan hij onopgemerkt de komende en gaande bezoekers zien.

Komen doet er niemand.

Een paar zwarte tuinknechts zijn bezig een grasperk te scheren.

Na lang wachten verschijnt het oude joodje in de hooge deuropening. Haastig komt hij de steenen trappen af en trippelt naar het buitenhek.

Sakai wacht nog een paar minuten, maar het joodje komt niet terug.

Nu ziet de manke koopman zijn kans schoon en hij klimt haastig langs de treden omhoog en kijkt in de ruime, koele vestibule om zich heen of hij niemand ziet, die hem kan zeggen, waar de werkkamer van Dr. Hans is.

Garab komt binnen met een emmer water, en begint de marmeren tegels te boenen.

„Kan jij me ook zeggen, waar de kamer van Dr. Grünewald is?" vraagt Sakai.

De zwarte wijst naar de lange gang, waarop wel een dozijn deuren uitkomen.

„Wijs me die kamer, jongen," zegt Sakai en tegelijkertijd laat hij een klein zilverstukje vallen.

Zoo'n buitenkansje heeft een zwarte knecht niet elke dag, en Garab haast zich om het op te rapen. Met een dankbaar, verheugd gelaat rijst hij op en wenkt Sakai om hem te volgen.

De laatste deur in de gang is die van de kamer van Dr. Hans.

Sakai tikt zacht op de deur.

„Binnen!" hoort hij een luide stem roepen.

Garab keert terug en in de hooge deuropening staande heft hij de rechterarm hoog op. Een oogenblik later verschijnt Ahmed met twee gewapende politiemannen.

Sakai staat in het vertrek van den doctor en sluit de deur zorgvuldig achter zich toe.

„Wel, waarmee kan ik u helpen?" vraagt Dr. Hans, die zijn werk in de steek laat en een paar passen naar zijn bezoeker toekomt.

Sakai verlaat de vloermat, waar hij op stond, en treedt verder de kamer in.

„Ik heb een geheime zaak met u te bespreken, Dr. Grünewald en zou u gaarne mijn naam zeggen, maar het is voorzichtiger dit niet te doen. Ik heb gehoord, dat u verlangt om naar Europa terug te keeren, maar dat u moet wachten op een pakje, dat uit Engeland moet komen."

„Dat weet je zeker van Izak!" roept Dr. Hans uit.

„Izak vertelde mij, dat het u honderd pond waard was, als u vandaag het poeder bezat, dat u pas over een paar weken kunt ontvangen."

„Honderd pond! Alle wereld, dat is een groote som. Misschien heeft Izak het mij hooren zeggen, maar, mijn goede vriend, dat was maar bij wijze van spreken!"

„En hoeveel zou de doctor dan willen geven, als hij het nu van mij kon krijgen?" vraagt Sakai zacht.

Dr. Hans kijkt zijn bezoeker onderzoekend aan.

„Weet je, dat onwettige handel in vergiftstoffen bij de wet strafbaar is?" voegt hij Sakai toe.

„Dat weet ik, doctor. Maar wat moet een koopman in deze slechte tijden doen? Ik heb vrouw en kinders, doctor. En als ik het u verkoop, dan kan er toch geen kwaad mee gedaan worden? En niemand, die het me kan bewijzen, als ik het aan u verkoop. De wet eischt minstens twee getuigen."

„Heb je het goedje bij je?" vraagt Dr. Hans.

„Hoeveel geeft de doctor voor anderhalf ons?" zegt Sakai, de vraag van den geleerde ontwijkend.

„Man, je brengt me in de verzoeking. Zóó, dus Izak heeft je ook gezegd, dat ik met anderhalf ons geholpen zou zijn! Dan heeft hij in mijn papieren gesnuffeld. Als ik hem vanmiddag

zie, geef ik hem een draai om zijn lapooren, die hij zal voelen. Hij moet zeker ook wat van de winst in de wacht slepen, hé?"

„Izak krijgt geen rooie duit, doctor. Dat zou veel te gevaarlijk worden. Neen, deze zaak blijft tusschen u en mij en er zal geen haan naar kraaien."

„Hoeveel moet je er voor hebben?" vraagt Dr. Hans kortweg.

„Honderd pond, doctor."

„Loop naar je grootje. Daar is de deur!" roept de doctor en keert zich tegelijkertijd om, om zich weer aan zijn werk te zetten.

Maar Sakai loopt niet naar de deur. Hij komt dichter bij Dr. Hans staan en zegt zacht:

„Doctor, vijf en zeventig dan."

„Nooit, marcheer op! Vijftig wil ik je geven en geen duit meer!"

„Heeft de doctor er vijftig bij zich?"

„Ja. Maar laat me eerst het goedje zien."

Sakai kijkt het vertrek rond en als hij ziet, dat niemand door venster en deur kan kijken, haalt hij heel voorzichtig een klein pakje te voorschijn.

De doctor opent het pakje en met de punt van een mes wipt hij er een klein beetje poeder uit, dat hij in een reageerbuisje stort. Nu giet hij daar een vloeistof op uit een op de plank tegen de muur staand fleschje.

Hij schudt het buisje en houdt het tegen het licht.

Met een sterk vergrootglas beschouwt hij nog nader de inhoud van het pakje.

„Het is arsenicum. Vijftig pond, zeg je!"

Sakai knikt.

Dr. Hans neemt zijn portefeuille uit de binnenzak van zijn wit overjasje en telt vijftig Egyptische ponden op de werkbank uit.

„De doctor wordt hartelijk bedankt," roept Sakai, die het pakje aan den kooper geeft, de ponden oprolt, en ze in de zak steekt.

Maar terwijl hij dit doet, schrikt hij zich half lam.

Achter een scherm komt Commissaris Jefferson te voorschijn.

Sakai vliegt naar de deur, opent die en.... valt in de armen van Ahmed en zijn twee gewapende mannen.

„In naam der wet, Sakai, je bent onze gevangene," roept Jefferson plechtig.

Angst en wanhoop vertrekken het gelaat van den onfortuinlijken Sakai, die voelt, dat hij verloren is.

„Het is gemeen, het is gemeen!" jammert hij.

„Je bedoelt, het is gemeen om vergift te verkoopen," voegt Jefferson hem toe.

„De doctor doet er toch geen kwaad mee?" kermt Sakai.

„Neen, maar Ronga wel!" klinkt het snijdend.

„Ronga, Ronga, dien ken ik niet," jammert de koopman.

„Hou je maar niet van de domme, Sakai. Je doet er je zelf maar nadeel mee!"

Sakai staakt het jammeren. Hij herinnert zich bijtijds, dat alles geschiedt volgens Allah's wil.

Jefferson bespaart hem de vernedering om geboeid door de straten van Khartoum te moeten loopen. Dit is niet, omdat de Commissaris zoo teerhartig is, maar omdat hij denkt, dat een fatsoenlijke behandeling Sakai handelbaarder zal maken.

Hij en zijn gevangene loopen voorop. Ahmed en de gewapenden een eind verder. Dr. Hans en Garab volgen in de verte.

De Hoofdcommissaris neemt het voorloopige verhoor af.

Ontkennen baat Sakai niet, dat weet hij goed. Er zijn twee getuigen, die onwraakbaar zijn, Jefferson en Dr. Hans. Hij bekent dan ook alles.

„Wat betaalde Ronga je voor het arsenicum?" vraagt de Hoofdcommissaris verder.

Hierop wil de gearresteerde geen getuigenis afleggen.

„Weet je, dat die toovenaar het vergift gebruikte, om er kinderen van Stekende Schorpioenen mee om hals te brengen?" zegt de ondervrager streng en ernstig.

Iedereen in het bureau ziet, hoe Sakai schrikt.

„Je schrikt, man! Dat is een bewijs van schuld!"

„Heer," snikt Sakai, „daar heb ik niets van geweten. Ik heb mijn kinders lief, heer, en ik zou geen kind kwaad kunnen doen. Ronga vertelde me, dat hij het vergift noodig had om er jakhalzen en hyena's mee uit te roeien!"

Zijn bekentenis klinkt zoo oprecht, dat de Hoofdcommissaris zijn strengheid laat varen.

„In jouw plaats zou ik kroongetuige willen worden. Zweer, dat je de waarheid en niets dan de waarheid zal zeggen, dan ben je als kroongetuige vrij van eenige straf."

„Ook van deze onwettige verkoop?" vraagt Sakai.

„Dat niet. Dit staat buiten de zaak Ronga. Maar wil je kroongetuige worden, dan zal ik je genadig behandelen. Je verbeurt het pakje arsenicum, verbeurt de vijftig pond van Dr. Grünewald en betaalt aan het gouvernement vijftig pond boete. Je weet, ik kan je ook drie maanden opsluiten."

„Heer, ik wil kroongetuige zijn," stamelt Sakai.

Nu is het voorloopig verhoor snel geëindigd.

Sakai mag onder geleide van Jefferson en Ahmed naar huis, om zijn vrouw mee te deelen, dat hij voor zaken weer op reis moet, en om zijn vijftig pondjes boete te halen. Daarna keeren ze met hun drieën naar het politiebureau terug.

Niet alleen in werkelijke zin, maar ook in figuurlijke is Sakai vijftig pond lichter. Hij moet de nacht in het bureau doorbrengen en zich met de gedachte verzoenen, dat hij morgenochtend vroeg in gezelschap van Jefferson en Ahmed, en ook Garab, naar het zuiden gaat, om getuigenis af te leggen tegenover den medicijnman.

Dr. Hans gaat niet mee. Die behoeft slechts een schriftelijk getuigenis te onderteekenen van het voorgevallene, wat hij aanstonds doet.

Als 's avonds Sakai in zijn cel zit, zitten Jefferson, Dr. Hans en Garab gezellig onder de magnoliaboom in de tuin van het hotel.

„Het gaat van een leien dakje!" roept Jefferson zielsverheugd uit. „Ronga is verloren. Het getuigenis van John Douglas en Sakai geeft hem de nekslag!"

„We zullen hem eierkoppen, hè, Garab! Zoo komt boontje om zijn loontje. Zijn tandjes op het eiland van de Lachende Vuurgeesten komen in de zakken van het Gouvernement."

„De helft ervan," zegt Jefferson.

„En de andere helft?"

„Dat moet Am Kwol weten."

„Wonderlijk, dat zoo'n Sakai er zonder straf afkomt. Wij, in Duitschland kennen geen kroongetuigen," merkt Dr. Hans op.

„Wij wel," antwoordt Jefferson, „en al mag er op dat stelsel veel aan te merken zijn, het is razend gemakkelijk. De kleine schurkjes kruipen door de mazen van het net, de groote worden echter gevangen."

„En Ronga, wat zal er met hem gebeuren?" vraagt Dr. Hans.

„Die wordt gehangen!" zegt Jefferson.

„Waar?"

„Om zijn nek, geleerde doctor," lacht de Commissaris, „ik bedoel hier in de gevangenis in Khartoum," haast hij zich om er bij te voegen.

„Ik ben een tegenstander van de doodstraf," merkt de goedige doctor op.

„Het is de eenigste straf, waarvoor de duizenden woeste inlanders in de Soedan eerbied hebben. Als schurken niet opgeknoopt werden, zou het er met het gouvernement slecht uitzien. Het zou verdacht worden van zwakheid, wat opstand en onderlinge kleine oorlogen ten gevolge zou hebben. De Arabieren zouden bovendien oproerig worden, want de Koran eischt oog om oog en tand om tand."

Dr. Hans staat op. Het wordt zijn tijd, want morgen gaat zijn trein.

Jefferson en Garab vergezellen hem naar het museum.

„En, jongen," zegt Dr. Hans op gevoelige toon, „treed in de voetstappen van je vader. Hier heb je m'n adres, schrijf me eens. Ik zal je terugschrijven, dat beloof ik je. Groet den zendeling en zijn vrouw. Die zullen spoedig van een groote last bevrijd zijn. Groet je vader en moeder ook."

Terwijl hij spreekt klemt hij de zwarte vuist van Garab in de zijne.

„Mijnheer Jefferson, ik hoop, dat je spoedig promotie maakt. Kom je met verlof in Europa, zoek me dan alsjeblieft in Heidelberg op. Ik hoop van harte, dat het jullie alle twee goed gaat."

Nog eens drukken ze den geleerde de hand en Jefferson en Garab keeren terug.

Dr. Hans is zijn ontroering spoedig meester geworden, en

zijn oude opgewektheid, misschien wel een beetje gewild, keert snel terug.

Als zijn twee vrienden zich al een eindje verwijderd hebben roept hij hard: „Garab! Garab!"

De jongeman keert zich haastig om en blijft staan.

„M'watakoelaba! Spreek ik het goed uit?" En snel wipt de vroolijke man de trappen van het museum op.

Voor dag en dauw zitten Jefferson, Garab, Ahmed en Sakai in de politiemotorboot, waarvan de bewaker de laatste dagen een lauw leventje had.

De terugtocht, nu tegen de stroom in, gaat niet zoo snel.

„Het eerste, wat ik morgenochtend doe, Garab, is een snelle bode met een brief naar je vader zenden. Morgenmiddag zullen we in je dorp zijn."

HOOFDSTUK XVII

Acht, met geweren bewapende politiemannen verlaten onder aanvoering van een kleinen Arabier het bosch en omsingelen de woning van Ronga.

De aanvoerder begeeft zich in de toekoel.

Een paar in de nabijheid zwervende Schorpioenen hooren, hoe daarbinnen een scherp bevel gegeven wordt, gevolgd door een schor gelach.

Ahmed treedt naar buiten en roept zijn mannetjes iets toe, waarop deze hun geweren tusschen de knieën nemen en met de ruggen tegen de kleiwal geleund een gemakkelijke houding aannemen.

Als een loopend vuurtje gaat het gebeurde door het dorp. Vrouwen, meisjes, mannen, jongens, allen komen naar buiten en in groepjes wordt het nieuws besproken en beoordeeld en een zestal oudere Schorpioenen met geweldige haarbossen wagen het in de onmiddellijke nabijheid van Ronga's toekoel te komen, waar Ahmed in de ingang staat, de revolver in de vuist.

De mannen, voor zoover ze hun eerbied nog niet geëindigd hadden, komen van de koornlanden terug en voegen zich bij de heftig gesticuleerenden.

Heel het dorp verkeert in een staat van opwinding.

Friedrich Münster en zijn vrouw zitten binnenshuis.

In de toekoel van Am Kwol praat Commissaris Jefferson rustig met John Douglas. De hoofdman zelf is naar buiten gegaan en keert na weinige minuten terug.

Boven het gepraat en gevraag in het dorp klinkt plotseling het gerommel van een tom-tom.

Iedereen zwijgt en luistert, welk nieuws de dorpstelegraaf overbrengt.

„Vergadering van alle mannelijke leden van de stam van de Stekende Schorpioenen vóór de toekoel van hun opperhoofd."

Dit is het bericht, dat de tom-tom rondzaait.

De Schorpioenen treden hun toekoels in en komen er, gewapend met hun speren, uit. De een na den ander begeeft zich naar Am Kwols toekoel en het duurt geen kwartier of ze zitten in een halve kring en wachten zwijgend op wat er plaats zal hebben.

Am Kwol, John Douglas en de Commissaris treden naar buiten. Garab, lid van de stam, zit met zijn speer in het midden van de rij.

Voor Am Kwol is een zetel opgericht, bedekt met de huid van een luipaard, het teeken van zijn waardigheid. Aan zijn rechterhand zit Jefferson op een houten bankje, waarover de Union Jack, de Engelsche vlag, is gespreid. Links van den hoofdman zit Mwauri Bé, de vriend van de Stekende Schorpioenen, op een gewoon houten bankje.

De tom-tom laat drie krachtige slagen hooren, het teeken voor Ahmed, dat hij met Ronga in de vergadering moet komen.

De toovenaar, begeleid door de gewapenden, komt in het midden zitten. Zijn bewakers gaan terzijde, maar houden hem scherp in het oog.

Ronga zwaait geheimzinnig met de rechterarm in de lucht en zingt zonderlinge woorden. Hij bezweert de geesten van de voorvaderen, en dit laat niet na een onrustige invloed op de meeste Stekende Schorpioenen uit te oefenen, vooral op de ouderen, die elkander veelbeteekenend aankijken.

Weer bromt de tom-tom en Jefferson staat op. Voor dezen flinkgebouwden, krachtigen man, zooals hij daar staat met de duimen achter zijn leeren gordel gestoken, waarin twee revolvers gestoken zijn, voor dezen man hebben de Sjilloeks groot ontzag.

„Stekende Schorpioenen," zoo vangt hij aan, „de machtige koning, die in het noordwesten, in het groote land van de regens woont en aan wien al onze landerijen en rivieren en bosschen behooren, heeft zijn krijgers hier gezonden, om te beletten dat de zonen en dochters van de stammen der Sjilloeks weggesleept worden om als slaven en slavinnen verkocht te worden, Hij wil niet, dat de stammen elkaar beoorlogen en de toekoels van

onze vrouwen verbrand worden. Hij wil dat zijn mannen hier gelukkig leven, in vrede.

De machtige koning wil niet, dat er in de dorpen en steden van de Sjilloeks gestolen wordt of dat er misdaden worden gepleegd. Hij heeft mij gezonden om toe te zien, dat zulks niet gebeurt, en, mocht het toch plaats hebben, om de misdadigers te straffen. Gelukkig komen misdaden maar weinig voor.

De machtige koning wil niet, dat er hongersnood in het land van de Sjilloeks heerscht en hij wenscht, dat zijn trouwe mannen leeren beter hun landerijen te bebouwen en dat betere ploegen het land in vruchtbare akkers kerven.

Am Kwol, uw rechtvaardige hoofdman, en mijn vriend, en ook de vriend van den machtigen koning uit het land van de regens, heeft mij geroepen, omdat er in het dorp van de Stekende Schorpioenen dingen gebeuren, die niet mogen plaats hebben.

Het is de taak van uw hoofdman u duidelijk te maken, wat er gebeurd is. Hij zal dit doen, en evenals alle Stekende Schorpioenen met aandacht Am Kwol, uw hoofdman, zullen volgen, zoo zet ik mij ook tot luisteren neder."

Am Kwol verrijst nu van zijn zetel.

„Mannen van de Stekende Schorpioenen," zoo begint hij, „ik zie u hier rondom mij verzameld op het hooren van mijn oproep. De ouderen onder u zullen zich mijn vader, Am Ara, herinneren.

Am Ara werd gebeten door een spuwende adder, en stierf.

Gij allen weet, dat zoo'n ondier ook mijn leven bedreigde, doch dat onze vriend Mwauri Bé het gif uit de wonde zoog.

Gij allen hebt gezien, hoe mijn zoon Garab door de cobra bedreigd werd en zeker zou omgekomen zijn als de doctor zonder haren het monster niet bijtijds bedwelmd had.

Wie van u allen heeft in onze dorpen ooit een cobra gezien? Waar kwamen de cobra's vandaan, die mijn vader, mijzelf en mijn zoon bedreigden?

Heeft een uwer de cobra van Garab naar het vuur zien kruipen. Kwam het monster daar niet plotseling, alsof het uit de lucht gevallen was?

Maar de cobra kwam niet uit de wolken.

Wie alleen was er in de nabijheid en had de schorpioenen in een koker? Ronga.

Kan de cobra niet in een der kokers van den medicijnman verborgen zijn geweest?"

Een der oudere Schorpioenen gaat staan.

„Wat heeft mijn trouwe Kwa-ara te zeggen?" vraagt Am Kwol.

„Am Kwol, wat ge daar zegt is geen bewijs," antwoordt de bejaarde Schorpioen rustig.

„Ik weet het, Kwa-ara, het is geen bewijs. In de vroege morgen volgde mijn zoon Ronga, die naar het bosch ging. De medicijnman riep de cobra, die onder de wortel van de garasboom sliep. Ronga bezwoer de slang en sprak er van dat zijn levensgezel nu dood was. Garab heeft dit gehoord. Behoorde Garab's cobra dan niet aan den medicijnman?"

Onder diepe stilte staat Kwa-ara weder op.

„Wat heeft mijn trouwe Kwa-ara te zeggen?' is Am Kwols rustige vraag.

„Am Kwol, uw zoon was alleen en daarom is het niet bewezen, dat de cobra van Ronga was."

„Ik weet dat, Kwa-ara, het is geen bewijs. Mijn zoon en de doctor zonder haren hebben samen die tweede cobra gedood. Op dit papier — de hoofdman toont het door Dr. Hans geschreven bewijs — getuigt de doctor de waarheid er van. Is dit een wettige getuigenis, mijnheer de Commissaris?"

„Dat papier is een wettige getuige, hoofdman," antwoordt Jefferson.

„De doctor en mijn zoon hebben die tweede cobra gedood. Hier is ze!"

Am Kwol bukt zich en neemt de glazen pot, waarin de gedoode slang op sterk water staat, in de hand. De hoofdman wandelt er mee langs de zittende Schorpioenen. Alle halzen rekken zich uit om het venijnige reptiel te zien.

Weer gaat Kwa-ara staan en op de vraag van den hoofdman zegt hij kalm, dat het bewijs geleverd is, dat de cobra in het bosch woonde, maar niet, dat hij van Ronga was.

„Ik weet dat, Kwa-ara, het is geen bewijs. Ik zie daar mijn trouwe Batri zitten. Het spijt mij, vriend Batri, dat ik een oude

wonde moet openscheuren, maar stierf uw kind verleden jaar niet aan verlamming? Batri, Schorpioenen, draagt het haar kort, evenals zijn hoofdman. Het kind van den kortharigen Batri stierf aan de verlammingsziekte.

Ik zie daar Rakali. Het doet mij leed, trouwe Rakali u verdriet te doen. Maar stierf ook uw zoon niet aan die verlammingsziekte.

En M'wazana, ook uw kind stierf eenige maanden geleden aan de vroeger onbekende ziekte.

Ook het kind van den kortharigen M'wazana stierf er aan.

Maar van de langharigen stierf er nooit een kind aan deze vroeger hier onbekende ziekte.

Hierover heb ik in mijn toekoel diep nagedacht, en ik heb met uw vriend, met Mwauri Bé over dit eigenaardige verschijnsel gesproken en Mwauri Bé heeft mij gezegd dat er een oorzaak voor was, dat alleen de kortharigen door de vreemde ziekte bezocht werden.

Heeft Ronga niet telkens en telkens onder het gooien van de dolossen de wraak van de gele boschgeest ingeroepen over de hoofden van de kortharigen.

Het is dus de gele boschgeest, die de kinderen van de kortharigen doodt?

Ik zie daar mijn trouwen vriend Komoera, die ook zijn haren kort draagt. Toen zijn dochtertje M'wipi ziek werd riep zijn vrouw den medicijnman.

Ik vreesde voor het leven van M'wipi.

Toen besloot ik," en hier verhief zich Am Kwols stem, „van mijn macht en mijn recht gebruik te maken. Ik verzocht ons aller vriend Mwauri Bé, te beletten, dat Ronga het zieke kind van zijn medicijnen ingaf, en ik liet Ronga zeggen, dat het hem verboden was in Komoera's toekoel te komen.

Mwauri Bé ontnam Ronga de kalebas met medicijnen. Ik gaf een rat een stuk brood, in die medicijn gedrenkt. De rat stierf aan de verlammingsziekte. Als M'wipi de medicijn had gedronken zou zij aan de verlammingsziekte gestorven zijn."

De Schorpioenen zijn allen meegesleept door Am Kwols woorden; ze blijven echter rustig zitten, maar als de hoofdman meer

dan luid roept, dat ook M'wipi gestorven zou zijn, begeeft zich toch even hun kalmte en fluisteren ze elkaar iets toe.

Am Kwol zwijgt een oogenblik.

„Mwauri Bé en ik hebben den Godsman op de heuvel gevraagd het zieke kind van Komoera te behandelen en het kind is genezen. De gele boschgeest kon het geen kwaad doen. De Godsman op de heuvel kent alle ziekten en de geneesmiddelen ervoor. Wij hebben hem de medicijn van Ronga gegeven en hij heeft gezegd, dat die medicijn elk mensch doodt en nooit geneest.

Nu vraag ik u, waarom gaf Ronga het kind van Komoera de vergiftige medicijn?"

Kwa-ara staat weder op.

„Wat heeft mijn trouwe Kwa-ara te zeggen?" klinkt Am Kwols stem.

„Hoofdman, was Mwauri Bé alleen in de toekoel van Komoera?"

„Ja, Kwa-ara."

„Dan kan niemand Ronga beschuldigen, dat zijn kalebas vergiftige medicijn bevatte."

„Niemand, Kwa-ara. De Schorpioenen en alle Sjilloeks willen twee getuigen, dat weet ik, en dat wil ik ook. Is er iemand ziek, dan haalt men Ronga, die de gele boschgeest uit de toekoel verdrijft en medicijnen geeft. En Ronga vraagt een hooge betaling. Hebt ge den medicijnman niet twee olifantstanden moeten geven, Béte Kwa?"

„Ja, hoofdman," roept de aangesprokene.

Mijn zoon Garab heeft de bergplaats van de olifantstanden ontdekt, die Ronga van de Schorpioenen afdwong."

Opnieuw beginnen de Schorpioenen te fluisteren en Am Kwol wacht, tot de gewone bedaardheid weergekeerd is.

„Mijn zoon Garab was tegenwoordig, toen Ronga zoo'n tand verkocht aan een manken Arabier.

Betalen de Schorpioenen niet eerlijk de schatting, die ze aan den machtigen koning in het land van de regens verschuldigd zijn, omdat de koning hen beschermt? Mijnheer de Commissaris, zijn de Stekende Schorpioenen geen eerlijke mannen?"

De Commissaris gaat staan.

„De Stekende Schorpioenen zijn eerlijke mannen, hoofdman," klinkt het de verzamelde mannen in de ooren.

„Heeft Ronga u de belasting betaald, als hij de ivoren tanden verkocht?"

„Ronga heeft nimmer iets betaald, hoofdman."

„Ik heb den Commissaris bericht gestuurd van de ernstige zaken in mijn dorp. Mijn zoon en de Commissaris zijn naar de groote stad in het noorden gegaan en hebben den manken koopman gevonden. Hij is hier en ik verzoek mijn zoon en Béte Kwa hem uit de toekoel te halen."

De beide genoemde Schorpioenen staan op en komen met Sakai terug, den kroongetuige.

„Sakai," vraagt Am Kwol, „wat hebt ge Ronga gegeven telkens wanneer ge een olifantstand van hem kocht?"

„Ik heb Ronga gedeeltelijk in goud, gedeeltelijk met pakjes vergiftstoffen betaald, hoofdman."

„Waarvoor had Ronga vergift noodig?"

„Ronga moest het hebben om hyena's en jakhalzen uit te roeien, hoofdman."

„Welke ziekte ontstaat als een dier van dat vergift eet, Sakai?"

„Het sterft aan verlamming, hoofdman."

„Hebt ge van dat vergift bij u?"

„Neen, hoofdman. De Commissaris heeft het mij afgenomen."

Nu gaat Jefferson weer staan.

„Schorpioenen! Het vergift, dat Sakai aan Ronga gaf is hetzelfde, als wat in de kalebas van Ronga werd aangetroffen."

„Mwauri Bé," zoo wendt de hoofdman zich tot den vriend van de Schorpioen, „gij getuigt, dat Ronga dat vergift aan het dochtertje van Komoera wilde geven?"

„Ja, Am Kwol."

„Sakai, gij getuigt, dat ge aan Ronga vergift gegeven hebt?"

„Ja, Am Kwol."

„Dan verzoek ik den Commissaris zijn oordeel uit te spreken.

Jefferson springt op.

„Kwa-ara,-" roept hij, „ge hebt nu twee getuigen."

Kwa-ara rijst op.

Duidelijk klinkt zijn stem: „met twee getuigen hier voor mij, kan ik niet anders gelooven of Ronga is schuldig."

„Schorpioenen," roept Jefferson, „gij weet, dat ik gelast ben om misdadigers op te sporen. Reeds lang verdacht ik Ronga van het vermoorden van de kinderen, maar ik had geen bewijs. Dat heb ik nu, dat hebt gij nu. Ik verzoek elken man, die met mij, met Am Kwol en met onzen grooten vriend Mwauri Bé er van overtuigd is, dat Ronga schuldig is, te gaan staan."

Onmiddellijk verrijzen de kortharigen, doch ook vele aanhangers van den medicijnman gaan staan.

Ronga heeft tot nu toe hooghartig het stilzwijgen bewaard en zich niet bewogen. Nu echter wendt hij het hoofd om en ziet, dat de overgroote meerderheid van de eenvoudige Schorpioenen is gaan staan.

Woede grijnst van zijn gelaat. Hij springt op en zwaait met de armen.

De tom-tom dreunt opnieuw in de ooren van de Schorpioenen en de stilte keert terug.

„Schorpioenen," gaat Jefferson voort, „wij willen nu Ronga gelegenheid geven zich te verdedigen."

Ronga keert zich woedend tot de zittende mannen. Hij brult en rochelt meer dan dat hij spreekt.

„De gele boschgeest! Geest van M'warilo! De dood in het dorp. De afvalligen sterven, de kortharigen worden lam en blind. Am Kwol zal sterven, Garab zal verhongeren, de Godsman zal branden in zijn toekoel. De gele boschgeest waarschuwt: keert terug, dommen en dwazen! De geesten zitten in de regenboomen en waarschuwen. Am Kwol is een verrader! Hij voert de Schorpioenen naar het verderf. Gooit den Godsman in de rivier! Verbrandt zijn toekoel. Hij brengt de ziekte en de dood."

Het schuim staat de razende toovenaar op de lippen.

„Ronga," schreeuwt Jefferson hem toe, „beken je, dat je met je vergif de kinderen van de Schorpioenen hebt gedood?"

„Ik zal er nog meer dooden!" schreeuwt de waanzinnige. „De gele boschgeest gebiedt het. M'warilo gebiedt het!"

„Voert hem weg!" gebiedt Jefferson Ahmed, die met zijn mannen den toovenaar voorttrekt naar diens toekoel, waar ze hem blijven bewaken.

De Schorpioenen zitten verbijsterd neer.

„Ge hebt het allen gehoord?" roept Jefferson. „De vergadering is afgeloopen!"

De tom-tom begint te rammelen en onder dat angstige, zachte gebons keeren de mannen naar hun toekoels terug.

Nog dezelfde avond verlaat Jefferson met zijn gevangene en de gewapende politiedienaren het dorp van de Stekende Schorpioenen. Ook Sakai is bij hen.

De toovenaar overnacht in de kleine toekoel van den Commissaris. Ontvluchten kan hij niet, want hij wordt secuur bewaakt.

In de morgen wordt hij onder geleide van Ahmed in de motorboot gebracht, die hem naar Khartoum zal voeren, waar de gevangenis hem wacht.

De eenige man in het dorp, die niet in de vergadering aanwezig was, is de zendeling, Friedrich Münster.

Toen het pleit tegen Ronga volvoerd werd, lag Münster op de knieën in stil gebed verzonken.

Na afloop kwam John Douglas hem opbeuren en deelde hem het lot van den misdadiger mede.

„Die man is meer krankzinnig dan misdadig," oordeelde de vergevingsgezinde, eenvoudige werker in Gods wijngaard.

BESLUIT □

Op de plaats, waar eertijds de toekoel van Ronga stond, steekt nu een vierkant torentje zijn spits in de lucht en een vriendelijk rood kerkdak lacht tegen het donkere loof der garas- en regenboomen.

Zendeling Münster ziet van maand tot maand zijn kudde grooter worden, al gelukt het hem niet de oudere Schorpioenen allen tot zich te trekken.

De ambachtsschool is vergroot geworden, want de oude kon niet langer de vele jonge Schorpioenen bevatten, die er hun ambacht kwamen leeren.

De vrouwen en de meisjes zijn veel netter gekleed dan vroeger, omdat haar werk ook welvaart in de toekoels bracht.

Het is wonderlijk aangenaam op Zondag de lieve versjes te hooren, die de kleine Schorpioentjes in de mooie kerk zingen en vele ouders staan dan onder de oude regenboomen naar dat gekweel te luisteren.

De korenlanden van de Schorpioenen zijn in alle tijden van het jaar een lust om te zien; de nieuwe ijzeren ploegen trekken lijnrechte en diepe voren in de vruchtbare bodem en drie keer per jaar oogsten de nijvere arbeiders vette aren en rijke miliekoppen. In geen jaren is er schaarschte van voedsel geweest en de kleine Schorpioentjes zijn spekvet.

Am Kwol bezoekt veel de ambachtsschool en de landerijen en geeft zijn mannen het voorbeeld door Zondags te gaan luisteren naar de woorden van den Godsman.

M'wauri Bé woont te midden van zijn katoenvelden bij het stille graf van vrouw en kind. Hij is hertrouwd met een zuster van zijn overleden echtgenoote, die uit Schotland overgekomen is.

Het ongeluk schijnt John Douglas niet meer boven het hoofd te hangen, want jaar op jaar oogst hij ruime katoenopbreng-

sten. Eens per jaar zoeken hij en zijn vrouw Am Kwol en Arajo op.

Garab is tijdelijk bij M'wauri Bé in huis en bezoekt in Khartoum een landbouwcollege. Hij is nog langer geworden en meet twee m tien cm. Dr. Hans en hij wisselen trouw elke drie maanden brieven. De doctor schrijft hem, dat hij misschien nog wel eens naar de Soedan zal komen, want een reiziger heeft hem verteld, dat er ook biddende hotnotsgodjes met lichtroode vlerkjes moeten zijn. Zoo een mag aan zijn verzameling niet ontbreken.

De Commissaris is niet meer in Tonga. Hij heeft zijn zes maanden verlof in zijn vaderland genoten, en werd bij zijn terugkeer Onder-Hoofdcommissaris van politie in Khartoum.

Garab is hem al een paar malen tegengekomen. Ook Ahmed ziet hij wel eens.

Sakai is betrapt geworden op het smokkelen van olifantstanden en hij heeft een geduchte boete moeten betalen. Of hij het laten zal? Waarschijnlijk niet.

Am Kwol betaalde de belasting op de tanden, die op het eiland van de Lachende Vuurgeesten werden gevonden en gaf ze aan de rechthebbenden terug.

In de afgebroken toekoel van Ronga vond men een leeren zakje met goudgeld. De hoofdman gaf het aan mijnheer Münster, die nu in staat was een kerkje te laten bouwen.

En hetzij droogte het land van de Stekende Schorpioenen teistert of zware regenbuien zegenend op de aarde dalen, zendeling Münster slaat steeds, als hij Zondags zijn kerkje binnentreedt, het oog op de woorden boven de ingang: „Soli Deo Gloria."

INHOUD.

HOOFDSTUK I.

Je ziet er uit als een beest! Het zoontje weet van toeten noch blazen. Zoo zwart als ebbenhout. Een kogel slaat met scherpe klap in het water. „Mwauri Bé!" klinkt het uit alle monden tegelijk. Nooit heb ik op mijn tochten een moeder en kind geschoten! Er komen nieuwe regens als de maan afgevreten is 5

HOOFDSTUK II.

Een turkooisen visch. Mwauri Bé ontwaakt en wrijft zich de oogen uit. We trekken tegen de wind in. „Nooit meer een!" roept hij hardop. Zelfbedwang van een Sjilloek 15

HOOFDSTUK III.

Loop eens even naar den smid hiernaast. De grijze, biddende hotnotsgod. Ze zijn Kruisdragers in dubbele mate. Am Kwol mist de sierlijke haardos van de dorpelingen. Een beschaafd man slaat geen vrouwen en kinderen. Zure geitemelk 22

HOOFDSTUK IV.

Hij had een ernstige aanval van malaria. De kerel zat recht overeind op zijn matje. Hij is een wijsgeer en een hervormer. De mier, die honing ruikt, weet ook het nest te vinden. De vuurwerkers zijn bezig nieuwe speerpunten te smeden. Bete Kwa gaat naar Tonga . 34

HOOFDSTUK V.

Traag kruipen ze, doodsbenauwd en half bewusteloos. Ze zijn hol en staan in de regentijd vol water. Er zit onweer in de lucht. Dr. Hans kan niet langer blijven zitten. Het eiland van de lachende Vuurgeesten 42

HOOFDSTUK VI.

Het is aardedonker geworden. M'wazilo, de geest van den grooten Schorpioen, zit in de regenboom en waarschuwt. De zoon van den hoofdman kijkt strak naar zijn vader. Net op tijd. Heb jij postduiven aan je neus hangen? Als ik jou was, zou ik voor dien toovenaar op mijn hoede zijn 50

HOOFDSTUK VII.

Het huisje van Ronga ligt daar schuins beneden hem. Op de maat der muziek draait het op de halswerveltjes heen en weer. Garab hoort een schor gelach. We zullen dien schurk eierkoppen. Kop en lichaam staan op sterk water 64

HOOFDSTUK VIII.

Hou maar goede moed, vriend Münster. De onthoofde cobra. Zal er dan geen kind meer in onze toekoels sterven? De medicijnman is schatrijk. Hij is een koopman uit Omdoerman. Garab zal blij zijn, als de buisjes er zijn 75

HOOFDSTUK IX.

Het eiland van de Lachende Vuurgeesten is onbewoond. Er komt onder het varen een beetje water in, dat is alles. Ongedeerd bereikt ons drietal de heuvelkam. De vierde variëteit! Garab, help! Het khakibroekje wordt uitgetrokken 83

HOOFDSTUK X.

Dr. Hans is in zijn bekende wereldje. Als een slang schuift hij door gras en tusschen rotsblokken. Eén van hen is kreupel. Hij graaft met één hand het stroo weg. Iets, dat rustig en bedaard op hooge pooten voort krieuwelt. Wat? Waar? Hoe? Hij wrijft zich de gelukstranen uit de oogen 94

HOOFDSTUK XI.

Het dochtertje van Komoera is hard ziek. Ik durf niet, Mwauri Bé. Ga je niet goedschiks, dan kwaadschiks. Het is een vergiftig drankje. Het is tijd om Mijnheer Jefferson te waarschuwen . . . 104

HOOFDSTUK XII.

Garab vertelt het geheim aan zijn vader. Dr. Hans schrijft de verklaring. Het vasthoudingsvermogen, dat de rasechte Engelsche buldog kenmerkt. Het wettige bewijs kunnen we nog niet leveren. Garab is in zijn nopjes 112

HOOFDSTUK XIII.

Vóór dag en dauw komt hij zijn jongen makker wekken. Een rood dak onder hooge boomen praalt onder een effenblauwe hemel. Dronken van verbazing volgt hij zijn metgezel. De eenzame kameelruiter. Morgenochtend is Ahmed hier 120

HOOFDSTUK XIV.

Een zoon van het oude, verspreide volk. „The question in a nutshell." De millionnair. Arabieren, Berbers, Mooren, Sjilloeks, Grieken en Egyptenaren. De ander ligt half in het stroo. Die kalmte is gedwongen en ongeveinsd 128

HOOFDSTUK XV.

Wat voer jij hier uit? Ronga zit nog rustig in zijn toekoel. Ik zou je niet herkend hebben. De Koran gebiedt het geven van aalmoezen. Vandaag niet, man. Vijftig pond voor u, vijftig voor mij! Hij loopt in de val 138

HOOFDSTUK XVI.

Sakai tikt zacht op de deur. Loop naar je grootje. Ik heb mijn kinders lief, heer. Alles gaat van een leien dakje. Treed in de voetstappen van je vader, Garab 149

HOOFDSTUK XVII.

Ronga zingt zonderlinge woorden. Wat ge daar zegt is geen bewijs. De rat stierf aan de verlammingsziekte. Kwa-ara rijst op. De gele boschgeest gebiedt het. De vergadering is afgeloopen . . 156

BESLUIT.